

DIKOTENEIA

ΕΤΟΣ Ε'

1931

ΑΡ. 29
254

ΣΕΦΕΡ

Οι πόρτες είναι ανοικτές
Οι πόρτες είναι ανοικτές
Οι πόρτες είναι ανοικτές

Εἶνε ὡραία καὶ θὰ εἶνε πάν-
τοτε ὡραία, διότι μεταχει-
ρίζεται προϊόντα τῆς Ἀρω-
ματοποιίας Λ. Τ. Πιβέρ.
Paris.

Πομπεία-Φλοραμ-Ἀζουρέα-Βόλτ-Βί-
βιτς-Φετίς Ρεβ ντ' ὀρ-Ρεϊνίτα-Πούδρες
Μπριγιαντίνες - Λοσιὸν - Ἑσάνς - Κρέ-
μες-Ροῦζ ντὲ λέβρ-Κολώνιες.

L.T. RIVER

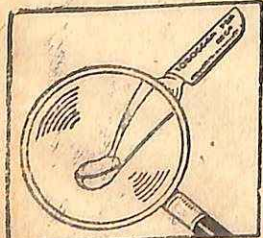
PARIS

«ΓΚΡΕΚΑ»

**Πετὰ αὐτὴ ἡ πέννα
στό χαρτί.**

Εἶναι ἓνα εἶδος μὲ γυριστὸ «κουμ-
πάκι» στὴ μύτη καὶ ἡ γλυστερή κι-
νησίς της διευκολύνει πολὺ τὸ γρά-
ψιμο. Ἐλαστικὴ ὡσαύτως παρέχει ὡ-
ραῖες σκαῖς-ἐδῶ κατάμαυρες. ἐκεῖ
λεπτότατες - ὅπως διατάσσει ἡ Αἰ-
λησίς σας.

Ὅσοι ὥς εἶναι ρυθι-
σμένοι ἡ μύτη τοῦ ὄψεως
«Taboggan Pen»
τοῦ Γεω. Β. Χιοῦς
(Ἑλληνικὴ διαφημὴς
ἐπιχειρήσεως)

Γιὰ κάθε χέρι καὶ γιὰ κάθε λογὴς γράψιμο, ὑπάρχει μιὰ κατάλληλη
καὶ ἐγγυστία

Γεω. Β. Χιοῦς

Τὸς πολλοὺς οἱ καλλίτεροι χαρτοπώλαι, οἱ ἄλλοι δὲ σὰς προσφέρουν ἀπο-
τίμωσις. Κάθε γνησίᾳ πέννα φέρει χαραγμένον τὸ ὄνομα
GEO. W. HUGHES

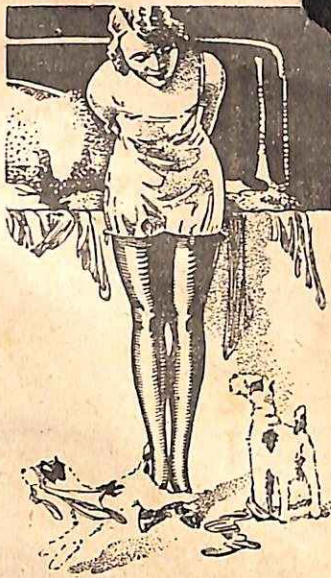
**ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙ-
ΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ**

Καὶ ὅλα ἀγατοῦν τὸ συμπλε-
κνόμενο γλυκὸ Ὁλλανδικὸ γάλα
«ΓΚΛΟΡΙΑ», ποὺ περιέχει ὁλοσπῆ-
τοιότητα ζαχαρόσας. Ὁ δὲ ποτὲ θὰ τὸ
δαρεθοῦν.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Γιὰ τοὺς ὑπερπιδες εἶνε ἔκτακτον.
Γιὰ τὰ μεγαλύτερα παῖδια πρακτικώ-
τατον καὶ θρεπτικόν. Τὸ πίνον μέσα
στὸ νερὸ — τὸ ἀνακατεῖται μὲ τὴ
σοκολάτα τὸν — τὸ ἱσθὲν δὲως εἶ-
νε, ἀλμυρὸν σὲ φρεσὶ φρού. Καὶ
οἱ σὺς τὸ παίρνετε μὲ τὸ καφεῖ σὺς
— κάμετε γλυκίσματα. Πάντοτε σὰς
κρειάζεται τὸ γάλα «ΓΚΛΟΡΙΑ».
Μὴ ξεχνάτε τὸ κουτί μὲ κιανόλευ-
κὸ ἐτικέττα, μὲ τὸ κεφάλι τῆς ἀγ-
λάδας καὶ τὸ κόκκινον λουλούδι.

Ἐγγυημένον ἀπὸ τὸν Ἀμερι-
καν. Συνταγματικὸν Γαλακτοῦ-
χων Προϊόντων, μὲ τὴν ἑξῆς.

Cil

Ἡ κάθε chic γυναῖκα προσέχει
νὰ μὴ γυαλίξῃ ἡ κάλτσα της, γιὰτὶ
αὐτὸ προδίδει πὺς εἶνε ἀπὸ χόρτο
(μετὰ τεχνιτῶ).
Τὸ φυσικὸ μετὰξί, ἐκτὸς τῆς ἐγ-
γυήσεως ἀντοχῆς, δίδει φινέτσα
καὶ ὡραία γραμμὴ στὸ πόδι.

Maison de Pas
ὉΛΟΓ. ΕἰΣΑΓΩΓΗ-ΜΕΓΑΛΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

**ΚΥΡΙΑΙ! ΚΥΡΙΑΙ!
ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΑΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!**

Θέλετε νὰ ἐνδύθητε μὲ ἄφθ-
στο γούστο, μὲ Παρισινὸν chic,
gout, cachet, κοπτικὴν καὶ ἐφαρμο-
γὴν ἀσυναγκνιστοῦ καὶ... μεγάλην
οἰκονομίαν;
Ἐπισκεφθῆτε τὸν εἶχον γυναι-
κεῖον φορεμάτων

**ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΟΝ
ΚΑΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ**

Τῆς Ἀκαδημίας τῆς Κοπτικῆς
Παρισίων καὶ ἐπὶ Ἰσπανικῶν ραπτρί-
ας τῆς ἄλλοτε Αὐτοκρατορικῆς Αὐ-
λῆς καὶ ἀνωτέρας κοινωνίας Κων-
σταντινουπόλεως.

**Haute Couture
ΡΑΠΤΙΚΑ** ἀπὸ 250 ὀρ. καὶ ἄνω.
ΕΤΟΙΜΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ très élé-
gantes ἀπὸ crêpe georgette, crêpe
de Chine κτλ., dernier cris, ἀπὸ 700
καὶ ἄνω.

Τακτικὴ παραλαβὴ νέων Croquis
καὶ φινιγυρινίων κατ' εὐθείαν ἐκ
Παρισίων. (Ἐνθα ἡ κ. **ΑΝΔΡΟ-
ΝΙΚΗ** εἶνε πολὺ γνωστὴ εἰς τὰ με-
γαλύτερα καταστήματα).

**ΚΟΡΣΕΔΕΣ, Vendriers, καλλι-
τεχνικοί.**

Ἀκριβὲς καὶ ταχεῖα ἐκτέλεσις
παραγγελιῶν.

ΑΘΗΝΑΙ-ἑδρὸς ΝΙΚΗΣ 26
(Ζητοῦνται πεπεισμένοι ἐργάται).

Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΙΣ
ἀσχημίζει καὶ τὸ ὡραιότερον πρό-
σωπον. Διὰ τοῦ παγκοσμίου φήμης
Βιεννέζικου καλλυντικοῦ

RAP DENTH
ἐξαλειφεται ἡΓΓΥΗΜΕΝΟΣ ΔΙΑ
ΠΑΝΤΟΣ τὸ περιττὸν τρίχωμα
τοῦ προσώπου καὶ οἰσυδήποτε μέ-
ρους τοῦ σώματος. Ἀποκλειστικὴ
πώλησις ἐπαρχιῶν καὶ Ἀθηνῶν:
Ἑρμαν Μάρκ. Νισύρου πάροδος
Θεοδ. Ἀηλιγιάννη Ἀθῆναι.

ΕΤ. 2 Ε' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 29 (254)

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150 ΕΞ ΑΜΗΝΟΣ 80 ΕΞ ΕΤΕΡΙΚΟΥ 1 ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6 ΑΦΡΙΚΗΣ 30 ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ, 12 ΙΟΥΛΙΟΥ 1931.	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 52-03
---	---	---

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκὸ ὁ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ πολλὸν πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Γ. ΣΕΦΕΡΗ: Στροφή, ποιήματα.

Εἶνε γεγονός εὐχάριστο καὶ ἀξίζει
νὰ τονισθῇ μὲ ἀνακούφισι ὅτι οἱ νέοι
διανοούμενοι καὶ καλλιτέχνες τοῦ τό-
που μας δὲν ἐννοοῦν νὰ μείνουν πε-
ριχαρικοῦμενοι στὰ ὅρια μιᾶς μετρίας
αὐτοτελείας, ἀλλὰ προσπαθοῦν, κατὰ
τὴ δύναμιν τοῦ ὁ καθένας, νὰ διευθύ-
νουν τοὺς ψυχικοὺς τῶν ὁρίζοντες καὶ
νὰ λάβουν ἐνεργὰ μέρος στὴν προσδο-
κῇ καὶ στὴ μετὰπλασί των νέων πνευ-
ματικῶν ἀνησυχιῶν ποὺ κυκλοφοροῦν
στὴ μεταπολεμικὴ ἀτμόσφαιρα. Τὰ
παλιὰ, στὸ μεγαλύτερον τὸυλάχιστο
μέρος των, ἀνέχουν στὸ παρελθόν καὶ
δὲν πρέπει νὰ γίνονται ἐμπόδια στὴν
πορεία των τολμηρῶν ποὺ θέλουν νὰ
προχωρήσουν ἐπὶ κεφαλῇ των δια-
νοητικῶν κινημάτων, δραματιστῆς
μίας καλύπτερης αὐρίων. Κάθε λογοτε-
χνικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ ἔργο, ποσὴ-
ποτε σπουδαῖο καὶ ἂν εἴνε, δὲν μπο-
ρεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ αἰῶνα τὴν παραγω-
γὴ, ἀλλὰ μόνον συμπληρώσει τὸν κύ-
κλο τοῦ θὰ ἀποχωρήσῃ γιὰ νὰ πα-
ραχωρήσῃ τὴ θέσιν τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ
διαδοχὴ αὐτὴ θὰ ἐξακολουθῇ ὅσον και-
ρὸ θὰ ὑπάρῃ ἡ ζωὴ καὶ θὰ ἐνεργῇ
τὸ πνεῦμα, περιβάλλοντας τὰ καλὴν
μεσινὰ γεγονότα μὲ τὸ μαγικὸ πέπλο
τῆς τέχνης.

Ἡ πρόδοσις λοιπὸν καὶ ὁ συγχρο-
νισμός καὶ ἡ ἐξέλιξις ἐπὶ μόνον ἐπι-
τρέπονται ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλονται
στοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν τοὺς ἀρέσει
νὰ ὀνομάζωνται στάσιμοι καὶ ὀπισθο-
δρομικοί. Τὸ ζήτημα μόνον εἶνε ἀπὸ
ποῦ καὶ πὺς πρέπει νὰ παίρνονται
αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, μὲ τὰ ὅποια θὰ
δημιουργηθῇ κάθε φορὰ ἡ καινοτομία
πραγματικότητι καὶ θὰ δοθῇ κάποιος
νέος τόνος στὴν ἀπεραντὴ καὶ πλού-
σια συμφωνίᾳ τῆς τέχνης ποὺ ἐπιμέ-
νει ν' ἀναγνώσεται κάθε τόσο καὶ νὰ
υἱὴν παλινῶν ποτὲ. Ὅσοι ἐξετάζουν
τὰ ζητήματα μὲ ἡρεμίαν καὶ ἔχῃ μὲ
παραφορὰ, εἶνε τῆς γνώμης ὅτι ἡ πα-
ραλαβὴ των ἀπαρατήτων ἐκείστων
τεχνικῶν μοτίβων πρέπει νὰ γίνεταί
ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῆ ζωῆ καὶ ὅχι ἀ-
πλῶς ἀπὸ τὴ σπουδὴ των βιβλίων καὶ
τὰ πορίσματα τῆς φιλολογίας. Τὰ δι-
δάγματα ποὺ μποροῦν νὰ προέλθουν
ἀπὸ τῆς δευτέρας ψυχῆς θὰ ἔχουν μο-
νάχα λογικὴ ἀξία καὶ δὲν θ' ἀνταπο-

κρίνονται στὴν ἐσωτερικὴ ἐκείνη ὥ-
θησι ποὺ ζωηρεύει τῆς κινήσεως καὶ δι-
καιολογεῖ τῆς ἐξάρσεως.
Γιὰ τὴν ποίησιν συγκεκριμένα τὴ
νεοελληνικὴ, εἶνε ἀναμφισβήτητο
πὺς δὲν ἔχει φτάσει σὲ ὅρετὰ με-
γάλῃ ἀνάπτυξι καὶ πὺς πρέπει ἀκόμα
νὰ ἐξελεγχθῇ καὶ νὰ ἀνυψωθῇ καὶ νὰ
πλουτισθῇ μέχρι τοῦ σημείου ποὺ νὰ
μπορῇ νὰ ἱκανοποιήσῃ πληρέστερα
τοὺς θυμαστάς της καὶ νὰ παραδελ-
θῇ χωρὶς φόβον μὲ τὴν ποίησιν ἄλλων

πολιτισμένων λαῶν. Κανένας βέβαια
δὲν ἀρνείται τῆς ἐξαιρετικῆς ὑπηρε-
σίας ποὺ πρόσφεραν γιὰ τὴν διανοητι-
κὴν οἱ τεχνίτες τῆς προπροσφάνης
πρὸ πάντων γενεῶν, ἀλλὰ οἱ σημερι-
νοὶ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦν καὶ διαβά-
ζουν στίχους δὲν μποροῦν ν' ἀρκε-
στούν στὰ παραῶντα τοῦ Κουστόλλη,
τοῦ Δροσίνου, τοῦ Χατζοπούλου καὶ
τῶν συγχρόνων ἄλλων συναδέλφων
των χρειάζονται μιὰ καινοτομία δό-
νησι ποὺ νὰ βολέξῃ ἀμεσώτερη ἀνα-
πόκρισι μὲ τὴ σημερινὴ πονεμένη
ψυχὴ καὶ τὴν ἐκλεπτυσμένην τεχνικὴν

ἀντίληψιν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς τεχνίτες
ποὺ ἱκανοποιήσαν ἐν μέρει αὐτὴ τὴν
ἀνάγκην εἶνε ὁ Καρυωτάκης, ἀλλὰ ἡ
ποίησις δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ στὸ
θάνατό του.
Ὁ κ. Σεφέρης, ποὺ κυκλοφόρησε
τελευταῖα τὴν παραπάνω συλλογὴν,
εἶνε ὁπαδὸς τῆς λεγομένης «proseie
pure», τῆς ποιήσεως δηλαδὴ ποὺ ἀ-
σπάσθησαν πρῶτοι μερικοὶ Γάλλοι
πρωτοπόροι καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ση-
μερὰ τὸ διαφιλονεικούμενον γέρας με-

ταξύ των. Ἡ ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν
ποὺ ἱκανοποιήσαν ἐν μέρει αὐτὴ τὴν
ἀνάγκην εἶνε ὁ Καρυωτάκης, ἀλλὰ ἡ
ποίησις δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ στὸ
θάνατό του.
Ὁ κ. Σεφέρης, ποὺ κυκλοφόρησε
τελευταῖα τὴν παραπάνω συλλογὴν,
εἶνε ὁπαδὸς τῆς λεγομένης «proseie
pure», τῆς ποιήσεως δηλαδὴ ποὺ ἀ-
σπάσθησαν πρῶτοι μερικοὶ Γάλλοι
πρωτοπόροι καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ση-
μερὰ τὸ διαφιλονεικούμενον γέρας με-

ταξύ των. Ἡ ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν
ποὺ ἱκανοποιήσαν ἐν μέρει αὐτὴ τὴν
ἀνάγκην εἶνε ὁ Καρυωτάκης, ἀλλὰ ἡ
ποίησις δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ στὸ
θάνατό του.
Ὁ κ. Σεφέρης, ποὺ κυκλοφόρησε
τελευταῖα τὴν παραπάνω συλλογὴν,
εἶνε ὁπαδὸς τῆς λεγομένης «proseie
pure», τῆς ποιήσεως δηλαδὴ ποὺ ἀ-
σπάσθησαν πρῶτοι μερικοὶ Γάλλοι
πρωτοπόροι καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ση-
μερὰ τὸ διαφιλονεικούμενον γέρας με-

ταξύ των. Ἡ ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν
ποὺ ἱκανοποιήσαν ἐν μέρει αὐτὴ τὴν
ἀνάγκην εἶνε ὁ Καρυωτάκης, ἀλλὰ ἡ
ποίησις δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ στὸ
θάνατό του.
Ὁ κ. Σεφέρης, ποὺ κυκλοφόρησε
τελευταῖα τὴν παραπάνω συλλογὴν,
εἶνε ὁπαδὸς τῆς λεγομένης «proseie
pure», τῆς ποιήσεως δηλαδὴ ποὺ ἀ-
σπάσθησαν πρῶτοι μερικοὶ Γάλλοι
πρωτοπόροι καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ση-
μερὰ τὸ διαφιλονεικούμενον γέρας με-

ταξύ των. Ἡ ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν
ποὺ ἱκανοποιήσαν ἐν μέρει αὐτὴ τὴν
ἀνάγκην εἶνε ὁ Καρυωτάκης, ἀλλὰ ἡ
ποίησις δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ στὸ
θάνατό του.
Ὁ κ. Σεφέρης, ποὺ κυκλοφόρησε
τελευταῖα τὴν παραπάνω συλλογὴν,
εἶνε ὁπαδὸς τῆς λεγομένης «proseie
pure», τῆς ποιήσεως δηλαδὴ ποὺ ἀ-
σπάσθησαν πρῶτοι μερικοὶ Γάλλοι
πρωτοπόροι καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ση-
μερὰ τὸ διαφιλονεικούμενον γέρας με-

ταξύ των. Ἡ ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν
ποὺ ἱκανοποιήσαν ἐν μέρει αὐτὴ τὴν
ἀνάγκην εἶνε ὁ Καρυωτάκης, ἀλλὰ ἡ
ποίησις δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ στὸ
θάνατό του.
Ὁ κ. Σεφέρης, ποὺ κυκλοφόρησε
τελευταῖα τὴν παραπάνω συλλογὴν,
εἶνε ὁπαδὸς τῆς λεγομένης «proseie
pure», τῆς ποιήσεως δηλαδὴ ποὺ ἀ-
σπάσθησαν πρῶτοι μερικοὶ Γάλλοι
πρωτοπόροι καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ση-
μερὰ τὸ διαφιλονεικούμενον γέρας με-

ταξύ των. Ἡ ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν
ποὺ ἱκανοποιήσαν ἐν μέρει αὐτὴ τὴν
ἀνάγκην εἶνε ὁ Καρυωτάκης, ἀλλὰ ἡ
ποίησις δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ στὸ
θάνατό του.
Ὁ κ. Σεφέρης, ποὺ κυκλοφόρησε
τελευταῖα τὴν παραπάνω συλλογὴν,
εἶνε ὁπαδὸς τῆς λεγομένης «proseie
pure», τῆς ποιήσεως δηλαδὴ ποὺ ἀ-
σπάσθησαν πρῶτοι μερικοὶ Γάλλοι
πρωτοπόροι καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ση-
μερὰ τὸ διαφιλονεικούμενον γέρας με-

ταξύ των. Ἡ ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν
ποὺ ἱκανοποιήσαν ἐν μέρει αὐτὴ τὴν
ἀνάγκην εἶνε ὁ Καρυωτάκης, ἀλλὰ ἡ
ποίησις δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ στὸ
θάνατό του.
Ὁ κ. Σεφέρης, ποὺ κυκλοφόρησε
τελευταῖα τὴν παραπάνω συλλογὴν,
εἶνε ὁπαδὸς τῆς λεγομένης «proseie
pure», τῆς ποιήσεως δηλαδὴ ποὺ ἀ-
σπάσθησαν πρῶτοι μερικοὶ Γάλλοι
πρωτοπόροι καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ση-
μερὰ τὸ διαφιλονεικούμενον γέρας με-

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Η συνάντησής τους έγινε έντελως, απροσδόκητα. Ο Ζάν και η Μάρθα αντικρούστηκαν ξαφνικά μέσα στο πλήθος των άλλων χορευτών και κυττάχτηκαν για μια στιγμή χωρίς να δειξουν καμιά έκπληξη. Τό βλέμμα εκείνης ήταν ήρεμο, και η έκφρασις που πήρε ο νέος σοβαρή.

Επειτα, απότομα, καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια, ο Ζάν πήρε από το μπουάτσο το φίλο του Βέρλ και πέσσε μαζύ του μπρός από τη νέα αυλή τους.

Η Μάρθα άκουε ακίνητη μέσα στη μεγάλη αίθουσα, που λαμποκοπούσε από τα φώτα και από τις αντανάξεις των κοσμημάτων, βλέποντας τους δυο φίλους να απομακρύνονται.

Ο Ζάν προχωρούσε βιαστικά, ενώ το χέρι του έτρεμε και τα χείλη του ανεδοκατέβαιναν νευρικά και έπανελάμβανε χαμηλόφωνα στο συνοδό του: — Έλα! Έλα γρήγορα!...

Ο Βέρλ δεν έκανε καμιά ερώτηση στο φίλο του, γιατί τα ήξερε όλα. Ήξερε πως ο Ζάν είχε αγαπήσει παρ'όλο που η Μάρθα, πως είχε ανταποκρίθει κι' αυτή ίσως στον έρωτά του και πως είχαν χωριστεί ποιν από ένα χρόνο, ύστερα από μια ζωηρή φιλονεικία.

Επειτα οι δυο φίλοι σταμάτησαν σε μια γωνία κι' έμειναν εκεί, χωρίς να λένε τίποτε. Έξαφνα όμως παρουσιάστηκε κοντά τους η Μάρθα με τη μειωδική της φωνή και είπε: — Κύριε Βέρλ, δυο λόγια, σάς παρακαλώ...

Ο Βέρλ την πλησίασε άμεσως προθυμότητας.

Στις διαταγές σας, δεσποινίς... Και απόσπρωξαν μαζύ. Ο Ζάν έμεινε ασάλευτος στη θέσι του. Δεν σκεφτόταν τίποτε ίσως. Βρισκόταν σε μια απροσδιόριστη κατάσταση άμυχ-νίας.

Από το μέρος όπου είχαν αποτραβηχτεί ο Βέρλ και η Μάρθα, άκουγόταν τώρα μερικοί δυσδιάκριτοι φθιριμοί, που δεν διήρχεσαν παρά μόνο ένα λεπτό.

Σε λίγο ο Βέρλ ξαναγύρισε μόνος κοντά του.

Θέλει να σου μιλήσει, του είπε. — Πολύ καλά, απάντησε ο Ζάν. Πες της νάχρη...

Η όψις του εξακολουθούσε να μένει απαλή και αμετάβλητη. Στην πολυμέρεια που καθόταν, το ένα του χέρι κρεμόταν κάτω άκονα.

Η Μάρθα, μόλις της διαδιδάσκει η συγκρατηθείς του, προχώρησε προς το μέρος του, πήρε το χέρι του και του είπε με μια έκφραση ανήλικη από αγάπη και περιπάθεια: — Ζάν, είσαι πολύ θυμωμένος μαζύ μου;

Εκείνος τράβηξε ήρεμα το χέρι του από το δικό της και την έκνι-πε με υπερβολική ψυχρότητα:

— Απατάσθε, δεσποινίς, στις προ-βλέψεις σας. Μάθετε ότι όχι μόνο δεν υποσέρω εξ αιτίας σας, αλλά ότι δεν σας συλλογίζομαι καθόλου. Μόλις σας είδα, απομακρύνθηκα, είνε αλήθεια, αλλά για ν' αποφύγω μια περιττή συνάντησι. Θελήσατε να μου μιλήσετε και σάς άκουσα. Άλλ' αυτά που μου λέτε, καθόλου δεν με συγκινούν. Δεν σας πιστεύω πειά, δεν πιστεύω σε τίποτε πειά. Είνε αλήθινόν ότι υποφέρα άλλοτε πολύ για σας, αλλά δεν υποφέρω πειά, δεν υποφέρω καθόλου. Γιατί άλλωστε να ξαναγυρίζομαι σε πράγματα λησμονημένα; Πιστέψτε με πως δεν είμαι καθόλου θυμωμένος μαζύ σας. Σας βεβαιώνω πως μου είστε έντελως αδιάφορη...

Εκείνη τότε κατάλαβε πως για να τον ξανακερδίσει, έπρεπε να μιλήσει γοργοποιώντας όλη της την ευ-νλωπία. Κάθισε λοιπόν δίπλα του και του ξανάπιασε το χέρι.

— Άκουσε, Ζάν, εξακολούθησε. Μου είπαν ότι από τον καιρό που χωριστήκαμε υπέφερες πολύ. Εγώ δεν το ήξερα, δεν είχα μάθει τίποτε για σένα. Άλλ' όταν σε είδα πρό ολίγου, μου προξένησες εξαιρετική εντύπωσι. Αισθάνθηκα, ούτε λίγο ούτε πολύ, πως δεν μπορούσα πειά να κάνω χω-ρίς εσένα. Νά με λοιπόν που άφησα κατά μέρος κάθε αξιοπρέπεια και ξαναγύρισα κοντά σου. Κότταξέ με,

— Στις διαταγές σας, δεσποινίς! είπε ο Βέρλ.

Ζάν. Δεν λέω ψέμματα...

Εκείνος όμως δεν απάντησε. Φαινόταν πως άκουγε τη μουσική του χορού περισσότερο παρά τα λόγια της.

Η Μάρθα συνέχισε:

— Ζάν, πιστέψτε με σ' αυτά που σου λέω. Άφ'ότου σε ξανάδα, έννοιω-σα πως δεν θα μπορούσα να ζήσω μακριά σου. Μόλις σ' αντίκρισα ά-νύμεσα σ' έλον αυτόν τον κόσμο, θυμήθηκα πως μια φορά ήσουν δικός μου και ζούσαμε ευτυχισμένοι. Ω, αή μου προσποιείσαι τον αδιάφορο! Εξέρω καλά πως κι' εσύ εξακολου-θείς ακόμα να μ' αγαπάς. Πρόσέ-πως δεν έδινες καμιά σημασία στις άλλες γυναίκες, πως περνούσες από υποστά τους χωρίς να τις κυττά-ζεις;

Επειτα, όταν συναντήθηκαν τα βλέμ-ματά μας, έγινες κατάβλητοι με μιά και απομακρύνθηκες γρήγορα-γρήγορα σαν άνθρωπος που πάσχει...

Ο Ζάν τη σταμάτησε και της εί-

πε με υπερβολική ψυχρότητα:

— Απατάσθε, δεσποινίς, στις προ-βλέψεις σας. Μάθετε ότι όχι μόνο δεν υποσέρω εξ αιτίας σας, αλλά ότι δεν σας συλλογίζομαι καθόλου. Μόλις σας είδα, απομακρύνθηκα, είνε αλήθεια, αλλά για ν' αποφύγω μια περιττή συνάντησι. Θελήσατε να μου μιλήσετε και σάς άκουσα. Άλλ' αυτά που μου λέτε, καθόλου δεν με συγκινούν. Δεν σας πιστεύω πειά, δεν πιστεύω σε τίποτε πειά. Είνε αλήθινόν ότι υποφέρα άλλοτε πολύ για σας, αλλά δεν υποφέρω πειά, δεν υποφέρω καθόλου. Γιατί άλλωστε να ξαναγυρίζομαι σε πράγματα λησμονημένα; Πιστέψτε με πως δεν είμαι καθόλου θυμωμένος μαζύ σας. Σας βεβαιώνω πως μου είστε έντελως αδιάφορη...

Εκείνη τότε, βλέποντας πως τα λόγια της δεν είχαν φέρει ακόμα την ενέργειά τους, τον επλησίασε πιο

— Σας είπα ότι σας λησμονήσα και πρέπει να το καταλάβετε επί τέλους. Είνε αργά κι' ανώφελα να μι-λούμε και να σκοτιζώμαστε γι' αυτά τα πράγματα. Είνε αλήθεια πως σας αντίκρισα μια φορά και βασανίστηκα για σέ-... Σας το λέω σαν ένας άνθρω-πος που δεν αισθάνεται τίποτε πειά και που δουλεύει με φυσικότητα μια τερασμένη άδυναμία του. Τώρα όμως δεν σας πιστεύω πειά... Όλα τελειώ-σαν! Δεν είστε τίποτε για μένα, ούτε κι' εγώ για σας, από δω και πέρα.

Εκείνη έμεινε μπροστά του άκι-νητη, σχεδόν τρέμοντας από την πα-ραχή της. Ποτέ της δεν τον είχε ξαναδεί τόσο αλύγιστο και σκληρό.

Της φαινόταν ακατανόητη η στά-σις του απέναντί της και της ήταν προτιμώτερο να νομίζει πως ο Ζάν έ-λεγε ψέμματα, από πείσμα.

Εκείνος απομακρύνθηκε από κον-τά της κι' έκανε μερικές βόλτες. "Ο-σο προχωρούσε, είχε την εντύπωσι πως γινόταν ολοένα πιο κυρίαρχος του έαυτού του.

Για μία στιγμή, την είδε να στέ-κεται όρθη, άφωνη, ταραγμένη και γέλασε νευρικά. Επειτα της είπε σαρκαστικά:

— Έτσι λοιπόν, πιστέψατε σ' α-λήθεια πως άρχοιτε να με ξαναδείτε και να σκύψετε απόπ'άνω μου για να σας ακολουθήσω καθώς πρόν. Μά τό-τε έπρεπε νάμει ανόητος, κι' ανόη-τος για όλη μου τη ζωή. Όταν θ-μως κανείς κάμει την άνοησία ν' α-γαπήσει, μήθετε πως η βλακεία του δεν βαστάει πολλόν καιρό. Ο τυφλω-μένος αυτός άνθρωπος ανοίγει γρή-γορα τα μάτια του και ξαναβλέπει την πραγματικότητα. Κυττάξτε με και γίνετε. Δεν σας έχω τίποτε, δεν θέλω να σας ξαναδώ, κι' είμαι δυ-νατός, πολύ δυνατός!...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, τέν-τωνε τα μπράτσα του, σαν ν' ήθελε να πιστοποιήσει τη δύναμή του.

Ο Ζάν έννοιωσε τώρα πως την έ-τιμωρούσε και την εκδικιόταν για ό-λες τις ώρες της δόνης και της α-πελπισίας που έπεράσει εξ αιτίας

πολύ. Είχε ακουμπήσει σχεδόν επάνω του και ο Ζάν αίσθανόταν τη μυ-ρωδιά της. Η Μάρθα γνώριζε τη δύναμη της φυσιοφίας της και είχε περσιώσει πως θα νικούσε.

— Ζάν, του είπε, δεν μου λες την αλήθεια. Προσπαθείς να παραστήσεις τον γενναίο. Εγώ όμως διαβάζω μέ-σα στην καρδιά σου και αισθάνομαι πως πάσχεις ακόμα. Και, ίσα-ίσα, αυτός ο πόνος που ξεχωρίζω μέσ' στα μάτια σου, αυτός είναι που με κάνει να σ' αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Ω Ζάν, είσαι ο μόνος άντρας που με καταλαβαίνει, αφού μονάχα εσύ υποφέρες για μένα αληθινά. Α-κουσέ με. Πρέπει να βρωμε μαζύ, να φύγουμε απ' αυτόν το χορό, όπου δεν έχουμε πειά τίποτε να κάνουμε. Θα πάμε όπου θέλεις, όπου θέλεις εσύ. Βλέπεις, Ζάν, πόσο είμαι ειλικρινής απέναντί σου...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, τέν-τωνε τα μπράτσα του, σαν ν' ήθελε να πιστοποιήσει τη δύναμή του.

Ο Ζάν έννοιωσε τώρα πως την έ-τιμωρούσε και την εκδικιόταν για ό-λες τις ώρες της δόνης και της α-πελπισίας που έπεράσει εξ αιτίας

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ DE ROBERT

της. Έννοιωσε μια δύναμη ακαταμά-χητη επάνω του και χαμάρισε γι' αυτή. Η είρωνική πτυχή του στόμα-τός του μεγάλωνε διαρκώς περισσό-τερο. Και θέλησε να της φανή έκδομα πιο σκληρό.

— Εμάθατε, εξακολούθησε, πως έ-γινα πολύ δυστυχισμένος, όταν με ά-φηγατε. Φαινόμενον σαν ένας άνθρω-πος που πέρασε μεγάλη αρρώστεια και βρισκόταν στην ανάρρωσι. Το πρό-σωπό μου είχε αδυνατίσει, τα μάγου-λά μου βαθούλωσαν, τα μάτια μου γυάλιζαν μέσα στις κόγχες των. Ε-σας απεναντίας δεν σας άσχημινα κα-θόλου η λύπη—άν, έννοιεται, δοκιμά-σατε κάποια λύπη. Έν τούτοις, άλ-λοτε σας είχα γνωρίσει πολύ πιο ώ-ραία από τώρα... Προσέξτε! Τα μά-τια σας ξανώνουν γύρω-γύρω... Αυτό, ξέρετε, είναι φοβερό για μια γυναίκα. Και έπειτα, είδατε τη μικρή εκείνη ουτίδα στην άκρη του στόματός σας; Προσέξτε!... Άλλά θα μου επιτρέ-ψετε να συνεχίσω... Λησμονήσα να σας πω τόσα άλλα σπουδαιότερα...

Και νιώθοντας πως την επληγώνει με τα λόγια του κατάκαρδα, εξακολού-θησε με περισσότερο σαρκασμό:

— Προσέξτε, γιατί αν τα χρόνια περνώντας αφήσουν επάνω σας τα έ-γνη τους, ύστερα από κάμποσον καιρό, θα μέινετε μόνη, ολόμοναχη, στενη-μένη από την αγάπη που τη διώξατε μόνη σας από στενοκεφαλιά. Γύρω σας θα συμμαστιχί ένα κενό, το α-πελπιστικό εκείνο κενό των γυναικών που γέρασαν και που δεν βρίσκουν φίλους...

Στο σημείο αυτό σταμάτησε. Η Μάρθα δεν έχλεισε πειά, τα μάτια της είχαν μείνει στεγνά, άλλ' από το βλέμμα που του έριξε κατά-λαβε πως ποτέ δεν θα τον συχω-ρούσε.

Γύρισε τότε νευρικά από την άλλη μεριά και άμείωσε, χωρίς να πη τί-ποτε άλλο, ανακατεύτηκε με τους χο-ρευτάς.

Τότε ο Ζάν κύτταξε τον Βέρλ κι' έννοιωσε ν' ανοίγεται μέσα του μια άδυσος.

Τα μουσικά όργανα άνηχοσαν ώστόσο δυνατά και τα ζεύγη ξεφε-ρναν νόρους κάτω από τα φώτα.

Έβλεπον ένα-ένα άδυσος άπο-λύση η έκκλησις, έγω θα βγω στα σπίτια για να βλογίσω τους σπόρους. Έσύ να πάρης τον κουμπάρο σου και να τον φέρης άποδοράς στην έσπερι-νέ και για τα παρακάτω να μη σε νοιάξη.

Το Σάββατο, άμα βασιλέψω ο ή-λιος, ο ζευγάς πήρε τον κουμπάρο του και πήγαν μαζύ στην έκκλησις.

Σαν τελείωσε η λειτουργία, ο πα-πας βγήκε κι' είπε στους χριστι-ανούς:

— Χωριανό, έμεις, όπως έξερετε, έχουμε μια συνήθεια να βλογίζε-κατε

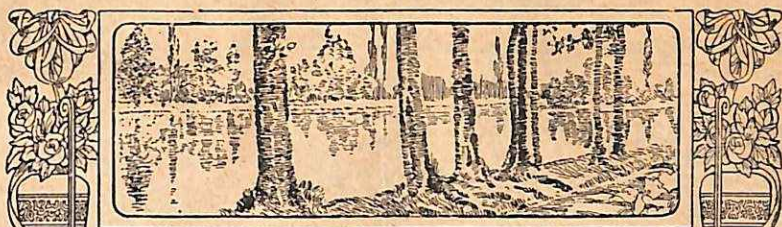
Οι Αγγλοι: Άν ένας άν-τρας χάσει μια γυναίκα κι' ένα σελ-λίνο, πρέπει να λυπηθή περισσότερο για το σελλίνο.

Οι Γάλλοι: Ένας άντρας από άγχορο άξίζει όσο μια γυναίκα από μάλαμα.

Οι Σκωτοι: Το καλό είνε να-χής φρόνιμη γυναίκα. Άλλά το κα-λύτερο είνε να μην έχεις καθόλου.

Οι Πέρσαι: Τη γυναίκα και το μαχαίρι είνε καλά να τα βλέπη κανείς από μακριά.

Οι Ιταλοί: Όποιος λέει: γυ-ναίκα έννοει ζημία.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΑΚΚΙ

Μια φορά κάποιος πε-ρατικός βάρσις το πα-ιδι ενός ζευγα' κι' ύστερα από καιρό με την πρόφα-σι πως ήθελε να ιδή τον

άναδεχτό του, πήγε και κόνεψε στο σπίτι του κουμπάρο του.

Ο πατέρας του παιδιού τον περι-ποιήθηκε όσο μπορούσε καλύτερα, αλλά ο κουμπάρος, σαν βρήκε φαί και καλοπέρασι, στρώθηκε μέσ' στο ξένο σπίτι σαν νοικοκύρης και δεν έβρισκε να τον κουνήσει από εκεί.

Ο νοικοκύρης υπόμεινε μιά-δυό βδομάδες, αλλά σαν είδε πως ο κου-μπάρος του δεν έφρευε, άποφάσισε να του κρατήση μούτρα.

Επειδή όμως η γυναίκα του του-λεγε πως ή-ταν ντροπή να φέρεται έτσι στον ξένο κι' επειδή φοβό-ταν την κατα-λαλιά του κό-σμου σαν το μάθαινε, πήγε και ρώτησε τον παπά του χωριού για το τί έπρεπε να κάνει.

— Τό και τό τραβάω από τον κουμπάρο, παπά μου, του εί-πε. Δεν μ' όρμηνύεις κι' η άγκισσύνη σου τί να κάνω;

— Νά σου πώ, γείτονα, άποκριθή-κε ο παπάς. Την Κυριακή, άμα άπο-λύση η έκκλησις, έγω θα βγω στα σπίτια για να βλογίσω τους σπόρους. Έσύ να πάρης τον κουμπάρο σου και να τον φέρης άποδοράς στην έσπερι-νέ και για τα παρακάτω να μη σε νοιάξη.

Το Σάββατο, άμα βασιλέψω ο ή-λιος, ο ζευγάς πήρε τον κουμπάρο του και πήγαν μαζύ στην έκκλησις.

Σαν τελείωσε η λειτουργία, ο πα-πας βγήκε κι' είπε στους χριστι-ανούς:

— Χωριανό, έμεις, όπως έξερετε, έχουμε μια συνήθεια να βλογίζε-κατε

Οι Αγγλοι: Άν ένας άν-τρας χάσει μια γυναίκα κι' ένα σελ-λίνο, πρέπει να λυπηθή περισσότερο για το σελλίνο.

Οι Γάλλοι: Ένας άντρας από άγχορο άξίζει όσο μια γυναίκα από μάλαμα.

Οι Σκωτοι: Το καλό είνε να-χής φρόνιμη γυναίκα. Άλλά το κα-λύτερο είνε να μην έχεις καθόλου.

Οι Πέρσαι: Τη γυναίκα και το μαχαίρι είνε καλά να τα βλέπη κανείς από μακριά.

Οι Ιταλοί: Όποιος λέει: γυ-ναίκα έννοει ζημία.

Οι Ιταλοί: Όποιος λέει: γυ-ναίκα έννοει ζημία.

να μās βρη' μεγάλο κακό. Ο ζευγάς γύρισε στο σπίτι με τον κουμπάρο του κι' επάνω στην κου-βέντα που πιάσανε, ο δεύτερος είπε στο πρώτου:

— Κουμπάρε, δεν με κρύβεις που-θενά;

— Πού να σε κρύψω, κουμπάρε μου; είπε ο νοικοκύρης. Άν το κα-ταλάβουν πως σ' έχω κρυμμένο, μπο-ρεί να μās πιάσουν και να μās σκο-τώσουν και τους δυό.

Η γυναίκα του όμως μπήκε στη μέ-ση και του εί-πε:

— Νοικοκύρη μου, έγω λέω να κούψουμε τον κουμπάρο μας. Μιά που ήρθε στο σπίτι μας, άς καθήση άκό-μα δέκα-δέκα-πέντε μέρες.

Η γνώμη της κουμπάρας άρσσε στο νουνό του παιδιού κι' όταν ο άντρας της τη ρώτησε με τί τρόπο να τον κρύψουν, γύρισε και του εί-πε:

— Μέσα σ' α σακκιά που θα βάλω με τους σπόρους, εκεί βάζουμε και τον κουμπάρο.

Τ' άκουσε ο κουμπάρος, το δέχτηκε και την

αγνή, πων άπολύσει η έκκλησις, ο ζευγάς γύρισε στον σακκί με σπό-ρους, π' άλλο με κριόχοι, το τρίτο με ρόβι, το τέταρτο με λαβόρι και πά-θαλα όλα στην αυλή.

Έλα τώρα, κουμπάρε, του εί-πε, να σε βάλω και σένα σ' ένα σακκί και να σε περάσω για καλαμπόκι.

Και πραγματικά έβαλε τον κουμπά-ρο του μέσα στο σακκί και τ' άπ'ήρω-σε κι' αυτό κοντά σ' άλλα. Σε λί-γο ήθε ο παπάς κι' η πρώτη του ε-ρώτησις ήταν αν έφυγε ο κουμπάρος.

— Τώρα κι' άλλη μια φορά κου-μπάρος! άποκριθηκε ο νοικοκύρης.

— Έφυγε! Έφυγε!

Και με το δέξί του χέρι έδειξε το σακκί όπου είχε βαλμέ-νι μέσα τον κουμπάρο.

Ο παπάς, έμπνος β-πως ήταν, κατάλαβε τί του εί-πε ο ζευγάς κι' άρχισε να διαβάζη τις συνηθισμένες εύχες. Κά-θε φορά όμως που διά-βαζε μια εύχή, γτύπαγε δυνατά κι' από ένα σακ-κί κι' αυτό έγινε πεντέ-ξη φορές, τη μια πάνω

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΦΟΡΟΙ

Βάλετε φόρους, βάλετε εις τη φω- (χ) μας ραχη, ποτίστε με το αίμα μας την άρρωστη (πατρίδα,

σεις το κρασί και τον καπνό να πι- (νετε μονάχοι κι' έμεις να σάς κυττάζουμε με μάτι (σαν γαρίδα.

Βαρειά φορολογήσετε και το νερό που (τρέχει, Βάλετε φόρους, βάλετε κι' η ραχη (μας άντχει.

"Ο,τι καλό κι' αν έχουμε επάνω σας (ας μείνι, στα πρόσωπά μας άς χυθεί το μα- (ρασμού το χρώμα, με μās το ισοζύγιον του έθνους μας (ας γίνι,

φορολογήσατε κι' αυτή τη σάρκα μας (ακόμα, Του κρείατός μας κόβετε καμιά πα- (χειά λωρίδα και τρώγετέ την λαίμαργα μαζύ με (την πατρίδα.

"Ο,τι κι' αν τρώνε οι φτωχοί το έ- (θνος άς το τρώγει, κι' ό,τι κι' αν πίνουν οι φτωχοί το (έθνος άς το πίνι,

Χορταίνεστε σαν Λούκουλλοι με μās (το σκυλόλογι κι' έμεις θα σάς όφείλουμε γι' αυτό (ευνωμωσυνη.

Τέτοιοι χωριάτες πούμαστε άντεχού- (με σε όλα και ούτε εύκολα πολύ άρίνουμε τά (καλά.

Πρέπει να είνε οι πολλοί φτωχοί και (πεινασμένοι και οι όλίγοι πάντοτε να βρίσκωνται (χορτάτοι.

Πρέπει να μένουν οι πολλοί στο σπί- (τια των κλεισμένοι και οι όλίγοι να πηρούν άπάνω στο (Παλάτι.

Πρέπει ο κόσμος ο πολός να δέχεται (τα βάρη απ' όρους, εκεί βάζουμε και τον (κουμπάρο.

Τ' άκουσε ο κουμπάρος, το δέχτηκε και την

αγνή, πων άπολύσει η έκκλησις, ο ζευγάς γύρισε στον σακκί με σπό-ρους, π' άλλο με κριόχοι, το τρίτο με ρόβι, το τέταρτο με λαβόρι και πά-θαλα όλα στην αυλή.

Έλα τώρα, κουμπάρε, του εί-πε, να σε βάλω και σένα σ' ένα σακκί και να σε περάσω για καλαμπόκι.

Και πραγματικά έβαλε τον κουμπά-ρο του μέσα στο σακκί και τ' άπ'ήρω-σε κι' αυτό κοντά σ' άλλα. Σε λί-γο ήθε ο παπάς κι' η πρώτη του ε-ρώτησις ήταν αν έφυγε ο κουμπάρος.

— Τώρα κι' άλλη μια φορά κου-μπάρος! άποκριθηκε ο νοικοκύρης.

— Έφυγε! Έφυγε!

Και με το δέξί του χέρι έδειξε το σακκί όπου είχε βαλμέ-νι μέσα τον κουμπάρο.

Ο παπάς, έμπνος β-πως ήταν, κατάλαβε τί του εί-πε ο ζευγάς κι' άρχισε να διαβάζη τις συνηθισμένες εύχες. Κά-θε φορά όμως που διά-βαζε μια εύχή, γτύπαγε δυνατά κι' από ένα σακ-κί κι' αυτό έγινε πεντέ-ξη φορές, τη μια πάνω

στην άλλη.

Έτσι ο κουμπάρος έφαγε το ξύλο της χρονιάς του κι' έφυγε απ' το ξένο σπίτι και δεν ξαναπάτησε ποτέ σ' αυτό.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

TOY G. GERARD

Η ΦΡΙΚΤΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΚΥ, 40 ετών.
ΣΟΥΣΑΝΝΑ,
γυναίκα του,
34 ετών. *Ένα
παιδί.

(Στο σαλόνι ενός σπιτιού. Το παιδί παίζει με τις κούκλες του. *Έξαφνα μπαίνει μέσα αγρά-σινά ο Γκν. Βλέπει το παιδί και σταματά χαμογελώντας).

ΓΚΥ.—Μπα; Έδω είνε το παιδί μου;... Παίζει με τις κούκλες του... Θά προχωρήσω σιγά-σιγά να με ιδί ξαφνα μπροστά του... Φοβάμαι μήπως απ' τη μεγάλη του χαρά, πάθει τίποτε...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Λοιπόν έτσι, κον-κλίτσες μου... Νά είστε φρόνιμες!... *Ακούτε;... Και ν' αγαπάτε ή μιὰ την άλλη...

ΓΚΥ.—*Αγαπημένο μου παιδί... Τι χαριτωμένο που είσαι!...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Και να φιλούσα-στε έτσι... Νά, έτσι... *Όπως φιλάει ή μαμά τόν κύριο Ροζέ...

ΓΚΥ.—Τί είπες;... Θεέ μου!... *Ό-πως φιλάει ή μαμά τόν κύριο Ροζέ;... Μά άκουσα καλά;...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ. (βλέποντας έξαφνα τόν Γκν μπροστά του).—*Α! Έσύ εί-σαι, μπαμπά; Τί χαρά! *Ηρδες;...

ΓΚΥ.—Τί είπες προηγουμένως, παι-δί μου; *Η μαμά σου φιλάει τόν κύριο Ροζέ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ. (κοκκινίζοντας).—*Όχι, μπαμπά... *Η μαμά δεν φιλάει τόν κύριο Ροζέ.

ΓΚΥ.—Μά αυτό είπες προηγουμέ-νως, παιδί μου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μά τόν είπα σι' άστυα, μπαμπά...

ΓΚΥ. (σφίγγοντας δυνατά τόν χε-ράκι του).—*Όχι... Δες φέματα τώ-ρα... Πές μου γρήγορα τήν αλήθεια, γιατί, άν δεν μω τήν πής, θά σέ βά-λω μέσα σέ μιὰ σκοτεινή κάμαρα, γε-μάτη ποντίκια...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ. (κλαίοντας).—*Ό-χι... *Όχι... μπαμπά... Μή με κλεί-σεις μαζί με τά ποντίκια... Θά σου πώ τήν αλήθεια... *Ω!... φοβάμαι πολύ τά ποντίκια!

ΓΚΥ.—*Έτσι, μωρό... Λέγε μου, λοιπόν... *Η μαμά σου φιλάει τόν κύ-ριο Ροζέ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ναί... *αί...μπα-μπά... (Μετανοιώνοντας άδίστως).—*Ω! γιατί νά τόν πώ;... Τώρα πού τόν είπα, θά μω πάρουν πίσω όλες τις κού-κλες μου. Μά πού καλά νά μω πάρουν τις κούκλες μου, παρά νά με κλείσουν μέσα στή σκοτεινή κάμαρα με τά πον-τίκια!

ΓΚΥ.—*Ησύχασε, παιδί μου, κ' έ-γώ θά σου πάρω πολλές κούκλες... Λέ-γε... Θεέ μου! Τί μαρτύριο!... Λοιπόν, πώς φιλάει ή μαμά σου τόν κύριο Ρο-ζέ;...

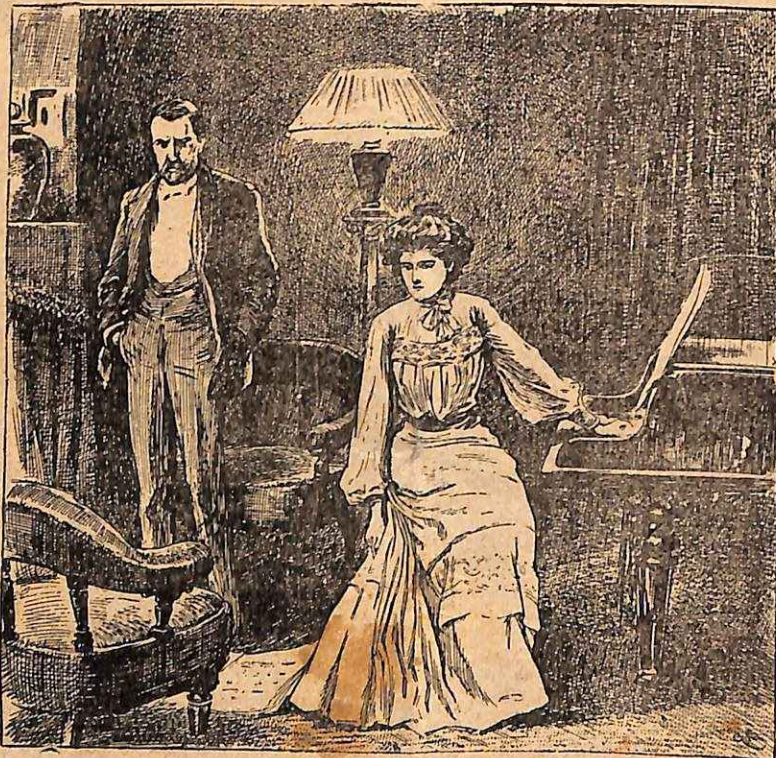
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μά πού τόν ξέ-ρεις εσύ, μπαμπά, πώς ή μαμά φιλάει τόν κύριο Ροζέ; Πώς σου τόν είπε; ΓΚΥ. (πολύ ταραγμένος).—*Εσύ τόν είπες, παιδί μου. Δεν είπες πριν στις κούκλες σου, νά φιληθούν όπως φιλάει ή μαμά σου τόν κύριο Ροζέ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ναί... Ναί... Τόν είπα... Νά, έλα νά σέ φιλήσω, γιά νά σου δείξω πώς φιλάει ή μαμά τόν κύ-ριο Ροζέ. (Φιλάει τόν πατέρα του στό στόμα).

ΓΚΥ.—Και τόν φιλάει μπροστά σου;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ναί, μπαμπά.

ΓΚΥ.—Τόν φιλάει στό στόμα;...

ΓΚΥ.—Λοιπόν λέγε, δεν είν' αλήθεια, Σουσάννα;...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ναί... Στό στό-μα... Και στό μάτια... Και στή μύ-τη... Χά!... Χά!...

ΓΚΥ.—Και πότε τόν φιλάει;...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μά κάθε μέρα.

ΓΚΥ.—*Έρχεται λοιπόν κάθε μέρα έδω, ο κύριος Ροζέ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Κάθε μέρα!... Εί-νε τόσο καλός... *Όσο καιρό δεν ήσουν έδω, ήτανε αυτός ο μπαμπάς μου. Μω έφεργε σοκολάτες, καραμέλες, παι-χνίδια...

ΓΚΥ.—Και φιλούσε κάθε φορά πού έρχόταν τή μαμά σου;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Δεν ξέρω. *Έγώ τούς είδα και χτες και σήμερα να φι-λουόνται. *Η μαμά μάλιστα δεν ήθελε, και τού έλεγε: *Όχι... *Όχι, μπρο-στά στό παιδί. Μά ο κύριος Ροζέ τή φιλούσε. *Έπειτα γύρισε σέ μένα και μω είπε: *Απρόσεξε... *Αν πής σέ

κάνενα ότι ή μαμά σου με φίλησε, θά σου πάρω όλες σου τις κούκλες και δεν θά σου φέρνω πιά σοκολάτες». Μά γιατί μπαμπά δεν θέλουν νά τόν πώ; Είνε τόσο κακό νά φιλή κανείς; *Αν ήταν κακό, τότε δεν θά με φιλού-σατε ούτε εσύ, ούτε ή μαμά. Δεν είνε έτσι;

ΓΚΥ.—Θεέ μου!... Είνε τρομερό! Τρομερό!... Και νά τόν μάθω έτσι ξ-ξαφνα, από τόν άθωο στόμα τού παιδι-ού μου!... (Στό παιδί του) Και δέ μω λές, παιδί μου, τί λένε ή μαμά και ο κύριος Ροζέ, όταν βρίσκονται μαζί;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Δεν άκούω τί λέ-νε, γιατί μιλάνε σιγά...

ΓΚΥ.—Μά δεν άκουσες τίποτε... τίποτε;... Γιά προσπάθησε νά θυμη-θής...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—*Α... Ναί... *Θυ-μίζω... Μία φορά ή μαμά έλεγε: *Δέ μπορώ... Δέ μπορώ...

ΓΚΥ.—Γιατί τόν έλεγε αυτό ή μαμά σου;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μά... Δέ θυμά-μαι...

ΓΚΥ.—Γιά θυμήσου... Τί τής είπε τής μαμάς ο κύριος Ροζέ και τού α-

ΓΚΥ.—Και ύστερα ο κύριος Ροζέ τί είπε;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Τί είπε ο κύριος Ροζέ; Τί είπε; *Α, ναί, τόν θυμήθη-κα... Είπε: *Μην κλαίς, αγάπη μου... Θά πάρουμε μαζί μας και τόν παιδί.

ΓΚΥ.—Και ύστερα ή μαμά σου τί τού άπάντησε;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—*Η μαμά; Μω φαίνεται πώς είπε ότι... ότι...

ΓΚΥ. (με άγωνία).—*Ότι; (Σφίγ-γει τόν χεράκι τού παιδιού δυνατά, μέσα στά χέρια του).

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Πονώ... Πονώ... Μπαμπά, πονώ!...

ΓΚΥ.—Φτωχό μου μωρό!... Σ' έ-κανα νά πονήσεις... Μά δεν ξέρεις, δεν ξέρεις χουσό μου, τί πόνο μω δίνεις έσύ.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Λοιπόν, θά μω πάρεις, μπαμπά μου, όποιες κούκλες;

ΓΚΥ.—Λέγε μου πρώτα... Τί είπε ή μαμά σου όταν ο κύριος Ροζέ είπε: *Θά πάρουμε μαζί μας και τόν παιδί... *

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Τί είπε;... Τί εί-πε;... *Α! Θυμήθηκα. Είπαν πώς θά λησθή τις κούκλες μου, μπαμπά, άν με πάρουν μαζί τους...

ΓΚΥ.—Γιατί τόν έλεγε αυτό ή μαμά σου;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μά... Δέ θυμά-μαι...

ΓΚΥ.—Γιά θυμήσου... Τί τής είπε τής μαμάς ο κύριος Ροζέ και τού α-

ΓΚΥ.—Και ύστερα τί είπε ο κύριος Ροζέ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—*Α, αυτό τόν θυ-μίζω καλά. Είπε: *Μά τόν παιδί είνε δικό μου.

ΓΚΥ. (άφρονι να τού ξεφύγει μιὰ κραυγή πόνου).—*Ω!...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Γιατί μπαμπά, γι-ατί φώναξες έτσι; *Εγώ δεν σου σφίγ-γω τά χέρια γιά νά φωνάξεις...

ΓΚΥ. (μόλις συγκρατώντας τήν ά-γωνία του).—Και ή μαμά σου, τί τού άπάντησε;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Τότε ή μαμά μου τού είπε: *Ο καμένος!... Δεν τόν ξέ-ρεις.

ΓΚΥ.—*Έτσι είπε; Τόν θυμάσαι κα-λά αυτό, παιδί μου;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ναί! Αυτό τόν θυ-μάμαι καλά.

ΓΚΥ.—Φρίκη!... Φρίκη! *Όστε δεν μω μένει τίποτα πιά στόν κόσμο...

Τίποτε... *Όστε τόν παιδί μου;... *Όστε τόν παιδί μου;... Είνε λοιπόν τόσος καιρός πού με άπατούσε κ' έγώ δεν ήξερα τίποτε;... Θεέ μου... Νά όμως πού τήμαθα όλα τώρα, μέσα σέ μιὰ στιγμή. Και πώς είνε δυνατόν ή γυνά-ικα αυτή με τόν πρόσωπο τής Παναγίας και τήν τόσο ευαίσθητη καρδιά...

(*Έξαφνα μπαίνει μέσα ή Σου-σάννα).

ΣΟΥΣΑΝΝΑ.—*Α, ήρδες Γκν; Τί καλά! (Βλέπει με άπορία τόν Γκν τόσο ταραγμένο).—Μά γιατί είσαι έ-τσι; Τί συμβαίνει;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μά... Δέ θυμά-μαι... *Α, ναί, θυμήθηκα. Στήν Τίλια, *Όχι... *Όχι... Στήν *Ιταλία... Ναί... Στήν *Ιταλία...

ΓΚΥ.—Και ή μαμά τού άπαντούσε: *Δέ μπορώ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ναί... Αυτό τόν θυμάμαι καλά.

ΓΚΥ.—Και τί άλλο έλεγε ή μαμά στόν κύριο Ροζέ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Δεν θυμάμαι. *Θυ-μίζω μόνο, ότι καθώς ο κύριος Ροζέ τής έλεγε νά πάνε στήν *Ιταλία, έκεί-νη γύρισε και κούταξε έμένα... *Θυμά-μαι μάλιστα ακόμα πώς έκλαιγε τήν ώρα αυτή.

ΣΟΥΣΑΝΝΑ.—Μά τί παραμυθή-ματά είνε αυτά, παιδί μου;

ΓΚΥ.—Βέβαια, παραμυθήματα. Αυ-τό λέω κ' έγώ. Τόν παιδί παραμιλάει.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μά ξέρεις, μα-μά. Καλύτερα νά μω πάρουν τις κού-κλες, παρά νά με κλείσουν στή σκο-τεινή κάμαρα με τά ποντίκια.

ΣΟΥΣΑΝΝΑ.—Μά τί λές; Θεέ μου!

ΓΚΥ.—Τόν παιδί παραμιλάει.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ναί... Μαμά... Φο-

βάμα πολύ τά ποντίκια... Τόν ξέρεις... Γ' αυτό δέ μπόρεσα νά μην πώ στό μπαμπά ότι φιλάς τόν κύριο Ροζέ...

ΓΚΥ.—Τόν παιδί παραμιλάει... Δεν είνε έτσι, Σουσάννα; Δεν είνε δυνατόν νά είνε αλήθεια αυτά πού λέει...

(*Η Σουσάννα γίνεται κατάχλομη και κάθεται συντρεμμένη σέ μιὰ κα-ρέκλα. Θέλει νά μιλήσει, μά δέ μπο-ρεί).

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Πάω... Μαλώ-νουν... Φοβάμαι... (Φεύγει).

ΓΚΥ.—Λοιπόν... Λέγε... Δεν είνε αλήθεια, Σουσάννα; Δεν είνε αλήθεια πώς ο Ροζέ είνε ο πατέρας τού παιδι-ού... τού παιδιού μου... Μίλα, Σουσά-να!... Μίλα!...

(*Η Σουσάννα μένει πάντα άφρωνη και πολύ ταραγμένη).

ΓΚΥ.—*Η σιωπή σου είνε ή όμο-λογία τής ένοχής σου... Ναί, είσαι έ-νοχος... *Ω!... Θεέ μου!... Θεέ μου!... *Εσύ!... *Εσύ, Σουσάννα!... *Η μό-νη γυναίκα πού αγάπησα και πιστέψα στή ζωή μου. Τώρα έχω κάθε δικαιο-μα νά σε σκοτώσω... Μά όχι... *Όστε έσένα, ούτε έκείνον θά σκοτώσω. Δεν θά σέ σκοτώσω, γιατί δέ σ' αγαπώ πιά!... Μόνο σέ διώχνω!... Ναί, σέ διώχνω σάν μιὰ ψεύτρα και μιὰ κλέ-φτρα από τόν σπίτι μου!... Φύγε γρή-γορα!... Φύγε άμέσως!... Πάρε και τόν παιδί σου μαζί και πήγαινε τόν σπόν πατέρα σου. *Εμπρός, λοιπόν. *Εμπρός. Φύγε!... Φύγε!...

(*Η Σουσάννα φεύγει με σκυμμέ-νο τόν κεφάλι. *Ο Γκν σαρκιάζεται σέ μιὰ καρέκλα και κλαίει με τόν κεφάλι χωμένο μέσα στά χέρια του).

ΤΙ ΛΕΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Οι γέροντες πρέπει νά αποφεύ-γουν τά θερμά λουτρά.

—*Απαράτητα γιά τή μακροζωία είνε ή καθαριότης και ή περιποίησης τού δέρματος.

—*Η υπερβολική χρήση τής ξάχα-ρης προκαλεί δυσπεψία.

—Νά κοιμάσαι με τ' άρνια και νά ξυπνάς με τά σκυλιά.

—*Η ψαροφαγία άφελεί έξαιρετικά τούς εργαζομένους πνευματικούς.

—Τά καλύτερα φάρμακα είνε ή δι-αίτα, ή άνάπαυσι και ή καλή διάθεσι.

—Τρώγε όσο θέλεις χαμηλά, άλλα κοιμού όσο μπορείς πύ ψηλά.

—Οι διαθετικοί πρέπει νά αποφεύ-γουν τά οινόπνευματώδη ποτά.

—Στά θερμά κλίματα γιά ν' απο-φύγει κανείς τή δυσεντερία πρέπει νά πίνη βρασιμένο νερό.

—*Η χολέρα μεταδίδεται με τις μυγες και με τόν πόσιμο νερό.

—Τά λεγόμενα όρεκτικά δεν άφε-λούν καθόλου στή χώνευσι.

—Τόν τσάι είνε τονωτικό και βοη-θεί τόν σπύμα στό νά άντέξει περισσό-τερο.

—*Η άσθμής προέρχεται από τήν πολυφαγία και από τήν κατάχρησι κρασιού.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανού, Λεωφόρος *Α-λεξάνδρας 209. *Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά ένοχλήσεις παρ' άσας τοις εν *Αθήναις Δικαστηρί-οις. Είδιμότης: *Φορολογικά, Διοικη-τικά και εν γένει Οικονομικά έπο-θέσεις. *Όροι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

*Ένα παράδοχο άνθρωποπάχαρο. Πώς ή νεαρές Βερθερίνες πουλούν τούς έκαυτούς των. Τί κάνουν γιά νά εξαπατούν τούς Γάλλους. *Η πιό παράδοχη καπνοδέχοι τού κόσμου. Καπνοδέχοι... νταμιτζάνες και κα-πνοδέχοι σκελετοί. *Η ιδιοτροπία ενός έκκεντρικού έκατομμυριούχου. Πού φτάνει ή υπερβολική ζω-φιλία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στό Μπενίν-Σοκόρ, μιὰ όρεινή έ-παρχία τού Μαρόκου, ή όποια κατοι-κείται από Βερθερίνους, ύπάρχει ένα χωριό, όπου κάθε χρόνο γίνεται τή παραδοχότερο άνθρωποπάχαρο τού κό-σμου. Τά κορίτσια—γιατί μόνο κορί-τσια πουλιόνται στό παζάρι αυτό, έ-κρίνεται μόνο τους πύς πώλησι και, έπειδή ή σωματεμπορία άπαγο-ρεύεται άυστηρά από τήν Γαλλική Κυβέρνησι, έχουν έφευγει έναν εξαί-ρετικά έξυπνο τρόπο γιά νά συγκα-λύπτουν τόν πύγμα: Ντυμένες με τά καλύτερα φορέματά τους και στολι-σμένες με όλα τους τά κοσμήματα, ή νέες πηγαίνουν και έγκαθίστανται στό παζάρι με τόν πρόσωπό τους άκα-λυπτο, υπό τήν πρόφασι ότι θέλουν νά πουλήσουν υφάσματα πού τά έ-χουν μόνες τους ύφανε ή κανένα κέν-τριμα ή άλλο τίποτε παρόμοιο. Οι άνδρες πάλι πού θέλουν νά τ' αγορά-σουν γυρίζουν έναν γύρο στό παζάρι κ' έξετάζουν τάχα τά υφάσματα, άλλα τά μάτια τους είνε καρφωμένα επάνω στήν ίδια τήν πωλήτρια. *Έ-τσι, άν ή πωλήτρια άρέσει σπών ά-γοραστή, τότε εκείνος ρωτάει πόσο τόν πουλάει τόν πανί και αυτή τόν λέει τήν τιμή πού ζητεί γιά τόν έαυτό της και ή όποια είνε μικρότερη ή μεγα-λύτερη, ανάλογως τής εντυπώσεως πού τής κάνει ο άγοραστής. *Εάν ο άγοραστής τής είνε άποχρηστικός, τότε προσπαθεί νά τόν ξεφορτωθή, ζητώντας ένα έξωφρενικό ποσό. *Αν κλείσουν, τέλος, τή συμφωνία, τότε άπευθύνονται και οι δύο πύς σταθε-ρονεί τής νέας, οι όποιοι έχουν τόν δικαίωμα νά δώσουν τή συγκατάθεσι τους γιά τήν άγοραπωλήσι ή νά τήν άκυρώσουν. Μόνον δέ άμα ληφθεί ή συγκατάθεσι των γονέων, συντάσσεται τόν συμβόλαιον τού γάμου από έ-ναν δημόσιο γραφέα. *Έτσι ή νέα πού άγοράστηκε κατ' αυτόν τόν τρόπο είνε υποχρεωμένη ν' ακολουθήσει τόν σύζυγό της στό σπίτι του. *Η γυνά-ικας πού άγοράζονται έτσι δεν μπο-ρούν νά ξαναπουληθούν, όσο κ' άν υετανιώσει: ο άφέντης τους γιά τόν φόνιο πού έκανε. Μένουν νόμιμες γυ-ναίκες τού άγοραστός τους και τόν πο-σόν με τόν όποιον τής άγόρασαν ά-ποτελεί προσωπική τής περιουσία.

*Η καμινάδα ενός μικρού θεάτρου σέ μιὰ επαρχιακή πόλι τής Γαλλίας είνε μιὰ από τις πρωτοτυπότερες κα-μινάδες πού ύπάρχουν στόν κόσμο.

*Έχει τόν σχήμα άνθρώπου με ύψος καπέλλο και βελάδα. Στό στόμα του ο λιμοκοντόρος αυτός έχει ένα μεταλ-λαίο σωλήνα σέ σχήμα και χρώμα

πούρου. *Από τόν πύρο αυτό βγαίνει ο καπνός και όλη ή παράστασις είνε τόσο φυσική, ώστε όποιος βλέπει γιά πρώτη φορά τήν καμινάδα νομίζει: ότι πραγματικά στήν στέγη τού θεά-τρου στέκεται ένας κύριος και καπνί-ζει πύρο.

*Επίσης σέ πολλές πόλεις τής *Α-μερικής συνήθίζουν νά βάζουν στό σπίτι τους καμινάδες πού έχουν σχή-μα νταμιτζάνας. *Η καμινάδες αυτές μάλιστα είνε βαμμένες έτσι ώστε, βλέποντας τες κανείς γιά πρώτη φο-ρά, παραξενεύεται κ' άναρωτιέται γιά πού λόγο βάζουν οι σπιτονοικο-κυραίοι τις νταμιτζάνες τους επάνω στό καρναλίο τού σπιτιού τους!

*Η παραδοχότερη όμως κ' έξωφρε-νικότερη καμινάδα βρίσκεται σέ μιὰ πόλι τής Ρουμανίας και άποτελεί έ-

να από τά αξιοπερίεργα της. Παρ' σπάνις έγαν... άνθρώπινο σκελετό και είνε κατασκευασμένη όλόκληρη από τόν μύημα πού κάνουν τις κάγκες των τουφεκιών. *Ο καπνός περνάει μέσα από τήν σπονδυλική στήλη τού σκελετού και βγαίνει από τά διάφορα άνοίγματα τού κρανίου. *Η άναρω-τήστικη αυτή καμινάδα ύφίσταται στήν ιδιοτροπία ενός έκκεντρικού έ-κατομμυριούχου.

*Ο διάσημος *Αμερικανός ήθοποιος Τζοσή Τζέφρεσον ήταν άνοητός γιά τήν αγαθότητα τής καρδιάς του και τή μεγάλη πού αγάπη πού τή έ-λάει. Τίποτε δεν μπόρεσε νά τόν δυ-αώσει περισσότερο παρά όταν έόλεσε

να από τά αξιοπερίεργα της. Παρ' σπάνις έγαν... άνθρώπινο σκελετό και είνε κατασκευασμένη όλόκληρη από τόν μύημα πού κάνουν τις κάγκες των τουφεκιών. *Ο καπνός περνάει μέσα από τήν σπονδυλική στήλη τού σκελετού και βγαίνει από τά διάφορα άνοίγματα τού κρανίου. *Η άναρω-τήστικη αυτή καμινάδα ύφίσταται στήν ιδιοτροπία ενός έκκεντρικού έ-κατομμυριούχου.

*Ο διάσημος *Αμερικανός ήθοποιος Τζοσή Τζέφρεσον ήταν άνοητός γιά τήν αγαθότητα τής καρδιάς του και τή μεγάλη πού αγάπη πού τή έ-λάει. Τίποτε δεν μπόρεσε νά τόν δυ-αώσει περισσότερο παρά όταν έόλεσε

να από τά αξιοπερίεργα της. Παρ' σπάνις έγαν... άνθρώπινο σκελετό και είνε κατασκευασμένη όλόκληρη από τόν μύημα πού κάνουν τις κάγκες των τουφεκιών. *Ο καπνός περνάει μέσα από τήν σπονδυλική στήλη τού σκελετού και βγαίνει από τά διάφορα άνοίγματα τού κρανίου. *Η άναρω-τήστικη αυτή καμινάδα ύφίσταται στήν ιδιοτροπία ενός έκκεντρικού έ-κατομμυριούχου.

*Ο διάσημος *Αμερικανός ήθοποιος Τζοσή Τζέφρεσον ήταν άνοητός γιά τήν αγαθότητα τής καρδιάς του και τή μεγάλη πού αγάπη πού τή έ-λάει. Τίποτε δεν μπόρεσε νά τόν δυ-αώσει περισσότερο παρά όταν έόλεσε

να από τά αξιοπερίεργα της. Παρ' σπάνις έγαν... άνθρώπινο σκελετό και είνε κατασκευασμένη όλόκληρη από τόν μύημα πού κάνουν τις κάγκες των τουφεκιών. *Ο καπνός περνάει μέσα από τήν σπονδυλική στήλη τού σκελετού και βγαίνει από τά διάφορα άνοίγματα τού κρανίου. *Η άναρω-τήστικη αυτή καμινάδα ύφίσταται στήν ιδιοτροπία ενός έκκεντρικού έ-κατομμυριούχου.

*Ο διάσημος *Αμερικανός ήθοποιος Τζοσή Τζέφρεσον ήταν άνοητός γιά τήν αγαθότητα τής καρδιάς του και τή μεγάλη πού αγάπη πού τή έ-λάει. Τίποτε δεν μπόρεσε νά τόν δυ-αώσει περισσότερο παρά όταν έόλεσε

να από τά αξιοπερίεργα της. Παρ' σπάνις έγαν... άνθρώπινο σκελετό και είνε κατασκευασμένη όλόκληρη από τόν μύημα πού κάνουν τις κάγκες των τουφεκιών. *Ο καπνός περνάει μέσα από τήν σπονδυλική στήλη τού σκελετού και βγαίνει από τά διάφορα άνοίγματα τού κρανίου. *Η άναρω-τήστικη αυτή καμινάδα ύφίσταται στήν ιδιοτροπία ενός έκκεντρικού έ-κατομμυριούχου.

*Ο διάσημος *Αμερικανός ήθοποιος Τζοσή Τζέφρεσον ήταν άνοητός γιά τήν αγαθότητα τής καρδιάς του και τή μεγάλη πού αγάπη πού τή έ-λάει. Τίποτε δεν μπόρεσε νά τόν δυ-αώσει περισσότερο παρά όταν έόλεσε

να από τά αξιοπερίεργα της. Παρ' σπάνις έγαν... άνθρώπινο σκελετό και είνε κατασκευασμένη όλόκληρη από τόν μύημα πού κάνουν τις κάγκες των τουφεκιών. *Ο καπνός περνάει μέσα από τήν σπονδυλική στήλη τού σκελετού και βγαίνει από τά διάφορα άνοίγματα τού κρανίου. *Η άναρω-τήστικη αυτή καμινάδα ύφίσταται στήν ιδιοτροπία ενός έκκεντρικού έ-κατομμυριούχου.

*Ο διάσημος *Αμερικανός ήθοποιος Τζοσή Τζέφρεσον ήταν άνοητός γιά τήν αγαθότητα τής καρδιάς του και τή μεγάλη πού αγάπη πού τή έ-λάει. Τίποτε δεν μπόρεσε νά τόν

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ 15^{ος}, Ο "ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ,"

«Η πρώτη έρωτική επιθυμία. «Είς ύγειαν της άγνωστης πού θ' αγαπήσω!...». 'Ανάμεσα στις ωραιότερες κυρίες της αύλης. Πιστός στον έρωτα κι' άπιστος στις αγαπημένες του. 'Η άγάπη του Λουδοβίκου 15ου προς τις κόρες του. 'Η εμφάνις της κυρίας Πομπιδούρ. Άγώνες για τη βασιλική καρδιά. Νέοι βασιλικοί έρωτες. Δυστυχίες και θάνατοι. 'Η τελευταία παρηγοριά της ζωής του Λουδοβίκου 15ου.

ΝΑ βράδυ του 1732, η Αύ του Μεγαλειότητος ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 15ος, ο οποίος ήταν έκείνη την εποχή η νεαρότατος ακόμα, δειπνούσε σ' ένα περίπτερο του άπεραντου π ά ρ κου των Βερσαλλιών μαζί με την εξαδέλφη του πριγκίπισσα ντε Σαρλοά και τις ωραιότερες και νεαρότερες κυρίες της Αύλης του.

Τά όρεκτικά φαγητά, τὰ έκλεκτα παλαιά κρασιά και, πρό πάντων, αὐτὰ τὰ νοητευτικά πρόσωπα πού ἔθελε γύρω του, εἶχαν συντελέσει ὥστε, ἐκείνο τὸ βράδυ, νὰ εἶνε ὁ νεαρός μονάρχης γεμάτος κέφι. «Εὐνοιωθε, γιὰ πρώτη φορά τὴν ἀνάγκη ἑνὸς αἰσθηματος, ἑνὸς ἔρωτος. Καί, σὲ μιὰ στιγμή, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῇ παῖς, ὕψωσε τὸ ποτήρι του καὶ φώναξε:

—Εἰς ὑγειαν τῆς ἀγνωστης γυναικας πού θ' αγαπήσω πρῶτη. Ἀέσωσ ἡ καρδιά τῆς δουκίσσης ντε Μαίγνυ, ἡ ὁποία καθόταν ἀπέναντί του, γρούπησε δυνατὰ κάτω ἀπὸ τὸ διαμαντοστόλιστο κορσάκι της, γιὰτὶ κατάλαβε πῶς αὐτὴν ὑπονοῦσε μὲ τὰ λόγια του ὁ βασιλεὺς. Καὶ νὰ μὴν καταλάβαινε ἀπὸ τὰ λόγια του, ἔφτανε τὸ βλέμμα πού τῆς ἔριξε γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ...

«Αἱ! "Ολες ἡ Γαλλίδες ἀριστοκράτιδες ἀγαποῦσαν κρυφὰ τότε τὸ Λουδοβίκο 15ο. Γι' αὐτὸ μάλιστα κι' ὁ λαὸς τὸν εἶχε βγάλει «Λουδοβίκος ὁ Πολυαγαπημένος». Αὐτὸς πάλι, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά ξεχείλιζε ἀπὸ ἐπιθυμίες, δὲν μπορούσε νὰ συγκρατηθῇ ἀπὸ τὴν ἄγαστη ὁμορφίαν τῆς συζύγου του Πολωνίδος πριγκίπισσης Μαρίας Λενζίκας. Ἦταν ἕνας βασιλεὺς ἀσύγκριτος σὲ κομψότητα, μὲ ὁμορφιὰ ἀρχαίου θεοῦ, μ' ἕνα πρόσωπο φωτισμένο ἀπὸ δύο μεγάλα μάτια μαύρα, τῶν ὁποίων ἡ λάμψη καὶ ἡ γοητεία γινόταν ἀκόμα μεγαλύτερη, πλασιωμένα καθὼς ἦσαν ἀπὸ τὴν πουνταρισμένη περσόνα του. Ἦταν κυριολεκτικῶς ἕνας "Αδωνις... Πῶς λοιπὸν θὰ μπορούσε νὰ μείνῃ πιστὸς σὲ μιὰ σύζυγο πού δὲν τοῦ ταίριαζε, στὴ στιγμή πού ὅλες ἡ καρδιάς τῶν ὁρῶν των αὐτῶν χτυποῦσαν δυνατὰ κι' αὐτόν;...

Ἦταν, ὅλη του τὴ ζωὴ τὴν πέρας ἀριστερόστροφον ἐπὶ ἔρωτα καὶ στή... θοήκη! Ναι, ὅσο παράδοξο κι' ἂν φαίνεται αὐτό, ὁ Λουδοβίκος 15ος συνιένωνε μέσα του πολλὰς ἀντιθέσεις...

Ἦταν νευρικό. ῥαπτοῦνταν ἀπὸ ἐπιθυμίες καὶ ἐννοίωσε ὅτι κι' ἂν ἔκανε, μεγάλες πόψεις. Κοινοῦνταν ἔξω ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη μελαγχολία...

λὶα γιὰ νὰ καταληφθῇ σὲ λίγο ἀπὸ μιὰ πρελλή νεανική εὐθυμία καὶ ἀπὸ σκληρὸς κι' ἄγριος πού ἦταν προηγούμενος, γινόταν σὲ λίγες στιγμὲς ἀπέραντα τρυφερός...

Μὰ καὶ οἱ περισσότεροι ἔρωτες του ἦσαν περαστικοὶ καὶ σύντομοι. Ἔτσι, ἀφοῦ διασκέδασε λίγες μέρες μαζί μὲ τὴ δούκισσα ντε Μαίγνυ, ἔξωφρα, χωρίς κανένα λόγο τὴν ἐγκατέλειψε γιὰ νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιά τῆς κ. Λοδάντ. Μὰ κι' αὐτὴν τὴ βαρέθηκε πολὺ γρήγορα, γοητευμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν μῆς ἄλλης αὐλικῆς, τῆς κ. ντε Βεντιμύ. Μὰ στὸν ἔρωτά του αὐτὸ στάθηκε ἄτυχος, γιὰτὶ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὸς μῆνες, ἡ κ. ντε Βεντιμύ πέθανε ἐπάνω στὸν τοκετὸ της, χαρίζοντάς του τὸ πρῶτο του νόθο παιδί.

Λουδοβίκος ὁ 15ος.

Ὁ Λουδοβίκος 15ος λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὸ θάνατό της καὶ παρηγοριά στὴν ἀπέραντη μελαγχολία του εὗρεται μόνο κοντὰ στὸ σμήνος τῶν ὁρῶν του κοριτσιῶν, τὰ ὁποία ἀποτέλλουν τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς του. Γιὰτὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς πού ἦταν τόσο ἄστατος στὴν ἀγάπη, ἐννοίωσε γιὰ τις ἑσπέραι του κόρες μιὰ ὑπέροχη στοργή, τὴν ὁποία κι' αὐτὲς τοῦ ἀνταπεδίδαν ἐξίσου.

Γιὰ ἕνα διάστημα τότε ἐρωτεύθηκε τὴ θεῖα γιὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς δούκισσας ντε Σατωρού, μὰ περιέργως σ' αὐτὴν πού ἦταν ἡ πιὸ ὡραία ἀπ' ὅλες τὸν τὴν εὐνοούμενες, φέρθηκε πολὺ σκληρὰ. Τὴ βαρύνει καὶ τὴν προσέβαλε καθυστέρων, ὥς ὅτου τέλος τὴν ἄφησε, τυλιγμένη ἀπὸ τὰ γίγνα βέλγητα τῆς περιφροῦς κ. Πομπιδούρ.

Ἡ γυναικὴ αὐτὴ εἶχε ὅλη τὴν ἄφραστη χάρη καὶ τὴν ἀσύγκριτη γοητεία τῆς Παριζιάνας, χαρίσματα πού τὴν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ μὲ ἀγαματάκι τῶν Σεβρών. Μολοντί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς προκατόχους της στὴν καρδιά τοῦ βασιλεῖος, ἦταν ταπεινῆς καταγωγῆς, κατώρθωσε πολὺ γρήγορα μὲ τὸ θελκτικὸ κέφι της νὰ διαλύσῃ τὴ μελαγχολία καὶ τὴν πλῆξιν πού εἶχε κυριεύσει τὸ Λουδοβίκο ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς κ. ντε Βεντιμύ καὶ νὰ γίνῃ ἔτσι, παρ' ὅλες τις ἀντιζηλίες καὶ τὰ μίστη, βασίλισσα τῆς βασιλικῆς καρδιάς. Ἐπὶ ἔξη χρόνια αὐτὴ ἦταν ἡ πραγματικὴ βασίλισσα τῆς Αὐλῆς τῶν Βερσαλλιών καὶ ἐπὶ δεκάξη χρόνια παρέμεινε ἡ φίλη τοῦ βασιλεῖος.

Μὰ πόσους ἄγῶνες δὲν ἔκανε γιὰ

θερνοῦσαν τὴ χώρα κι' ἀνεσυχοῦσε τέλος τρυφερὰ γιὰ τις κρίσεις τοῦ μυστικισμοῦ καὶ γιὰ τις τύψεις πού τυραννοῦσαν τόσο συχνὰ τὸν ἑρωτικό καὶ θρησκόληπτο μονάρχη...

Ὅλη ἡ ζωὴ της ἦταν—καθὼς γράφει κάπου κι' ἡ ἴδια—ἕνας ἀτελείωτος ἄγῶνας. Γιὰ νὰ διασκεδάξῃ τὸν πολυαγαπημένον της κύριο καὶ γιὰ νὰ τὸν ἔχῃ ἐξ ὁλοκλήρου δικὸ της, φρόντιζε νὰ ὀργανῶνῃ νέες καθημερινὲς ἐορτές, στίς ὁποῖες ἡ ἐμπνεύσεις της ἦσαν ὁμολογουμένως μοναδικές...

Μὰ ἀλλοίμονο! Ὁ χρόνος σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ καταστρέφῃ τὰ θελγερὰ της κ. Πομπιδούρ. Ἡ ρυτίδες καὶ τὸ πάχος τὴν ἔκαναν νὰ χάσῃ τὴ χάρη της... Ὁ βασιλεὺς δὲν ἄργησε νὰ τὸ ἀντιληφθῇ αὐτὸ καί, ἀσυγκράτητος, ρίχτηκε σὲ νέες ἐρωτικὲς περιπέτειες...

Ἕνα κορίτσι δεκαπέντε χρόνων, ἡ Μορφίξ, ἐγκαινίωσε πρῶτη τὴς καινούργιες αὐτὲς βασιλικὲς ἀγάπες... Ἀπ' αὐτὴ μάλιστα ὁ βασιλεὺς ἀποκτήσε κι' ἕνα παιδί, τοῦ ὁποίου ἀπόγονος ἦταν ὁ περιφημὸς Γάλλος συγγραφεὺς τοῦ περασμένου αἰῶνος Μπαρμπάι ντ' Ὁρεβιλλύ.

Τὴ Μορφίξ τὴ διαδέχτηκε ἡ ἀδελφὴ της Βιργίτια, γιὰτὶ ἄρσε πολλὸ στὸν ἐρωτικόληπτο αὐτὸ μονάρχη ἀνὰ πηγαίνῃ ἀπὸ ἀδελφῇ σὲ ἀδελφῇ, ὅπως ἔλεγε κι' ὁ ἴδιος.

Μεταξὺ ὧν αὐτῶν τῶν γυναικῶν, ἡ μᾶλλον τῶν κοριτσιῶν πού διασκέδαν τὸ Λουδοβίκο 15ο μὲ τὰ παιδιαστικά καμώματά τους κι' ἀπὸ τις ὁποῖες πολλὲς τὶς λησμονήσας ἐντελῶς καὶ ἡ ἱστορία, πολλὲς δὲν ἤξεραν σὲ ποιὸν ἔδιναν τὴν ἀγάπη τους. Δὲν ἤξεραν πῶς ὁ ἀγαπημένος τους ἦταν ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. Ἔτσι σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶχε παρουσιαστῇ ὡς Πολωνὸς κόμης, συγγενῆς τῆς βασιλίσσης. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν πρῶτὴ συνάντησί τους, ἡ νέα τὸν ἔχασε γιὰ νὰ μὴν τὸν ξαναδῇ πειά.

Τὰ τελευταία χρόνια τοῦ Λουδοβίκου 15ου πέρασαν μέσα σὲ ἀλλεπάλληλα πένθη. Ἔτσι πέθαναν ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὁ γυῖός του καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου, ἡ βασίλισσα, τὴν ὁποία παρ' ὅλ' αὐτὰ ἀγαποῦσε, ἡ κυρία Πομπιδούρ καὶ τρεῖς ἀπὸ τις πολυαγαπημένες του κόρες, ἐνὼ μιὰ ἄλλη ἀπ' αὐτὲς, ἡ πριγκίπισσα Λουίζα, κλεινόταν μέσα σ' ἕνα μοναστήρι. Συγχρόνως τὸν βαρύνει καὶ ἡ ἴδεια τοῦ δικῷ του θανάτου.

Γιὰ νὰ ξεχάσῃ λοιπὸν ὅλες αὐτὲς τὶς δυστυχίες, πού μεγάλωναν τὴ φυσικὴ του κλίση πρὸς τὴ μελαγχολία, χρειάστηκε νὰ παρουσιαστῇ κατὰ τὰ τελευταία πέντε χρόνια τῆς ζωῆς του ἡ κόμηςσα Ντυπαρρὺ μὲ τὴν ὑπέροχον ὁμορφίαν της καὶ μὲ τὸ διαβολικὸν κέφι της.

Αὐτὴ τὸν ἐμάγευσε κυριολεκτικῶς ὥς τὴν τελευταία του στιγμή. Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία του, μὰ κι' ἡ πιὸ ἀγαπημένη του ἴσως, εὐνοομένη...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τ' ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΛΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 16^{ον} ΑΙΩΝΑ

Τὰ μέτρα τῆς Πύλης γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν πρεσβευτῶν. Οἱ τάφοι καὶ τὰ φέρετρα τῶν Σουλτάνων. Τὰ λουτρά τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ μεγάλη ἀγάπη τῶν Τούρκων πρὸς τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ζῶα. Τὸ κλουβὶ μὲ τις καρδερίνες. Οἱ μικροπωλητὰ πού πουλοῦσαν μεξέδες γιὰ τὰ ζῶα. Τὰ χαρτιά πού μαζεύουν οἱ Τούρκοι σὰν τὸ ψωμί. Ὁ δρόμος τοῦ Παραδείσου. Ἕνα μεδῖσι μὲ ἀσχημες συνέπειες, κτλ.

Δημοσιεύουμε σήμερα μιὰν ἀκόμα σελίδα ἀπὸ τὸ σπάνιον βιβλίο τοῦ Βοημοῦ βαρώνου Βρατισλάβου φὸν Μίτροβιτς «Ἡ Κωνσταντινουπόλις κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα», συνέχισαν τῆς προηγούμενης.

«Μόλις γυρίσαμε ἀπὸ τὸ παλάτι στὴν πρεσβεία—γράφει ὁ φὸν Μίτροβιτς—διεσυντηρήκαμε καθένας στὰ διαμερίσματά μας γιὰ νὰ κοιμηθῶμε, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς ἀφίξέως μας στὴν Κωνσταντινουπόλιν δὲν εἶχαμε κλείσει σχεδὸν καθόλου μάτι.

Απὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, ὁ πρέσβης ἄρχισε νὰ ὀργανῶνῃ δεξιώσεις καὶ ἐορτές τόσο πυκνές, ὥστε σπαίνως περνοῦσε ἡμέρα χωρίς νὰ ἔχουμε συγκεντρώσῃ στὴν πρεσβεία.

Ἡ Πύλη μᾶς εἶχε στείλει γιὰ τὴν ἀσφάλειάν μας ἕναν ἀρχισαύστη τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς, ὁ ὁποῖος ἤπαγόρουσε σ' ὅλους ἀνεξαιρέτως τὴν εἴσοδο χωρίς τὴν ἄδεια τοῦ πρεσβευτοῦ. Τὸν τασοῦσε αὐτόν, καθὼς καὶ τρεῖς στρατιῶτες πού εἶχε γιὰ βοηθοῦς, τοὺς ἐπλήρωνε, τοὺς τροφοδοτοῦσε καὶ τοὺς ἔντυνε ὁ ταμίας τῆς πρεσβείας. Ἐπίσης ἡ Πύλη μᾶς εἶχε στείλει γιὰ νὰ μᾶς προστατεύουν, ὁσάκις βγαίνουμε ἔξω, καὶ τέσσερες γεινιτσάρους, οἱ ὁποῖοι πληρωνόντουσαν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴν πρεσβεία.

Ἐπειδὴ τὸ πρῶτὸ τὸ περνοῦσαμε συνήθως χωρίς χαμμάτι ἐργασία, ἐπωφελήσαμε τῆς ευκαιρίας γιὰ νὰ πάμε νὰ ἐπισκεφθῶμε τὴν Ἀγίαν Σοφίαν. Τὴν περιφροῦμε αὐτὴ ἐκκλησία δὲν θὰ τὴν περιγράψουμε, γιὰτὶ τὴν ἔχουν περιγράψῃ πολλοὶ πρὶν καὶ καλύτερα ἀπὸ μένα.

Θὰ μιλήσω ὅμως γιὰ τοὺς τάφους τῶν Τούρκων αὐτοκρατορῶν, τῶν συζύγων των καὶ τῶν παιδιῶν τους, πού βρίσκονται ἐκεῖ κοντά. Καθένας ἀπὸ τοὺς τάφους αὐτοὺς εἶνε κυκλικὸ σχῆμα σὰν παρεκκλήσι κι' ἔχει μολυβένια στέγη, τὰ δὲ φέρετρα τῶν Σουλτάνων καὶ τῶν συζύγων τους περιβάλλονται ἀπὸ ὡραία καὶ πολὺ τιμωμένα περικάλυμμα μὲ χρυσὰ κεντήματα στίς ἀκρὲς.

Στὸ ἐπάνω μέρος κάθε φερέτρου εἶνε τοποθετημένον τὸ σπαίρι τοῦ νεκροῦ Σουλτάνου καὶ μερικὰ φτερὰ γερανῶν. Ἐπίσης σὲ κάθε φέρετρο πλάι καίνε δύο κεριὰ μέσα σὲ χρυσὰ κηροπήγια.

Στὰ νεκρικὰ αὐτὰ παρεκκλήσια βρίσκονται διαρκῶς Τούρκοι καλόγεροι, οἱ ὁποῖοι νυχθημερόν φάλλουν γοῦν.

Τὴν ἴδιαν ἡμέραν ἐπισκεφθῆκαμε καὶ

τὰ νοσοκομεῖα, καθὼς καὶ τὰ λουτρά τῶν Τούρκων, μέσα στὰ ὁποῖα καὶ λουστήκαμε. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι οἱ Τούρκοι δὲν ξοδεύουν πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ χτίζουν ὡραίες οἰκοδομὲς. Ὡστόσο ἡ ἀνωτέρα τάξις ξοδεύει μεγάλα χρηματικά ποσὰ γιὰ τὴν ἀνέγερσιν λουτρῶν, τζαμιῶν, πανδοχείων καὶ νοσοκομείων.

Τίποτε ἄλλο ἀξιοθέατο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χτήρια αὐτά, πού ἔχουν κάπως περιεργὸ ρυθμό, δὲν ὑπάρχει μέσα στὴν πόλιν. Τὰ σπίτια τόσο τῶν πλουσίων, ὅσο καὶ τῶν πτωχῶν ἔχουν ἐξοικονομῶν ἐξωτερικὸ καὶ οἱ δρόμοι εἶνε στενοὶ καὶ ἄθλιοι.

Στὴν Κωνσταντινουπόλιν εἶδαμε καὶ διάφορα θηρία, ὅπως ἀγριόγατες, λεοπαρδάλεις, λιοντάρια καὶ ἀρκτοῦδες, ἐξημερωμένα καὶ δαμασμένα σὲ τέτοιον

καρδερίνες, τις ὁποῖες πουλοῦσε. Ἕνας Τούρκος βλέποντάς τον, πλησίασε, καί, χωρίς νὰ κἀν καθόλου παζάρια, τὶς ἀγόρασε ὅλες. Ἐπειτα ὁ Τούρκος ἄνοιξε τὸ κλουβί, πήρε μιὰ καρδερίνα στὰ χέρια του καί, ἀφοῦ εἶπε τὴ λέξι: «Αλλάχ!», τὴν ἄφησε νὰ πετάξῃ ἐλεύθερη.

Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ μὲ τις ἄλλες καρδερίνες καὶ ἔτσι τὶς ἀπελευθέρωσε ὅλες. Κατόπιν χάρισε τὸ κλουβὶ στὸν Ἕλληνα πού τοῦ εἶχε πωλήσῃ καὶ ἔξακολούθησε τὸ δρόμον του.

Ἐνδεικτικὸ τῆς ζωοφιλίας τῶν Τούρκων εἶνε καὶ τὸ ἔξης: Στὴν Κωνσταντινουπόλιν ὑπάρχουν μεγάλες μάντρες, στίς ὁποῖες, σὲ ὁρισμένες ὥρες, συνηθίζον νὰ σκαρφαλώνουν οἱ γάτοι καὶ περιμένουν νὰ πάῃ ὁ κόσμος νὰ τοὺς τᾶσῃ. Πράγματι δὲ πτε

Ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας.

βαθμό, ὥστε οἱ κύριοί τους νὰ τὰ περιφέρουν μέσα στὴν πόλιν κρατῶντας μὲ μιὰ μικρὴ ἄλυσίδα. Εἶδαμε ἀκόμα καὶ διάφορα ἐρπετά, τὰ ὁποῖα ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχαμε δεῖ, διάφορα περὶεργα πουλιὰ καὶ ἕνα σωρὶ ταχυδακτυλογρούς καὶ σαλτιμπάγκους, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν ἕνα σωρὶ πετυχημένα παιγνίδια. Στους δρόμους, ἔπαιζαν ἄλλων, γύριζαν πλανόδιον διδάσκαλοι ὀπλασκίας, διδάσκαλοι τοῦ τόξου καὶ μισόγονοι παλαισταί, πάσαις λευμμένοι ὁλόκληροι μὲ λάδι, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τοὺς πιάσουν οἱ ἀντίπαλοί των.

Εἶδαμε ἀκόμα καὶ μιὰ συγκινητικὴ σκηνή, ἡ ὁποία μᾶς ἀπεκάλυψε τὴ μεγάλη ἀγάπη τῶν Τούρκων πρὸς τὰ πουλιὰ. Ἕνας πτωχὸς Ἕλληνας εἶχε σὲ μιὰ πλατεῖα ἕνα κλουβὶ γεμάτο

ριφέρονται στους δρόμους διάφοροι μικροπωλητὰ, οἱ ὁποῖοι πουλοῦν ἀμεξέδαιον γιὰ τοὺς γάτους καὶ τοὺς σκύλους. Ὁ λαὸς ἀγοράζει τοὺς μεξέδες αὐτοὺς καὶ τοὺς δίνει στὰ ζῶα.

Ἐπίσης οἱ Τούρκοι θεωροῦν τὴ θανάτωσιν τῶν ζῶων ὡς μεγάλη ἁμαρτία καὶ πολλὰς φορές τὰ ἐξαγοράζουν ἀπὸ τοὺς κυρίους τους πού βέλουν νὰ τὰ σκοτώσουν γιὰ νὰ τ' ἀφήσουν νὰ ζήσουν ἐλεύθερα.

Ἔτσι ὅμως ὁλόκληρη ἡ Κωνσταντινουπόλις εἶνε πλημμυρισμένη ἀπὸ σκύλους καὶ γάτους.

Ὁ τουρκικὸς λαὸς ἔχει ἕνα σωρὶ δεισιδαιμονίες καὶ προλήψεις. Ὅσακις ὁ Τούρκος βλέπει ἕνα κομματι χαρτιοῦ πεσμένο κατὰ γῆς, τὸ παίρνει ἀμέσως μὲ σεβασμὸ καὶ τὸ χῶμαί σὲ καμμιὰ τούπα, ὅπως κάνουν οἱ χριστιανοὶ μὲ τὸ ψωμί.

Ὅταν ρωτήσαμε γιὰτὶ τὸ κάνουν αὐτό, οἱ γενίτσαροι μᾶς ἀπάντησαν ὅτι σὲ κάθε κομματι χαρτιοῦ εἶνε γραμμένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι, κατὰ τὴ Δευτέρια Παρουσία, δταν ὁ Μωάμεθ θὰ προσκαλέσῃ τοὺς πιστοὺς του γιὰ νὰ τοὺς κρίνῃ, θὰ πεσποτήσουν ὅλοι ἱππὸλῆτοι ἐπάνω σὲ μιὰ πυρωμένη σιδερένια ράβδο. Τότε ἡ ράβδος θὰ στρωθῇ μὲ τὰ κομματία τοῦ χαρτιοῦ πού μάζεψε στὴ ζωὴ του ὁ πιστὸς πού περπατᾷ σ' αὐτὴ κι' ἔτσι δὲν θὰ νοιώθῃ τὴ φωτιά.

Οἱ γενίτσαροι μάλιστα, ἅμα εἶδαν ὅτι ἐμεῖς γοητοποιοῦσαμε τὸ χαρτί γιὰ τὴν εὐτελεστέρην χρῆσιν, μᾶς εἶπαν ὅτι αὐτὸ πού κάναμε ἦταν πρόστυχο καὶ ποταπὸ καὶ μᾶς παρακάλεσαν νὰ μὴ τὸ ξανακάνουμε αὐτό.

Ἐπίσης οἱ Τούρκοι δὲν πετοῦν ποτὲ στὸ δρόμον ῥόδα, γιὰτὶ πιστεύουν ὅτι τὰ ἄνθη αὐτὰ φύτρωναν ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Μωάμεθ.

Ἀφοῦ εἶδαμε ὅλα τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως, οἱ σύντροφοί μου ᾤ ὠδήγησαν σ' ἕνα κέντρο, ὅπου ἦπαιμε διάφορα πιότα. Ἐγὼ ὅμως ζήτησα τόσον πολὺ, ὥστε, ὅταν βρήκαμε ἕνα, οἱ γενίτσαροι ἀναγκάστηκαν νὰ μὲ πιάσουν ἀπὸ τὰ χέρια, γιὰτὶ δὲν βαπτίζονταν στὰ πόδια μου.

Δυστυχῶς ὅμως, ὅταν φτάσαμε στὴν πρεσβείαν, ὁ πρεσβευτὴς καθίσαν στὸν ἐξώστη καὶ βλέποντάς με σὲ τέτοια κακὰ γέλια, δυσχεροῦσθῃκε ἐξαιρετικὰ καὶ ὅλθῃκε νὰ μὲ τιμωρῇ στὴν ἀμέσως. Τὸ ἀνέβαλε ὅμως γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ, ἐπειδὴ μὲ εἶδε ἀναίσθητο, καὶ ἐπέπληξε αὐστηρὰ τοὺς συντέφους μου.

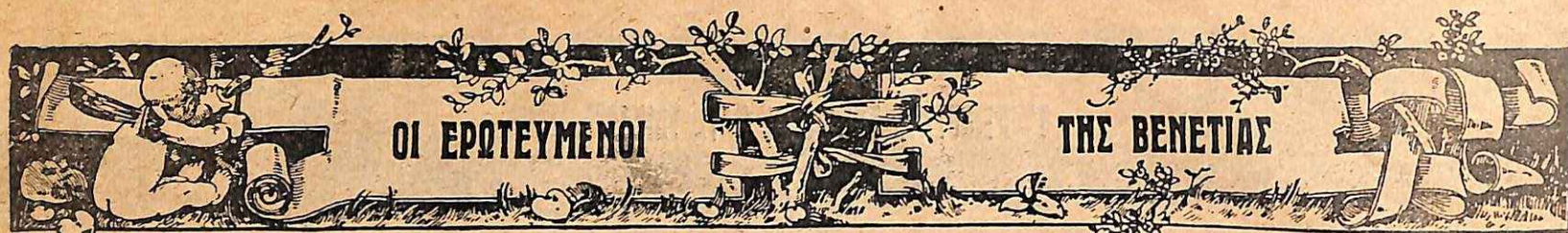
Ὅλ' αὐτά, τὰ ἔμαθα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μου. Τότε θέλοντάς νὰ προλάβω, παρουσιάστηκα στὸν πρεσβευτὴ καί, πέφτοντάς μπροστά του, τοῦ ζήτησα γονατιστὸς συγγνώμην. Ἐκείνος ὅμως ἦταν ἀδυσώπητος καὶ διέταξε τὸν οἰκονόμον του νὰ μοῦ δώσῃ σὰντάρα ὀδισμούς.

Ἦπείστην μὲ σταθικότητα τὴν τιμωρίαν μου, ἀλλὰ στὸ τέλος ἔπαθα αἰσιοραγία κι' ἔπειτα καμμιὰ δεκαπεντάριά μέρες στὸ κρεβάτι.

Ὁ πρεσβευτὴς, μόλις τὸ ἔμαθε, λυπήθηκε καὶ διέταξε νὰ μὲ περιποιηθῶν ἐξαιρετικὰ.

Ἔτσι ἀνέφερωσα γρήγορα. Ἀλλὰ τὸ πᾶν μου μὲ εἶνε γίνεαι μάθημα κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναμύθισα ποτέ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Μιά ερωτική τραγωδία στη Νύμφη του 'Αδρια. Ένας μεγαλόφυης συγγραφέας, μία ένδοξη μυθιστοριογράφος κι ένας ήλιθιος γιατρός. 'Όπου η Σάνδη εγκαταλείπει τον άρρωστο Μυσσέ. Το ειδύλλιο της με το γιατρό του. 'Η επιστροφή του διωγμένου ποιητού στο Παρίσι. 'Η Σάνδη τρέχει κυνηγώντας τον. Οι δυο ερωτευμένοι ξαναζυμίζουν. 'Ο τελευταίος καυγας κι' ο άποχωρισμός, κτλ.

"Όσο υπάρχουν στον κόσμο άντρες και γυναίκες που αγαπιούνται, ένα γαμήλιο ταξίδι στη Βενετία, την πολυτραγουδιμένη αυτή νύμφη του 'Αδρια, θα μοιάζει λίγο σαν προσκύνημα στο μέρος όπου κοιμάται η ανάμνησις δυο αθανάτων έραστών, του μεγάλου φιλόλα του, 'Αλφρέδου Μυσσέ και της έπιστης μεγάλης—για την εποχή της τουλάχιστον—συγγραφέως Γεωργίας Σάνδη.

"Όπως δὴ ποτε, κι' αν συνέβη, έπειτα απ' το φοιητό δράμα της Βενετίας, διαδραματίστηκε μία οκνηρή που δεν ξέρει κανείς να πῇ ὅν ἦταν μεγαλοπρεπής και ὑπέροχη ἢ γελοία και κομική. 'Ο Μυσσέ, ὁ εγκαταλειμμένος έραστής, ένωσε μόνος του και χωρίς αὐτοὶ να θέλουν τὰ χέρια τῆς φίλης του και τοῦ Παζέλλο, αὐτοῦ καλοῦ αὐτοῦ νέου, ὅπως συνήθιζε να τὸν ἀποκαλῇ, και έπειτα έφυγε μόνος του, ξαναγυρίζοντας στο Παρίσι.

Μά έπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ Σάνδη, χωρίς να τὸ ὁμολογῇ οὔτε στὸν ἴδιο τὸν αὐτὸ της, ξανακυριεύτηκε πάλι ἀπὸ

ναρχίσουν τῇ συμβίωσί τους, ξάφνα τότε ἐπενέβη ὁ φίλος τοῦ Μυσσέ, Ταττέ, ὁ ὁποῖος ἤθελε να τὸν σώσει ὁπωσδήποτε. 'Ο Μυσσέ, ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ Ταττέ, βεβαιώθηκε ὅτι κι' αὐτὸς ὅπως κι' ὁ Παζέλλο—ὁ ὁποῖος στὸ μεταξύ εἶχε ξαναγυρίσει ὀλοφύλαχος στὴ Βενετία—ἦσαν τὸ παιγνίδι μίας βδελυρῆς και κυνικῆς κοκέτας.

Μά ἡ Γεωργία Σάνδη δὲν μποροῦσε να ζήσει χωρίς τὸ φίλο της. Ξετρελαμένη, μὴ ξέροντας πὼς να τὸν ξανακατακτήσει, κάνει τῇ μεγάλῃ θυσία—τὴν ὁποία καμμία γυναίκα δὲν

ποιος, βλέποντάς την, ξανακυριεύεται ἀπὸ τὸν παλῶ του ζῶτα και τῆς ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του.

"Η Γεωργία Σάνδη θριαμβεύει πάλι και δὲν τὸ κρύβει ἀπὸ κανένα. Ὁ έλκοντας μάλιστα να ἐκδικηθῇ τὸν Ταττέ, ὁ ὁποῖος εἶχε σταθεῖ ἐμπόδιο στὴν ξανακυριεύσει τῶν δυο έραστών, τοῦ στέλνει τὴν ἀκόλουθη κυνικὴ ἐπιστολή:

"Υπάρχουν ἐγχειρήσεις, ἡ ὁποῖες μοιρολότι πετυχαίνουν και τιμοῦν αὐτοὺς ποὺ τις ἐκάναν, ἐν τούτοις δὲν ἐμποδίζουν τὴν ἀρρώστεια να ξαναγυρίσει. Ἀπὸ τὸ συνέβη και με σὰς, στὴν περίπτωσι τοῦ Μυσσέ, ὁ ὁποῖος ξανάγινε φίλος μου, παρ' ὅσα κι' ἂν κάνατε γιὰ να τὸν κρατήσετε μακριὰ μου.

Μά κι' ὁ νέος τους δεσμός δὲν ἐβάσταζε πολὺ. Γιατί, σὲ λίγο, χορτασμένοι ἀπὸ έρωτα, ἄρρισαν πάλι, ὅπως ἄλλοτε, να βραχνίζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Σίγουρα κάποιο παιγνίδι τοὺς ἐπαίξε ἡ τύχη, γιατί ἐνὼ ἀγαπώντουσαν με πάθος, ἔσαν βραχνίζονταν μαζί, δὲν μποροῦσαν να ὑποφερθοῦν μεταξύ τους.

"Ἔτσι, έπειτα ἀπὸ δυο μῆνες, ἐπῆλθε ὁ ὀριστικὸς χωρισμός τους. Κι' ἐνὼ ὁ Μυσσέ ἀρχίσει ν' ἀποθανατίζει τὸ πάθος του σὲ ὑπερόχους στίχους, ἡ Σάνδη χάρισε τὴν καρδιά της, γιὰ να τὸν ξεχάσει, στὸν Μιχαήλ ντὲ Βορζ...

Θὰ ἦταν ματαιοπονία ν' ἀνζητήσῃ κανεὶς ποῖος ἦταν ὁ 'έγνορος' ἀπ' τοὺς δυο έραστές. Κι' οἱ δυο τους παραδόξως ἀπὸ ἕνα πάθος ὁρμητικὸ κι' οἱ δυο τους εἶχαν πολλὰ ἀδικία.

Εἶχαν ἀγαπηθεῖ εὐκρινῶς, παράφορα, μὰ δὲν μποροῦσαν πάλι να ὑποφέρουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο παρὰ μόνον ὅταν ἦσαν χωρισμένοι...

"Ὅλ' αὐτὰ συνέβησαν γιὰ πάντα τὴν καρδιά τοῦ ποιητοῦ και τὸν ἔκαναν να γράφῃ τοὺς πῶ ὥραιους ἐρωτικὸς στίχους του. Συγχρόνως ἔγραψε τότε τὴν "Ἐξομολόγησι ἐνὸς παιδιοῦ τοῦ αἰῶνος", τῆς ὁποίας ἔρωσις εἶνε ὁ ἴδιος. Στὸ έργο του αὐτὸ ἔριξε ὅλα τὰ ἀδικία στὸν αὐτὸ του.

"Ἀντιθέτως, ἡ Γεωργία Σάνδη εἶχε τὴν ὀλίγον κακοήθη πονηρία να περιμείνῃ τὸ θάνατο τοῦ Μυσσέ γιὰ να τὸν κατηγορήσῃ στὸ μυθιστόρημά της "Ἐκείνη κι' Αὐτός".

"Ἡ Σάνδη ἀπειλεῖ και βρίζει στὴν ἀπελπισία της ὅλο τὸν κόσμο, θεοὺς κι' ἀνθρώπους, και σκέφτεται σὲ σοβαρὰ ν' αὐτοκτονήσει.

Στὸ τέλος, συντριμμένη, πάει και χτυπάει τὴν πόρτα τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁ

'Ο 'Αλφρέδος Μυσσέ

τὸ πάθος της γιὰ τὸν μακρυσμένο Μυσσέ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπουσία τῆς ἐρεθίζει τὸν πόθο, ὅπως ἡ παρουσία του τῆς ἐρεθίζει τὰ νεύρα. Κι' ἀμέσως, μαζί με τὸν Παζέλλο, ξαναγύρισε στὸ Παρίσι.

Μά, ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Μυσσέ εἶχε φύγει και ταξίδευσε στὴ Βάδη. Τότε ἡ Σάνδη, παρατώντας τὸν Παζέλλο μέσα στὸ ἀπέραντο Παρίσι, πῆγε να βοῇ λίγη ἀνάπαυσι και θάρρος κοντὰ στὰ παιδιὰ της στὸ Νοάν, γράζοντας στὸ Μυσσέ να πῇ να τῇ συναντήσῃ ἐκεῖ. Μά, ἐνὼ οἱ δυο έραστές ἐπρόκειτο να ξανασυναντηθοῦν, σὰν φύματα μίας κακῆς μοίρας, και να ξα-

θὰ ἔκανε σήμερον—να κόψῃ τὴν ὑπέροχη μαύρη κόμη της και να τῇ στείλῃ στὸ Μυσσέ, γιὰ να τοῦ θυμώσει πόσα φιλήματα εἶχε ἀποθέσει σ' αὐτή.

Μά, παρ' ὅλα αὐτὰ, παραμένει ἀλόγιστος.

Στὸ τέλος, συντριμμένη, πάει και χτυπάει τὴν πόρτα τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΦΟΝΗ

ΕΣΑ στὸν πλωτὸ φάρο τοῦ Κοῦρτιέ, ἀπὸ μόνος ἐγὼ σώθηκα ἀπὸ τὸ ναυάγιο...

—'Απὸ ποῦ ἐρχόταν τὸ πλοῖό σας;

—'Απὸ τὸν "Ἅγιο Σουλπίκιον".

—Και ποῦ πῆγαίνα;

—Στὸν "Ἅγιο Γοδεφρίδο".

—'Απὸ ποῦ εἶσαι;

—'Απ' τὴ Γαλλία.

—Και τί δουλειὰ ἔκανες;

—Ναυτικός.

—Καλὰ. Εἶσαι εὐχαριστῆμένος μ' ἐγὼ, δέσποε Χάνσεν;

—Παραπολύ, ἀπάντησε ὁ γέρος με ἀγαδότητα.

—'Ο πλοίαρχος ἐπεθεώρησε τὸν πλωτὸ φάρο κι' ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησιν του.

—'Επειτα πῆρε κατὰ μέρος τὸν γέρο Χάνσεν και τοῦ εἶπε:

—'Σὰν ὑπόπτος μοῦ φαίνεται αὐτὸς ὁ νέος σύντροφός σας...

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

μποροῦσε να κοιμηθῇ. "Ὅνεια τρεμερὰ τάραν καθε τὸ σὸν ὕπνο του.

—'Ενὼ κοιμόταν, ἔδιναν καθε τὸ σὸν ἀπὸ τὸ στόμα του ἀλλόκοτες κραυγές:

—Μή, μή! Δὲν θέλω να τὸ πι-στέψω! Δὲν εἶνε ἀπίστη! "ὦ, ἄφρησέ με να τῇ σκοτώσω...

Κι' ἔπειτα πρόσθετε παρακλητικά:

—Μαγδαληνὴ! Μαγδαληνὴ! Πέ-μου, εἶσαι σὺ ἡ τὸ φάντασμά σου;

—'Επὶ τέλους ἡ ἀλλεπάλληλος αὐ-τὴς κραυγὴ ζύπνιζαν τὸν Κούντλεϋ, ὁ ὁποῖος κοιμόταν πρὸ πέρα.

—Τί ἔχεις, σύντροφε; τὸν ρώτησε.

—'Απόψε κατὶ σοῦ συμβαίνει.

—'Ο Κουρτιέ πετάχτηκε τρομαγ-μένος.

—Τί ἔχω; ε'πε. 'Εφιάλη! Καί-

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

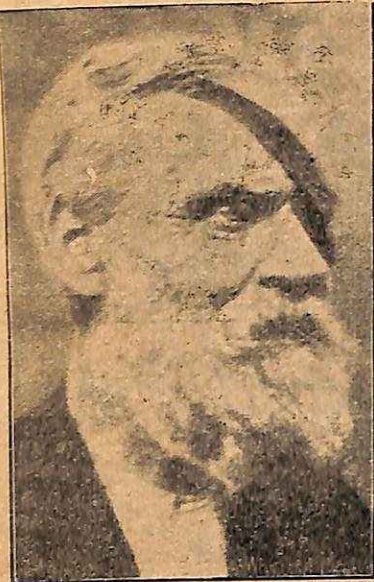
—'Εγὼ, κύριε πλοίαρχε, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω κανένα λόγο να τὸν ὑποπτεύωμαι.

—'Ὅπως δὴ ποτε, πρὸς ἐπὶ τὸν γέρο Χάνσεν.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Η ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Ο εφευρέτης της και η ιστορία της. «Ένας νέος τρόπος αλληλογραφίας». Τα πρώτα ταχυδρομικά δελτάρια. Η εμπνευσία ενός Γερμανού τυπογράφου. Η κατανομή των Κάρτ-Ποστάλ κατά το Γαλλογερμανικό πόλεμο. Οι συλλέκται των Κάρτ-Ποστάλ. Η διάφορες ποιιλίες των Κάρτ-Ποστάλ. Η Κάρτ-Ποστάλ με το μυστικό. Η Κάρτ-Ποστάλ-Φωτογραφίες. Μία μεγάλη βιομηχανία. Οι κινηματογραφικοί αστέρες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Λουδοβίκος Ζρέννερ, ο πρώτος που εφευρέθηκε την κάρτ-ποστάλ, με την επιγραφή «X a i p e t i s m o u s a p o...»

ριο, παρ' όλη την διάδοσή του, ήταν ακόμα ένα λευκό χαρτί, χωρίς τίποτε πάνω του. Η εικονογραφημένη κάρτ-ποστάλ που γνωρίζουμε σήμερα δεν είχε ακόμα εφευρεθεί.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν, μία άλλη αξιοσημείωτη ημερομηνία, την 16ην 'Ιουλίου 1870, ένας Γερμανός ιδιοκτήτης τυπογραφείου, ο Δ. Σβάρτς, αποφάσισε να στείλει στα πεθερικά του ένα ταχυδρομικό δελτάριο. Την εποχή εκείνη γινόταν η γερμανική επανάσταση και η προσομοίωση για τον γαλλο-γερμανικό πόλεμο. Τα περιοδικά κ' η εφημερίδες ήταν γεμάτες από εικόνες πολέμου και στρατιωτικές. Έτυχε λοιπόν το κλισέ

δελτάριο. Έτσι αυτός δεν πρόφτανε να εκτελέσει τις παραγγελίες που του γίνονταν. Συγχρόνως στο πολεμικό μέτωπο, οι στρατιώτες ζωγράφιζαν επάνω στα ταχυδρομικά δελτάριά τους διάφορες σκηνές από την πολεμική τους ζωή και τα έστελναν στους δικούς τους. Έτσι, δέκα εκατομμύρια κάρτ-ποστάλ αυτού του είδους ταχυδρομήθηκαν στη Γερμανία, κατά την εποχή του Γαλλογερμανικού πολέμου.

Έξωφρα τότε, ένας Έλβετός, ο εκδοτής Λόχερ, συλλέγει την ιδέα να τυπώσει κάρτ-ποστάλ που να μην έχουν πελά πολεμικό θέμα. Και τυπώνει μία σειρά κάρτ-ποστάλ με την απεικόνιση της πατρίδας του, της Ζυρίχης.

Κατά το τέλος του περασμένου αιώνα από την Γερμανία μονάχα στέλνονταν δυο εκατομμύρια κάρτες τον χρόνο. Αργότερα εμφανίζονται η κάρτες που σχηματίζουν κειμήλια υπό ένα γενικό τίτλο. Συγχρόνως τυπώνονται κάρτες με «καλλονές», ή μ' ερωτικά ζευγάρια αποθανοσιμμένα μάγουλο με μάγουλο. Και τέλος δημοσιεύεται και μία βιομηχανία κάρτ-ποστάλ με «εινστικ». Η κάρτα που σ' έστελναν είχε έντελως άδωα την δηλ, αλλά αν

Η βιομηχανία των κάρτ-ποστάλ έχει γίνει μία από τις σπουδαιότερες. Μπαίνουν σε κυκλοφορία κάρτες τυπωμένες επάνω σε γυαλιστερό χαρτόνι, ή επάνω σε μεταξωτό, ή επάνω σε μία λεπτή ξύλη που είναι καλώς φραγώσιμη (!) Κάρτες στολισμένες με χρυσάφια, με χάντρες, με μεταξωτές κορδέλλες.

Κατά το τέλος του περασμένου αιώνα από την Γερμανία μονάχα στέλνονταν δυο εκατομμύρια κάρτες τον χρόνο.

Αργότερα εμφανίζονται η κάρτες που σχηματίζουν κειμήλια υπό ένα γενικό τίτλο. Συγχρόνως τυπώνονται κάρτες με «καλλονές», ή μ' ερωτικά ζευγάρια αποθανοσιμμένα μάγουλο με μάγουλο. Και τέλος δημοσιεύεται και μία βιομηχανία κάρτ-ποστάλ με «εινστικ». Η κάρτα που σ' έστελναν είχε έντελως άδωα την δηλ, αλλά αν

Η τελευταία λέξη της κάρτ-ποστάλ. Η κάρτα—φωνογραφική πλάκα!

μιας τέτοιας εικόνας, που παρίστανε έναν Γερμανό πυροβολητή, να βρίσκεται επάνω στο γραφείο του κυρίου Σβάρτς. Βλέποντας λοιπόν το κλισέ αυτό, του ήρθε η πρωτότυπη σκέψη να το τυπώσει στην δεξιά επάνω άκρη του ταχυδρομικού δελταρίου. Κατόπιν έγραψε από κάτω μερικούς σχετικούς στίχους και έτσι έστειλε στα πεθερικά του την πρώτη-πρώτη κάρτ-ποστάλ του κόσμου.

Η κάρτ-ποστάλ αυτή έτυχε ένδοξου αιώδους υποδοχής και έτσι ο Σβάρτς αποφάσισε να προμηθευθεί ένα μεγάλο ποσό ταχυδρομικών δελταρίων και να τυπώσει επάνω τους διάφορα κλισέ για να τα στέλνει στους συγγενείς του και στους φίλους του. Η ιδέα του είχε μεγάλη επιτυχία και, όχι μόνον φίλοι, αλλά και ξένοι άρχισαν να ζητούν από τον Σβάρτς να τους στείλουν από τα νέα αυτά και πρωτότυπα ταχυδρομικά

Η πρώτη αυτή κάρτα γίνεταν ένα νάρπαστος και τότε ο Λόχερ έβγαλε και δεύτερη σειρά με την γραφική απεικόνιση της Νυρεμβέργης.

Εντωμεταξύ είχε αρχίσει ο συναγωνισμός. Κάθε μικροτυπογράφος τυπώνει και κάρτ-ποστάλ. Όλους όμως τους ξεπέρασε ο λιθογράφος Ζοένγκερ, από το Μόναχο, ο οποίος είχε πρώτος την ιδέα κατά από μία εικόνα της δημοκρατικής του Μοναχίας να τυπώσει τα λόγια: «Χαιρετισμούς από το Μόναχο».

Με τον καιρό κ' η άλλες χώρες της Εύρωπης εισήγαγον τα ταχυδρομικά δελτάρια—ή 'Αγγλία τελευταία. Κυριότερος όμως προμηθευτής ήταν η Γερμανία και κυριότερος καταναλωτής... η 'Αγγλία!

Η κάρτ-ποστάλ είχαν γίνει πελά της μόδας. Άρχισαν να συλλέγονται συλλογικοί συλλεκτικοί κάρτ-ποστάλ. Η Βι-

Η κάρτα με τα αλφεινά μαλλιά, τα αλφεινά μαργαριτάρια στ' αυτιά και με τις αλφεινές πούλιες.

ΕΚΛΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Το πνεύμα ενός άββα. Η τελευταία του ρεντιγκέτα. Ο γιατρός κι' ο χάρος. Μία τελεινή απάντηση του Ναπολέοντος. Η στέψη του Λαδίσλαου της Πολωνίας. Το «έχω» ενός ευπατρίδου. Το επιτυχές έργο ενός αποτυχημένου συγγραφέως. Η ιστορία μιας εικόνας του Μιχαήλ 'Αγγέλου, κτλ. κτλ.

Ο περίφημος για το πνεύμα του Γάλλος επίσκοπος του Βουασετόν διέστησε τη δραστηριότητα του χιούμορ του μέχρι των τελευταίων του στιγμών.

Λίγο πριν από το θάνατό του παράγγειλε να φέρουν μπροστά του το μολυβένιο φέρετρό του που είχε ετοιμαστεί κατ' εντολήν του και είπε στους παριστάμενους:

—Να ή τελευταία μου... ρ ε δ ι γ κ ό τ α.

Και γυρίζοντας στον ύπνρητό του πρόσθεσε:

—Δεν πιστεύω να σούρηθ' όρεξι να μου την κλέψης κ' αυτή!...

Ο περίφημος για την έπιστημονική του δεινότητα Γάλλος ιατρός Βόρδεν βρέθηκε μία μέρα νεκρός επάνω στο κρεβάτι του.

Από αυτό, λαβαίνοντας άφορη μία κυρία της Αύλης, είπε:

—Ο θάνατος φοβόταν τόσο πολύ το μακαρίτη, ώστε έπρεπε να τον βρή κοιμισμένον για να τον πάρη!...

Κατά την πολιορκία της Τουλών ο περίφημος Μπαρράς, ο οποίος είχε μεταβεί εκεί ως έκτακτος άπεσταλμένος της Συντακτικής 'Εθνοσυνέλευσης, διάταξε τη μετατόπισή μιάς πυροβολαρχίας.

Ο Ναπολέων Βοναπάρτης, ο οποίος τότε ήταν άξιωματικός του πυροβολικού κ' είχε τοποθετηθεί ο ίδιος εκεί την πυροβολαρχία, άποκρίθηκε με τόλμη:

—Πολύτα, σεις έκτελέσατε τα καθήκοντα του πληρεξουσίου και άφηστε με μένα να έκτελέσω τα καθήκοντά μου ως πυροβολητού. Η πυροβολαρχία είναι καλώς στο μέρος όπου βρίσκεται, σ' άγγίζωμαι εγώ γι' αυτό...

Και ο φοβερός Μπαρράς άποχώρησε.

Άλλοτε στην Πολωνία δεν μπορούσε να ανακηρυχθεί κανείς βασιλεύς, αν δεν έδιναν τη συγκατάθεσή τους όλοι οι ευπατρίδα.

Όταν λοιπόν επρόκειτο να στεφθεί ο Λαδίσλαος, ο τελευταίος ρώτησε τους παριστάμενους ευπατρίδας αν έδενοντο τον καινούργιο ήγεμόνα.

—Όχι, απάντησε κάποιος από τους παριστάμενους ευγενείς.

—Για ποιο λόγο;

—Δεν έχω κανένα λόγο, αλλά δεν θέλω το Λαδίσλαο βασιλιά.

Ο ευπατρίδης έξακολουθούσε να μιλάει έτσι επί μία ώρα, επαναλαμβάνον-

τας διαρκώς την άρνησή του. Έπ' τέλους, όταν είδε ότι η τελετή έμεινε στη μέση και κινδύνευε να διαλυθεί, γονάτισε μπρός στον ύπνρητο βασιλιά και του είπε:

—Μεγαλειότατε, αυτό τόκανα θέλοντας να ίδω αν ύπάρχει πραγματική έλευθερία στο έθνος μου. Είμαι ευχαριστημένος από τη δοκιμή μου. Ζήτω ο βασιλεύς!

Ο Φίλιππος ο Μακεδών, ενώ παρευρίσκετο μία μέρα στην πόλιν με-

—Μά αυτό το έργο είναι δικό μου!

—Ε, λοιπόν, φαντάζεστε τη συνέχεια; Κανένα έργο δεν τελείωσε ποτέ με τόσα σφυρίγματα και τόσες αποδοκιμασίες.

Στο Έθνικό Μουσείο του Λονδίνου σώζεται μέχρι σήμερα και θεωρείται ως ένα από τα καλύτερα έργα του μάστα του Μιχαήλ 'Αγγέλου, ή οποία παριστάνει τον Δία έρωτοτροπούντα υπό μορφή κήκου με τη Λήδα.

Η ιστορία της εν λόγω εικόνας είναι κάπως περίεργη.

Όταν ο Μιχαήλ 'Αγγέλος πήγε κάποτε με ειδική άποστολή στη Φεράρα, ο διοικητής της δούξε 'Αλφόνσος τ'

Έτσι του είπε άστενεύμενος:

—Μάθε πως τώρα είσαι αίχμαλώτος μου. Αν θέλεις να σε άφρω ελεύθερο, πρέπει να μου άποσχεθής ότι θα ζωγραφίσης κατ' με το χέρι σου καί θα μου το χάρισής γι' άνάμνηση.

Ο καλλιτέχνης άποσχεθηκε να έκτελέση την παραγγελία του και όταν γύρισε στη Φλωρεντία ζωγράφισε την εικόνα με το θέμα που προαφάραμε.

Μόλις άποτελείσσε το έργο, είδοπαί τον δούκα να το παραλάβη και έκείνος του έστειλε γι' αυτό το σκοπό τον έμπιστό του 'Ιωάννη Χακέτι.

Ο άπεσταλμένος όμως δεν έβρινε ευχαριστημένος από την εικόνα και είπε:

—Μά αυτό δεν άξίζει τίποτε. Είναι περίτο μάλιστα να το κοιτάω στη Φεράρα, γιατί είμαι βέβαιος από πριν ότι δεν δ' άρεση στον κύριο δούκα.

Ο Μιχαήλ 'Αγγέλος τότε άορίστηκε και χάρισε την εικόνα στον ύπνρητό του για να την πουλήση και με όσα χρήματα πάρε να προικήση την άδειά του. Το έργο μεταφέρθηκε γι' αύτ' λόγο στο Παρίσι, αλλά εκεί παρέμεινε άπουλητο μέχρι του Λουδοβίκου ΙΓ' όποτε άποφασίστηκε να καταστρωφί ως... άνήθηκο.

Εύτυχώς επενέβησαν τότε οι φιλότεχνοι και έτσι το άριστότερο του 'Ιταλού ζωγράφου σώθηκε.

Ο άββας Μπουαγιέ έκτός των άλλων ασχολιών του καταγινόταν και με τη συγγραφή θεατρικών έργων, τα όποια όμως κατά την παράστασή τους έσημειωναν πάντα άποτυχία προακίων-

—Όχι, απάντησε κάποιος από τους παριστάμενους ευγενείς.

—Για ποιο λόγο;

—Δεν έχω κανένα λόγο, αλλά δεν θέλω το Λαδίσλαο βασιλιά.

Ο ευπατρίδης έξακολουθούσε να μιλάει έτσι επί μία ώρα, επαναλαμβάνον-

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ

ΣΙΚΑΓΟΝ, Η ΛΗΣΤΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΠΟΛΙΣ

Δρακόντεια μέτρα ασφαλείας. Το πάθημα ενός δημοσιογράφου. Μεγαλεία που σβύνουν. 'Ο Καπόνε στη φυλακή. Μία πρωτεύουσα λησταρχείον. 'Η τρομερές συνέπειες του νόμου της ποταπαγορεύσεως. Τόρριο και Καπόνε. 'Οπου δωροδοκούνται ή άρχες μιας πόλεως. 'Οπου το χρυσάφι κυλάει ποτάμι. 'Ο τρομερές 'Ο Μπάνιον. Οι «Χάι—Τζακερς». 'Ο πόλεμος των ληστών και των λαθρεμπόρων. 'Η δολοφονία του Μπάνιον, κτλ. κτλ.

φθη, φυλακίστηκε κ' ή έφημερίδες μας άνήγγειλαν την καταδίωξη του σε μακροχρόνιο εικόνη.

Άραγε τελείωσε μ' αυτό ή σταδιοδρομία του; Πολύ άμφιβολο. 'Ο Καπόνε είχε πολύ δραστήριος κ' ενεργητικός, έχει πολύ μεγάλη δύναμη στα χέρια του και δεν βγαίνει έτσι εύκολα απ' τη μέση. 'Αλλά κ' αν ακόμα ο Καπόνε δεν ξαναπαρουσιαστή έπ' σκηνής, το Σικάγο δεν θα πάψει ποτέ να είναι το κέντρον της ληστρικής δράσεως της 'Αμερικής. 'Αρχίληται βρί-

ματικά το λαθρεμπόριον του οινόπνευματος ήταν ένας 'Ιταλός, ο Τζόνν Τόρριο. 'Ο Τόρριο γνώρισε στο Σικάγο τον νεαρό τότε συμπατριώτη του Καπόνε, του οποίου άντελήφθη άμέσως τα μεγάλα προσόντα και τον έκανε εμπιστό του και άρχοντα συνεταιρό του.

'Ο Τόρριο και ο Καπόνε ήσαν οι πρώτοι που κατάλαβαν τί χρυσωρυχείο μπορούσε να είναι γι' αυτούς το λαθρεμπόριο των οινόπνευματων. Με χρήματα, με υποσχέσεις, με κάθε μέσο τέλος πάντων προσεταιρίστησαν τις άρ-

βαζε στα διάφορα καμπαρέ και άλλα ύποπτα κέντρα. 'Η χαρτοπαικτικές λέσχες ξεφύτρωναν παντού σαν μανιτάρια και έτσι ή πόλις που είχε το όνομα του μεγάλου Ρωμαίου ήήτορος και άδελφάτου πολιτικού έπεσε στην χειρότερη διαπλοκή και μετεβλήθη σε σύγχρονα Σόδομα και Γόμορρα.

Φυσικά, το εμπόριο των οινόπνευματων δεν περιορίστηκε μονάχα μεταξύ Σικάγου και Κικέρωνος. 'Ενα όλοκληρο σύνταγμα από θαρρακισμένα αυτοκίνητα μετέφερε τα λαθραία οινόπνευματόδη ως την Νέα 'Υόρκη, ακόμα ως τον Καναδά. 'Η αστυνομία έκανε την πάγια, συχνά δε βοηθούσε κιόλας τους λαθρεμπόρους!...

'Ετσι, το χρυσάφι κυλούσε στις τσέπες του Τόρριο και του Καπόνε, όπως δεν θα κυλούσε ούτε αν έλίσσευαν μια Τράπεζα κάθε μέρα.

'Αλλά ή ευτυχία δεν διαρκεί, όπως λέει και το γνωστό τραγούδι. 'Η τύχη του Τόρριο και των συντρόφων του έκινεσε τον φρόνο των άλλων κακοποιών στοιχείων. Και οι ανταγωνιστά τους λαθρεμπόροι, αλλά οι Χάι—Τζακερς, ένα νέο είδος ληστών που για έργο τους είχαν να επιτίθενται εναντίον των θαρρακισμένων αυτοκινήτων με τα οποία μετέφερον οι λαθρεμπόροι τα άπληροειμένα ποτά, να τους ληστεύουν και τις περισσότερες φορές να τους σκοτώνουν.

'Ο μεγαλύτερος έχθρος των λαθρεμπόρων ήταν ο άρχηγός των Χάι—Τζακερς, ο περίφημος Διον 'Ο Μπάνιον, ένας άνθοπώλης του Σικάγου. 'Ο 'Ο Μπάνιον ήταν άφοβιστικός, ενεργητικός και θαρραλέος. 'Αρχισε το στάδιο του ως διαρρήκτης και ήταν ειδικός στη διάρρηξη των χρηματοκιβωτίων. 'Οταν όμως άρχισε το λαθρεμπόριον των οινόπνευματων, ο Μπάνιον βοήθη νέον πεδίο δράσεως και έγινε άρχηγός των Χάι—Τζακερς.

Μολοντί ο 'Ο Μπάνιον είχε περάσει τη ζωή του με φρόνους, ληστείες και κακοεργήματα, πρὸς την σύζυγό του και πρὸς την μητέρα του έφείετο με τον ευγενέστερο τρόπο και καμιά από τις δυο αυτές γυναίκες δεν είχε ιδέα για το πραγματικό έπάγγελμά του. Και για τις δυο ο Μπάνιον ήταν πρότυπον τιμού άνθρώπου.

Επ' ένα διάστημα ο 'Ο Μπάνιον εγκατέλειπε τον πόλεμο εναντίον του Τόρριο και του Καπόνε και συνεργάζονταν μαζί τους. Είχε μερίδιο στα έργοστάσια και στις μπαρarias τους και, για έναν καιρό, δια πήγαναν λαμπρά. 'Εφαγα, κατά το 1924, ο 'Ο Μπάνιον πληροφορήθηκε από έναν φίλο του, τον αστυνομικό Κόλινς, ότι ή αστυνομία έτοιμαζόταν να κάνει αλφινδιασμό στα κέντρα των λαθρεμπόρων. 'Ο 'Ο Μπάνιον κράτη-

σε το μυστικό για τον έαυτό του και έπούλησε μυστικά το μερίδιό του.

'Οταν έγινε λοιπόν ο αλφινδιασμός και έμαθε ο Τόρριο την προδοσία του συντρόφου του, ή συμμορία του άφασσε τον θάνατο του 'Ο Μπάνιον.

Χάρης όμως στην έλέμβασί ενός κοινοτού φίλου του Μίκε Μέρλο, ο έξοντοτικός άγών μεταξύ των δυο μερίδων δεν ξέσπασε εύθις άμέσως. 'Ο Τόρριο και ο Καπόνε από το ένα μέρος, ο 'Ο Μπάνιον μαζί με τον άπαρχιζήλο του Χίμυ Βάις από το άλλο, χρησιμοποίησαν το διάστημα αυτό σε προετοιμασίες. 'Ο 'Ο Μπάνιον έγραψε στα κοστούμια του ιδιαίτερες τσέπες για ρεβόλβερ και δεν έβγαине ποτέ του έξω χωρίς να έχει επάνω του 45 φυσίγγια τουλάχιστον. 'Ο Καπόνε πάλι άχώρως το γραφείο του με χαλυδίνες πλάκες και παρήγγειλε μια θαρρακισμένη λιμουζίνα που του κόστισε 40.000 δολάρια.

'Εξάφνα, στις 9 Νοεμβρίου του 1924, ο Μίκε Μέρλο, ο συνεργάτης του 'Ο Μπάνιον, πέθανε. 'Η κηδεία του θα γινόταν με έξαιρετική μεγαλοπρέπεια, και ο Μπάνιον σιό άνθοπώλειο του ήταν πνιγμένος στη δουλειά. Την επομένη ήμέρα τον έπισκέφθησαν στο κατάστημά του τρεις κύριοι. Τον έναν τον γνώριζε ο Μπάνιον προσωπικά και προχώρησε να τον χαιρετήσει. Την ίδια όμως στιγμή οι άλλοι δυο έβγαλαν τα πιστόλια από την τσέπη τους και τα άδειασαν επάνω του.

'Ο ληστής—άνθοπώλης έπεσε βαρύς επάνω στα τριαντάφυλλα και στα χρυσάνθεμα του. Οι δολοφόνοι πήδσαν σ' ένα αυτοκίνητο και έφυγαν, άναπτύσσοντας όλη την ταχύτητά του. 'Ενα άλλο αυτοκίνητο που έρχόταν από πίσω, έστριψε, κατά σύμπτωση, μέσ' στη μέση του δρόμου κ' έκοψε κάθε κυκλοφορία. 'Ετσι το πρώτο έξέφυγε.

'Η κηδεία του 'Ο Μπάνιον ήταν μεγαλοπρεπέστερα κ' απ' αυτή την κηδεία του προέδρου της Δημοκρατίας των 'Ηνωμ. Πολιτειών Ουίλσον. Χίλια αυτοκίνητα, 26 καμióna με στεφάνους από τα πολυμήτετα λονλινδία, 10000 περιεργοί και ένα σώμα έρίπτου χωροφυλακής συνόδευσαν τον νεκρό άρχιληστή ως τον τάφο του!...

Πρὸς μεγίστην θλίψην των συγγενών του νεκρού δεν τὸν έπετράθη να γίνει ή κηδεία στην μητρόπολι. 'Οστόσο ο σεβασμώτατος Μέλλου, ο έπσκοπος του Σικάγου, είπε μερικά συγκινητικά λόγια για τον νεκρό πάνω από το φέρετρό του, το οποίο ήταν από συμπαγή άργυρο.

Μετά την δολοφονία του 'Ο Μπάνιον έξέσπασε στο Σικάγο ο αίματηρότερος έμφύλιος πόλεμος μεταξύ των ληστοσυμμοριών. 'Ο Χίμυ Βάις, ο διάδοχος και θαυμαστής του 'Ο Μπάνιον, ανέλαβε να γίνει ο έκδικητής του. Και πρώτιστως άποφάσισε να ξεπαστρέψει τον Τόρριο που θεωρούσε ως τον κυριότερο αίτιο.

Στην πρώτη του απόπειρα σκοτώθηκαν ο σωφέρ και ο σκύλος του Τόρριο. 'Η δεύτερη ήταν πιο επιτυχής. 'Ο Τόρριο δεν σκοτώθηκε, αλλά το σώμα του καταστρώθηκε από έξι σφαίρες και έπ' μήνες πά-

λευε μεταξύ ζωής και τάφου. 'Οταν άνέρωσε, άποφάσισε να διατηρήσει με κάθε τρόπο την ζωή του, που τόσο δύσκολα την είχε σώσει. Ζήτησε άσυλον στην φυλακή και παρεδόθη μόνος του στις άρχες για να έκτιση κάποια φυλακισί του. Μετά το τέλος της ποινής του πήρε τα έκατομμύριά του και την οικογένειά του και έφυγε στην 'Ιταλία.

'Ετσι το σκίτηρο της ληστοκρατίας του Σικάγου περιήλθε στα χέρια του Καπόνε, αλλά, μαζί μ' αυτό, κ' όλο το τρομερό μίσος του Βάις, ο οποίος είχε όρκιστεί να μην ήσυχάσει, αν δεν εκδικηθεί.

'Οργάνωσε άλλεπάλληλες έπιθέσεις εναντίον του Καπόνε και των άπαδων του. Μά όλες αυτές ή έπιθέσεις απέτυχαν, γιατί οι έχθροί του είχαν λάβει δρακόντεια μέτρα ασφαλείας.

Μία μέρα ένα όλόκληρο καραβάκι από θαρρακισμένα αυτοκίνητα ένήργησε έπιδρομή στην πόλι Κικέρων, όπου είχε την έδρα του ο Καπόνε. Οι άνθρωποι του Βάις σκότωσαν μερικούς ανθρώπους του Καπόνε, αλλά τον ίδιο δεν μπόρεσαν να τον πετύχουν.

Μεταξύ των άλλων συνελήφθη τότε και ο σωφέρ του Καπόνε, ο οποίος έπειδή δεν ήθελε να προδώσει τον κύριο του, βασανίστηκε και θανατώθηκε απ' το Βάις.

'Ετσι ο έξοντοτικός πόλεμος εξακολούθησε και άμέτρητα μέλη των δυο συμμοριών μαχρώθηκαν, στραγγαλίστηκαν και πετάχτηκαν μέσα σε ποτάμια.

'Επ'αύλους, στις 11 'Οκτωβρίου του 1926, ο Καπόνε κατώρθωσε ν' απαλλαγί από τον Χίμυ Βάις. Είχε από καιρό νοικιάσει κρυφά ένα σπίτι απέναντι στο σπίτι του έχθρου του, έστησε ένα πολυόλο σ' ένα παράθυρο που βρισκόταν ακριβώς απέναντι στο γραφείο του Βάις κ' από εκεί άρχισε να βάλλει, ως δτου τον έκανε κόκκινο απ' τις σφαίρες.

'Ετσι ο Καπόνε άνάντησε ελεύθερα. 'Εμειναν ακόμα βέβαια τα υπολείμματα της συμμορίας. 'Αλλά τους περισσότερους απ' αυτούς τους ξεφορτώθηκε όλους μαζί. Στις 14 Φεβρου-

αρίου του 1929, ενώ έπ'α μέλη της συμμορίας του Βάις βρίσκονταν στο ιδιόκτητο γκαράζ τους, δέχθηκαν την αλφινδιαστική έφοδο των άπαδων του Καπόνε, οι οποίοι, ντυμένοι με στολή χωροφυλακών άνοιξαν το γκαράζ, έβαλαν στην πόρτα ένα μυροαλληόλο και έδωσαν και τους έπ'α αντίπαλους των. 'Η ομάδα αυτή σφαγή (ή όποια, από τον 'Αγιο της ήμέρας, ώνομάστηκε σφαγή της 'Αγίας Βαλεντίνης), εξαγρόσε τους αντιπάλους του Καπόνε, ο οποίος έκρινε φρόνιμον να ζητήσει την προστασία της αστυνομίας και να κλειστή κ' αυτός στην φυλακή για παράνομο όπλοφορία.

Τώρα βρίσκεται μέσα για μεγαλειτερο διάστημα. Θα πάψει άραγε μ' αυτό το Σικάγο να ληστοκρατείται; Δεν είναι πιθανόν. Άυστηχώς ή διαφθορά κ' ή εγκληματικότητα είναι πολύ μέσ' στο αίμα ώρισμένων 'Αμερικανών. Και διαν βλέπει κανείς ότι εισαγγελλεις και άνώτεροι αστυνομικοί είναι μέλη ληστοσυμμοριών, τί μπορεί να πη για τους άεργους και τους χασομέρηδες;

Χαρακτηριστικό της ληστοκρατίας που έπικρατεί στο Σικάγο είναι και το ακόλουθο δραματικό έπεισόδιο που συνέβη πρό διμήνου στην άμερικανική μεγαλόπολι.

Μία ώραία και νέα χορεύτρια είχε σχετιστεί με κάποιο λαθρεμπόρο, χωρίς όμως να ξέρη την ιδιότητά του. 'Αργότερα το πληροφορήθηκε αυτό και, έπειδή άγαπούσε το φίλο της, αναγκάστηκε σιγά-σιγά να γίνει όργανο των λαθρεμπόρων.

Μά μετανόησε γρήγορα γι' αυτό και είπε στο φίλο της νάλλάξη έπάγγελμα και να ζήσουν στο έξής ήσυχα και τίμια. 'Αλλοιώς, τον άπειλησε ότι θα παρουσιαζόταν την άλλη μέρα στον Γενικό Εισαγγελέα του Σικάγου και θα προέβαινε σ' αποκαλύψεις σχετικώς με τη δράσι και τα μυστικά των λαθρεμπόρων.

'Ο φίλος της της άπάντησε να περιμένει ως την άλλη μέρα για να της δώσει άπάντησι.

Μά την ίδια νύχτα κιόλας ή ώραία χορεύτρια βρέθηκε σκοτωμένη σ'

Χίμυ Βάις, ο διάδοχος και εκδικητής του 'Ο Μπάνιον.

ένα πάρκο της πόλεως, μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο στην καρδιά της.

Οι λαθρεμπόροι όμως δεν περιώρισαν ως το σημείο αυτό την έκδικήσι τους.

'Επει' από λίγες μέρες το μικρό κορίτσι της χορευτρίας, το οποίο ήταν έσωτερικό σ' ένα λυκειο, βρέθηκε σφαγμένο στο κρεβάτι του.

Το διπλό και φρικώδες αυτό έγκλημα προκάλεσε μεγάλη άσθηση στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, μά οι δράσται του, παρ' όλες τις άζητηθείς της άστυνομίας, παραμένουν ακόμα ασύλληπτοι και, κατά τα φαινόμενα ούτε θα συλληφθούν ποτέ!...

'Ετσι, με τέτοια φρικώδη και άπαισιο τρόπο, οι λαθρεμπόροι τιμωρούν τους σκέπτονται να προδώσουν το μυστικά τους και έτσι ακόμα κανείς απ' τους συνεόρους δεν τολμάει ποτέ να διανιηθή καν να τους προδώσει!...

Πριν ακόμα πραγματοποιήσει την προδοσία του θα βρεθή σκοτωμένος. 'Εχει αποδειχθεί δε από άπειρα, παρόμοια με το παραπάνω έπεισόδια, ότι κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από την έκδικήσι των τρομερών αυτών ληστών.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Δι' α σ τ ή ς.—'Ο κύριός σου σε κατηγορεί για κλέφτη. Δεν γνωρίζεις όμως ότι τα κλεμμένα χημικά δεν φέρνουν ευτυχία;

'Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς ύ π η ρ ο ύ ε τ η ς.—Δεν ήξερα, κύριε δικαστή, πως ο αφεντικός μου είχε τα χημικά του κλεμμένα!...

'Η ν ο ι κ ο κ υ ρ ε ά.—Γιατί δεν έβλεπε να σου χάρισα αυτό το χοντρό παλτό; Θα περνούσες το χειμώνα θαμνάσια!...

Ζ η τ ι α ρ ο ς.—Εύχαριστώ, κύριε μου, αλλά το χημικά έοράσθαι σ' αυτό. Κάιρο!

Μιλούσαν κάποτε μπροστά στον περίφημο Γάλλο γιατρό Ρικάρ για έναν συνάδελφό του πολύ ευλόγο, αλλά μέτριο έπιστήμονα.

—'Η κουνέντα του είναι 8'ο έξο! είπς κάποιος.

—Άυστηχώς, τις συνταγές του δεν τις...μάλιστα! παρατήρησε τότε έξυπνότητα ο Ρικάρ.

'Ο κυριότερος αντίπαλος του Καπόνε, Διον 'Ο Μπάνιον.

II

Συνεχίζουμε και σήμερα την εξιστόρησι της καταπληκτικής παραγματικώς ζωής του περιφήμου άρχιληστή του Σικάγου, Καπόνε.

Στο προηγούμενο φύλλο σταματήσαμε στην περιγραφή μιας όνειρώδους έσπερίδος που είχε δώσει ο Καπόνε στη βίλλα του.

Κατά την έσπερίδα λοιπόν αυτή ο Καπόνε, ο οποίος ποτέ δεν ήταν απηλαγμένος από τον φόβο της δολοφονίας από τους έχθρούς του, είχε λάβει κυριολεκτικώς δρακόντεια μέτρα για την ασφάλειά του.

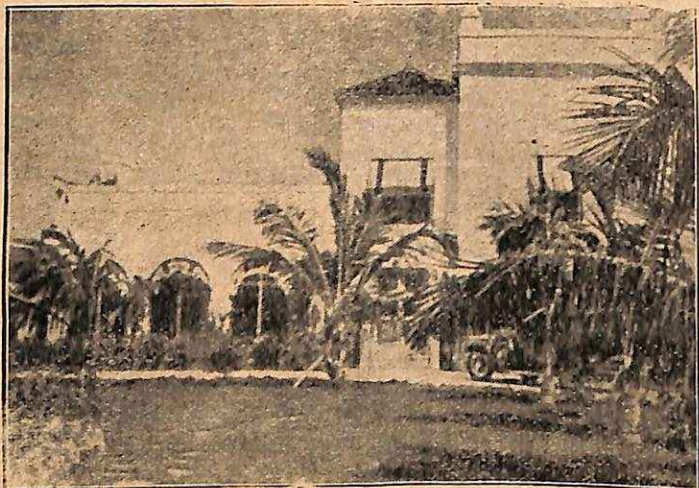
Οι άνθρωποι που άπαγόρευαν σε όλα τα ιδιωτικά αεροκίνητα καθώς και στα ταξί να μπου, μέσα στην περιοχή της βίλλας του, όλους δε τους προσκεκλημένους του, τους έφερε σ' αυτή με δικά του πολυτελέστατα αυτοκίνητα και με δικούς του πιστούς σωφέρ. 'Επίσης διάταξε κ' έκαναν σ' όλους άνεξαίρετως τους προσκεκλημένους, τόσο στους άνδρες, όσο και στις γυναίκες, σωματική έρευνα, για να ιδή μήπως ήσαν ώπλισμένοι.

'Εκτός αυτών, είχε άπαγορεύσει άπολύτως την άπομάκρυνση όποιουδήποτε ξένου από την συναναστροφή πρό του τέλους της. 'Ενας δημοσιογράφος, ο οποίος δεν μπορούσε να συγκρατήσει την περιέργειά του και έγγύστησε κρυφά απ' τις αίθουσες της έσπερίδος για να έξερενήση το άντρον του μυστηριώδους αυτού ανθρώπου, είδε έξάφνα να ξεπροβάλλουν μπροστά του ή κάγκες δυο περιστρώφων και παρεκλήθη ή να επιστρέψη άμέσως στην πόρτα του ή να εγκαταλείψη παρενθής το αέ' α φ ο ς του Καπόνε.

Φαίνεται όμως ότι τώρα δια αυτά τα μεγαλεία πήραν τέλος.

Στις τελευταίες δημοτικές έλλογες ο δήμαρχος του Σικάγου Θωμάσον, ο κυριότερος προστάτης και προστατευόμενος του Καπόνε, παρ' ό τις ψήφους που δίδεσε ύπερ αυτού ο άρχιληστής του Σικάγου, μαυρίστηκε άνηλεώς και ο καινούργιος δήμαρχος δεν γράφει κάστανα.

'Ετσι ο Καπόνε συνέλη-

'Η βίλλα του Καπόνε στη Φλωρίδα.

σκονται άφρονι στην 'Αμερική!...

'Εξ άλλου, ο Καπόνε δεν είναι κανένα σπάνιο και μοναδικό φαινόμενο στο Σικάγο. 'Ανέκαθεν ή δεύτερη αυτή πότευούσα της 'Αμερικής έθεωρείτο ως λησταρχείον. 'Η μεγαλειότητα όμως δράσης των συμμοριών, ή μεγαλειότερη περιρρόνησις πρὸς τις άρχες και ο έξοντοτικός έμφύλιος πόλεμος μεταξύ των συμμοριών άρχίζει κυρίως από τότε που τέθηκε εις έφαρμογήν ο νόμος περί άπαγορεύσεως των οινόπνευματων ποτών.

'Ο πρώτος που διοργάνωσε συστη-

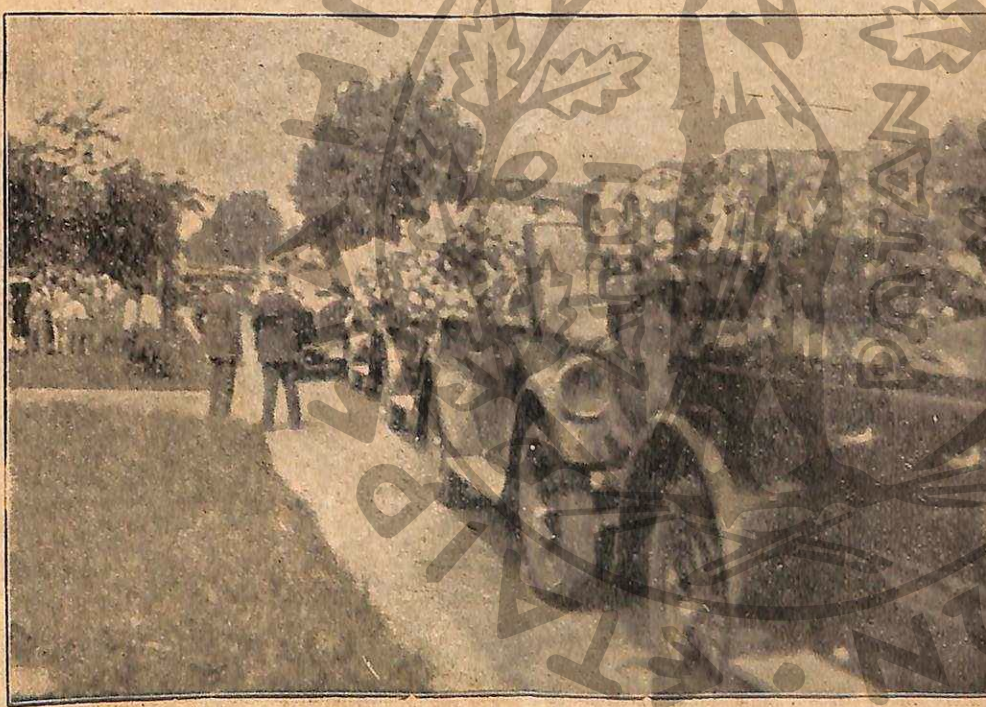
χες της πόλεως Κικέρων, που βρίσκεται κοντά στο Σικάγο. Μ' αυτό τον τρόπο ή έξουσία περιήλθε στα χέρια τους και απέκτησαν μία περιοχή δική τους, όπου δεν είχαν να φοβούνται από κανέναν, και όπου μπορούσαν να κάνουν ό,τι θέλουν. Τότε άρχισαν ν' άνοίγουν το ένα έργοστάσιο ζυθοποιείας μετά το άλλο. 'Υστερα ίδρυσαν έργοστάσια οινόπνευματοποιείας και πολυπληθή κέντρα που πουλούσαν οινόπνευματόδη ποτά.

'Ο Τόρριο είχε ειδικότητα να άποπλανά άδωδες νέες κοπέλλες και να τις φέρνει στην πόλι Κικέρων, όπου τις έ-

Τύποι λαθρεμπόρων οινόπνευματων ποτών.

Επ' ένα διάστημα ο 'Ο Μπάνιον εγκατέλειπε τον πόλεμο εναντίον του Τόρριο και του Καπόνε και συνεργάζονταν μαζί τους. Είχε μερίδιο στα έργοστάσια και στις μπαρarias τους και, για έναν καιρό, δια πήγαναν λαμπρά. 'Εφαγα, κατά το 1924, ο 'Ο Μπάνιον πληροφορήθηκε από έναν φίλο του, τον αστυνομικό Κόλινς, ότι ή αστυνομία έτοιμαζόταν να κάνει αλφινδιασμό στα κέντρα των λαθρεμπόρων. 'Ο 'Ο Μπάνιον κράτη-

'Η κηδεία του 'Ο Μπάνιον.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Η Κλοτίλδη, αφού είπε αυτά τα λόγια, αυτό τον τελευταίο αποχαιρετισμό, έφυγε και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Ο Κάρλ έμεινε ακίνητος στον πάγκο, όπου καθόταν πρό ολίγου μαζί με τη νέα γυναίκα.

— Χαίρε για πάντα! Ψυθόρισε, έπαναλαμβάνοντας την τελευταία της φράση. "Α, όχι! "Οχι! Θέλω να την ξαναϊδω... Θά την ξαναϊδω και πάλι.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή... Ούτε φεγγάρι, ούτε άστρο στον ουρανό... Ούτε τραγοῦδια των πουλιών μέσα στα φυλλώματα... Ούτε ανήδονια, ούτε υπολαΐδες... Κάθε τόσο μόνο, αντηχούσε μέσα απ' τα κλαδιά ενός γέριου δέντρου ή πένθιμη φωνή μιάς κουκουβάγιας.

— "Ας φύγουμε! Ψυθόρισε αναστεγάζοντας ο Κάρλ, έπειτα από μερικά λεπτά.

Και, αφού σηκώθηκε, διευθύνθηκε προς το φράχτη, από ένα άνοιγμα—του οποίου άνοιγμα καμωμένο με το μαχαίρι του—είχε μπει μέσα στον κήπο.

Δεν είχε όμως προχωρήσει παρά μερικά μόνο βήματα, όταν έξαφνα από ένα πυκνό στέφανο δεξιά του ακούστηκε μία φωνή που έλεγε τα εξής:

— Κάρλ! Αμνησκόργκε, έκανε πολλή άγρια να ξαναγυρίσεις σ' αυτό το μέρος όπου έχουσες αίμα... κι' όπου πρόσβαλες μία άγνη νέα...

Ο Κάρλ ανασκόρπησε...

Θέλησε να εξακολουθήσει το δρόμο του και να φύγει, μα άνοιξε τα πόδια του καρφωμένα στη γη.

— "Όταν αξίζει κανείς το θάνατο, κάνει λάθος να τον αφήσει! επανέλαβε η φωνή... Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά διέπραξες ένα ακόμα μεγάλο έγκλημα... Με καταλαβαίνεις;

— "Α! τραύλιζε ο Κάρλ περισσότερο.

— "Ο Πέτρος Σούλτς μου μιλάει... — Ναι, ο Πέτρος Σούλτς σου μιλάει, κλέφτη της τιμής!... Και ο Πέτρος Σούλτς σε σκοτώνει!...

Και λέγοντας τα τελευταία αυτά λόγια, πριν ακόμα ο Κάρλ προφτάσει να πομφολαχτεί, ο δόκτωρ Σούλτς, που παραμόνευε στο σκοτάδι, ώριμης εναντίον του και τον έχτυπησε με το έγχειρίδι του στην καρδιά τόσο δυνατά, ώστε η λεπίδα έσπασε μέσα στην πληγή.

— Κλοτίλδη! Ψυθόρισε ο Κάρλ. Και σωριάστηκε κάτω άψυχος.

— "Α! έ! είπε σαρκαστικά ο γιατρός, σκύβοντας πάνω από το θύμα του, έρωτευμένο μέχρι θανάτου... μέγοι της τελευταίας του πνοής... Αυτό ε'νε ύπερογο! "Ε λοιπόν, έρωτευμένο μου, μείνετε ήσυχοι! Ούτε στο θάνατο δεν θά σ'α χωρίσω! "Υπομονή, Κάρλ! "Βπειτα από λίγο θά βρ'σκεις πάλι μέσα στην άγκαλιά της ώρας σου φίλης... "Υπομονή, Κλοτίλδη! "Επειτα από λίγο θά σου ξαναδώσω τον προσφιλή σου Κάρλ!

Δώδεκα ημέρες πέρασαν.

Η Κλοτίλδη δεν είχε ξαναϊδεί πειά τον Κάρλ! Αμνησκόργκε... Σίγουρα θά είχε φύγει...

Και όμως, ενώ η νέα γυναίκα εϋχόταν την αναχώρησή του, ήταν τώρα θλιμμένη γι' αυτό! Τρομερά θλιμμένη!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΛΟΤΙΛΔΗΣ ΣΟΥΛΤΖ

Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς είχε συγκατατεθεί να φύγει.

Τίποτε άλλωστε το έκτακτο δεν συνέβαινε γύρω της.

Ο Πέτρος Σούλτς φαινόταν ριγμένος στη μελέτη περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Περνούσε μέρες ολόκληρες μέσα σ' ένα περίπτερο, χρισμένο για αποκλειστική του χρήση στο πιο απομονωμένο μέρος του πάρκου. "Ένα περίπτερο στο οποίο απαγορευόταν αυστηρότατα η είσοδος, σε όλους. "Εξ άλλου πώς να μπη κανείς σ' αυτό, τη στιγμή που ο δόκτωρ κρατούσε πάντοτε το κλειδί του;

Στις 6 'Ιουνίου 1791—την Κυριακή της Πεντηκοστής που γινόταν μεγάλη εορτή στην Αϊδελβέργη, ο Πέτρος Σούλτς έδωσε άδεια για όλη την ημέρα και για όλη τη νύχτα στους υπηρέτες του να πάνε να διασκεδάσουν όπου ήθελαν.

Δεν έμειναν στον πύργο του παρά ο θυρωρός και η γυναίκα του.

Γυρίζοντας από την εκκλησία, η Κλοτίλδη βρήκε το σύζυγό της, ο οποίος την περίμενε στην τραπεζαρία.

"Ένας σκελετός ήταν ξαπλωμένος πάνω στο κρεβάτι..."

Κατά τις επτά το βράδυ, τέλος, ξεκίνησαν επιστρέφοντας στην έπαυλη για το δείπνο...

Κατά τη διάρκεια του φαγητού, ο γιατρός περιέβαλε τη σύζυγό του με χίλιες περιποιήσεις... Της σερβίριζε τα πιο έκλεκτα κομμάτια και την έβαζε να τρώει και να πίνει... Και όλη την ώρα ήταν με το χαμόγελο στα χείλη...

— Που μυστήριο έκρυβε η στάσις του αυτή;

Το χάου ή Κλοτίλδη έφαγε να το άνακαλύψει...

— "Όταν τελείωσε το δείπνο, ο Πέτρος Σούλτς θέλησε να κάνουν έναν ακόμα γύρο στο πάρκο...

— "Επειτα, ενώ η νύχτα είχε άπλωθει πειά για καλά, ξαναγύρισαν στο σαλόνι...

Τότε η Κλοτίλδη, για να ευχαριστήσει το σύζυγό της, κάθησε μπροστά στο πιάνο.

Δεν είχε πολύ σπουδαίο μουσικό τάλαντο. Είχε μάθει μουσική μετά το γάμο της και, έπειτα από το χωρισμό της κόρης της, ήταν ζήτημα αν είχε παίξει πέντ-έξη φορές πιάνο...

— "Εν τούτοις ο Πέτρος Σούλτς την κατέκλυσε με τα συγχαρητήριά του. Της έλεγε πως είχε παίξει περίφημα, πως ήταν μεγάλη καλλιτέχνης.

Τότε η Κλοτίλδη, χάνοντας πειά την υπομονή της, εξοργισμένη, νευριασμένη με τα παραφουσκωμένα κομπλιμέντα του, δεν μπόρεσε πειά να κρατηθεί και τού είπε:

— "Αθήναι, κύριε, δοκιστήκατε να κοροϊδεύετε σήμερα μ' εμένα;

— Γιατί, αγαπητή μου; απάντησε ο δόκτωρ. Και σε τί σ'α κοροϊδύω, σ'α; παρακαλώ; Μήπως έπειδή σ'α βρήκαω άξιαγάπητη; "Η μήπως γιατί προσπαθώ κι' εγώ να σ'α άρέσω; Ναι, ναι... Εξέω έτι πάει πολύς καιρός που δεν μου έχει συμβεί αυτό...

Μά μπορεί να μετανόησε κανείς για τα λάθη του και να τα επανορθώσει... Και μετανόω για τα δικά μου σφάλματα... Σ'α δίνω το λόγο της τιμής μου... Μετανόω γιατί παραμέλησα τέσσερα-πέντε γόνια τώρα μία γυναίκα γοητευτική... μία γυναίκα που δεν άνηκει σε κανέναν άλλο παρά μόνο σε μένα... Λοιπόν... Τι ώρα είναι; Δέκα... Θά σ'α συνοδεύσω στην κάμαρή σας, Κλοτίλδη... Λοιπόν, ωραία μου, δεν σε είχα αγαπήσει ποτέ τόσο, όσο σήμερα... Σε λατρεύω...

— Ακούγοντας τα τελευταία αυτά λόγια, η Κλοτίλδη κλονίστηκε.

Μιά θανάσιμη γλωμάδα άπλώθηκε στο πρόσωπό της...

— Σ'α επαναλαμβάνω, είπε η δυστυχήσιμη γυναίκα, πως με κοροϊδεύετε, κύριε... Ναι, με κοροϊδεύετε.

Και άμείσως επρόσθεσε:

— "Ω! αυτό είναι πολύ σκληρό εκ μέρους σας!

— Μά όχι... όχι... αγαπητή μου! της απάντησε ο δόκτωρ.

Και, πλησιάζοντας την ακόμα περισσότερο, της είπε με προσποιητή τρυφερότητα:

— Σ'α λατρεύω! Σ'α λατρεύω... Και, έπειδή θέλω να σ'α το άποδείξω αυτό, γι' αυτό νομίζετε πως σ'α κοροϊδύω... Μά βγάλτε, αγαπητή μου, αυτό το φόρεμα... Μήπως θέλετε να σ'α βοηθήσω;... Δεν ζητάω τίποτε καλύτερο... "Ω, Θεέ μου! Γιατί είστε έτσι; Μά γιατί δεν θέλετε την

αγάπη μου;... Δεν είμαι εγώ ο σύζυγός σας που σ'α λατρεύει; "Ελα, έλα, αγαπημένη μου... Απόψε θά γιορτάσουμε την αγάπη μας που ξαναγεννιέται έπειτα από τόσα χρόνια...

— "Η Κλοτίλδη δεν τού απάντησε τίποτε...

— "Ηταν εκημετισμένη, συντετριμμένη και προσιθανόταν πως κάτι τρομερό θά συνέβαινε εκείνη τη νύχτα.

Μάταια έτι κάτω από τις προσποιητές τρυφερότητες τού συζύγου της κρυβόταν ένα άγριο μίσος...

— "Αλλοίμονο! είχε διχρη... "Η τραγωδία πλησίαζε στο τέλος της.

(Στο προσεχές το τέλος).

— "Είστε βέβαιος, τόν ρώτησε ε-

αγάπη μου;... Δεν είμαι εγώ ο σύζυγός σας που σ'α λατρεύει; "Ελα, έλα, αγαπημένη μου... Απόψε θά γιορτάσουμε την αγάπη μας που ξαναγεννιέται έπειτα από τόσα χρόνια...

— "Η Κλοτίλδη δεν τού απάντησε τίποτε...

— "Ηταν εκημετισμένη, συντετριμμένη και προσιθανόταν πως κάτι τρομερό θά συνέβαινε εκείνη τη νύχτα.

Μάταια έτι κάτω από τις προσποιητές τρυφερότητες τού συζύγου της κρυβόταν ένα άγριο μίσος...

— "Αλλοίμονο! είχε διχρη... "Η τραγωδία πλησίαζε στο τέλος της.

(Στο προσεχές το τέλος).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

(Από τα κατορθώματα τού περιφήμου άριστοκράτου λωποδύτου ΑΡΣΕΝ ΔΟΥΠΕΝ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Δεν σ'α άφησε ούτε ένα νόμισμα; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο "Οράτιος Βελμόν.

— Κανένα! απάντησε η "Υθόννη.

— Ούτε ένα δαχτυλίδι;

— "Οχι, είπε η νέα γυναίκα, δειχώντας τα χέρια της. Δεν μου άφησε τίποτε άλλο, εκτός απ' αυτό το δαχτυλίδι.

— Τό όποιο είναι το γαμήλιο δαχτυλίδι σας... Δεν είναι έτσι;

— Ναι, είναι τό...

Μά άμείσως στάθηκε μπερδεμένη και ταχαμένη.

Ο Βελμόν πρότεινε πως είχε κοκκινίσει και κατόπιν την άκουσε να τραυλίζει:

— "Ω! δεν είναι δυνατόν αυτό... "Οχι! "Οχι! "Αγνοεί έτι...

— Άμείσως άρχισε να την πιέζει με διάφορες ερωτήσεις. Μά η "Υθόννη σόπαινε επίμονα... Στεκόταν ακίνητη κι' είχε την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

Στο τέλος όμως τού απάντησε με φωνή σιγανή:

— "Οχι! Δεν είν' αυτό το γαμήλιο δαχτυλίδι μου. Μιά μέρα, πάει καιρός τώρα, το είχα άκουμπήσει επάνω στο τζάκι τού δωματίου μου, μα όταν επήγα να το ξαναπάρω, δεν το βρήκα πουθενά, αν και έψαξα παντού. Τότε, χωρίς να πω σε κανένα τίποτε, παράγγειλα ένα άλλο έντελώς όμοιο, το οποίο έχω τώρα στη χέρι μου...

— Τό χαμένο δαχτυλίδι έφερε χαλισμένη τη χρονολογία τού γάμου σας; ρώτησε ο Βελμόν.

— Ναι... Είκοσι τρείς 'Οκτωβρίου.

— Και το άλλο;

— Τό άλλο δεν έχει καμιά χρονολογία.

— "Η "Υθόννη φάνηκε διστακτική και ταχαμένη μερικές στιγμές: μα δεν απέκρυπτε την τσαχτή της.

— Σ'α ικετεύω, φώναξε ο Βελμόν, μή μου κρύβετε τίποτε!... Βλέπετε πόσο προχωρήσαμε μέσα σε λίγες στιγμές χάρις στη λογική και στην ψυχραιμία... "Ας προχωρήσουμε ακόμα περισσότερο, σ'α το ζητάω ως χάρη!

— Είστε βέβαιος, τόν ρώτησε ε-

αγάπη μου;... Δεν είμαι εγώ ο σύζυγός σας που σ'α λατρεύει; "Ελα, έλα, αγαπημένη μου... Απόψε θά γιορτάσουμε την αγάπη μας που ξαναγεννιέται έπειτα από τόσα χρόνια...

— "Η Κλοτίλδη δεν τού απάντησε τίποτε...

— "Ηταν εκημετισμένη, συντετριμμένη και προσιθανόταν πως κάτι τρομερό θά συνέβαινε εκείνη τη νύχτα.

Μάταια έτι κάτω από τις προσποιητές τρυφερότητες τού συζύγου της κρυβόταν ένα άγριο μίσος...

— "Αλλοίμονο! είχε διχρη... "Η τραγωδία πλησίαζε στο τέλος της.

(Στο προσεχές το τέλος).

— "Είστε βέβαιος, τόν ρώτησε ε-

αγάπη μου;... Δεν είμαι εγώ ο σύζυγός σας που σ'α λατρεύει; "Ελα, έλα, αγαπημένη μου... Απόψε θά γιορτάσουμε την αγάπη μας που ξαναγεννιέται έπειτα από τόσα χρόνια...

— "Η Κλοτίλδη δεν τού απάντησε τίποτε...

— "Ηταν εκημετισμένη, συντετριμμένη και προσιθανόταν πως κάτι τρομερό θά συνέβαινε εκείνη τη νύχτα.

Μάταια έτι κάτω από τις προσποιητές τρυφερότητες τού συζύγου της κρυβόταν ένα άγριο μίσος...

— "Αλλοίμονο! είχε διχρη... "Η τραγωδία πλησίαζε στο τέλος της.

(Στο προσεχές το τέλος).

— "Είστε βέβαιος, τόν ρώτησε ε-

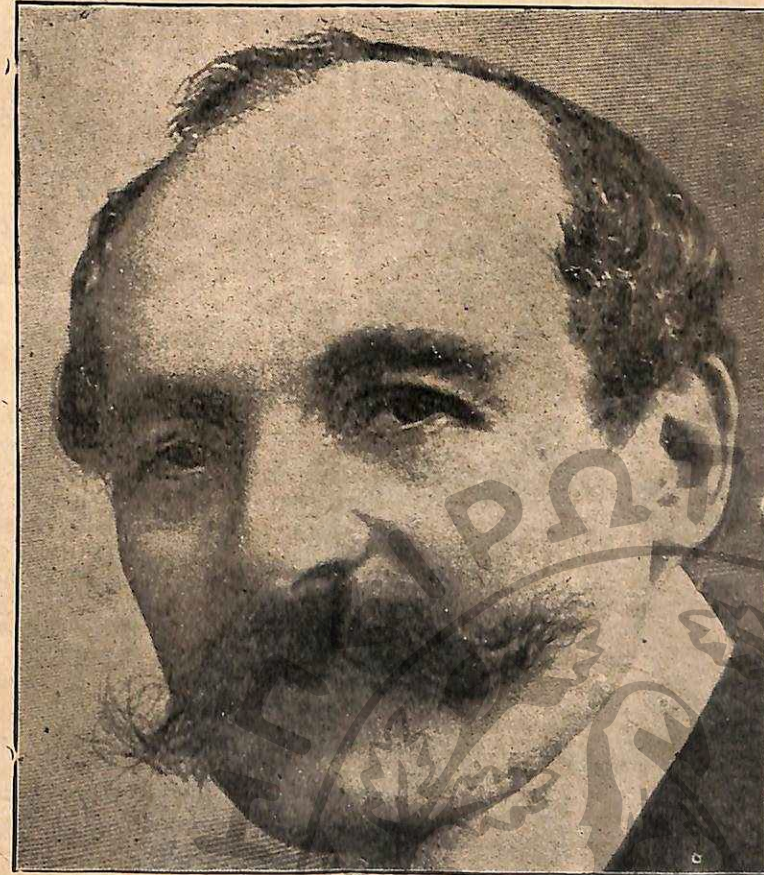
αγάπη μου;... Δεν είμαι εγώ ο σύζυγός σας που σ'α λατρεύει; "Ελα, έλα, αγαπημένη μου... Απόψε θά γιορτάσουμε την αγάπη μας που ξαναγεννιέται έπειτα από τόσα χρόνια...

— "Η Κλοτίλδη δεν τού απάντησε τίποτε...

— "Ηταν εκημετισμένη, συντετριμμένη και προσιθανόταν πως κάτι τρομερό θά συνέβαινε εκείνη τη νύχτα.

Μάταια έτι κάτω από τις προσποιητές τρυφερότητες τού συζύγου της κρυβόταν ένα άγριο μίσος...

— "Αλλοίμονο! είχε διχρη... "Η τραγωδία πλησίαζε στο τέλος της.

"Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Μωρίς Λεμπλάν, ο συγγραφέας των κατορθωμάτων τού 'Αρσέν Δουπέν.

κα την οποία οι άλλοι βλέπουν πως εγκατέλειψε ο σύζυγός της... Μά εγώ τους περιφρονώ όλους, προσπαθώντας να διατηρήσω την έντιμότητά μου με την ανάμνησι ενός άνδρος με τον οποίο είχαμε αγαπηθεί πρό τού γάμου μου κι' ο οποίος πέθανε πριν ακόμα εξομολογηθούμε τον έρωτά μας.

Χάρεζα λοιπόν το όνομα αυτό το άνδρος σε τούτο το δαχτυλίδι κι' από τότε το φοράω σαν φυλαχτό.

— "Η "Υθόννη είπε τα λόγια αυτά άργά και με στενοχωρία κι' έπειτα σάπασε, ενώ ο Βελμόν βυθιζόταν σε σκέψεις. Βλέποντάς τον να σωπαίνει, η νέα γυναίκα κυριεύθηκε πάλι από αγωνία και τόν ρώτησε:

— Τι έχετε; τη ρώτησε. Τι έχετε;

— Τι έγω! έκανε εκείνη μ' άπογνωσι... "Ω! είμαι χαμένη! Δεν μπορώ να βγάλω αυτό το δαχτυλίδι...

— Είστε ποῦ είναι; — Θέλω να φύγω! — Δεν θά φύγετε! Αυτό που θέλετε να κάνετε είναι καθήκον τρέλλα.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Βελμόν την έπιασε από τους καρπούς των χεριών. Εκείνη θέλησε να σύρει, παύση που τόν εξανάγκασε να εξασκήσει κάποια βιαιότητα για να καταπνίξει την αντίστασή της.

Στο τέλος κατώθετος να την ξαναφέρει ως το ντιβάνι και να την ξαπλώσει σ' αυτό. "Επειτα, χωρίς να δώσει προσοχή στους θρήνους της, έπηρε τα σχοινιά με τα οποία ήταν δεμένη προηγουμένως και ξανάδεσε τα χέρια της και τα πόδια της.

(Ακολουθεί).

Μου έχει μικρύνει πολύ... Καταλαβαίνετε;... Αυτό δεν είχε καμιά σημασία ως τώρα και δεν το σκέφτηκα ποτέ... Μά τώρα;... Μά τώρα;... Αυτό ή άποδείξει; "Ω! τί φοιχτό μαρτύριο!... Κυττάξτε!... "Εγινε ένα με το δαχτυλό μου!... Ζωμάθηκα νομίζεις με τη σάρκα μου... "Ω! δεν μπορώ! Δεν μπορώ!

Τού χάου η δυστυχισμένη γυναίκα τραβούσε με όλες της τις δυνάμεις και με κίνδυνο να πληγωθεί... "Η σάρκα της φούσκωνε νύρω από το δαχτυλίδι, χωρίς αυτό να κινείται καθόλου.

— "Α! τραύλιζε, βασανισμένη από μία ιδέα που την έκανε να τρέμει... Τώρα θυμάμαι... Χθές τη νύχτα είχα έναν εφιάλτη. Μου φάνηκε ότι μπήκε κάποιος μέσα στην κάμαρή μου και άρπαξε το χέρι μου... Και δεν μπορούσα να ξυπνήσω... "Ω! ήταν αυτός! "Ηταν αυτός! Είμαι βέβαια πως με είχε αποκομίσει μόνο και μόνο για να μπη στην κάμαρή μου και να κυττάξη το δαχτυλίδι...

"Ω! αύριο θά μου το βγάλει μπροστά στη μητέρα του. "Ω! τώρα τα καταλαβαίνω όλα... Τώρα καταλαβαίνω γιατί θά φέρη τόν εφιάλτη τού χρυσογυρίου... για να κόψη το δαχτυλίδι από το χέρι μου... Καταλαβαίνετε! Καταλαβαίνετε! Είμαι χαμένη...

— Είμαι χαμένη! φώναξε η "Υθόννη. Θέλω να το ιδω, να το πάω πίσω.

— Είστε ποῦ είναι; — Θέλω να φύγω! — Δεν θά φύγετε! Αυτό που θέλετε να κάνετε είναι καθήκον τρέλλα.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Βελμόν την έπιασε από τους καρπούς των χεριών. Εκείνη θέλησε να σύρει, παύση που τόν εξανάγκασε να εξασκήσει κάποια βιαιότητα για να καταπνίξει την αντίστασή της.

Στο τέλος κατώθετος να την ξαναφέρει ως το ντιβάνι και να την ξαπλώσει σ' αυτό. "Επειτα, χωρίς να δώσει προσοχή στους θρήνους της, έπηρε τα σχοινιά με τα οποία ήταν δεμένη προηγουμένως και ξανάδεσε τα χέρια της και τα πόδια της.

(Ακολουθεί).

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Επί μερικές στιγμές ακόμα η Βαρβάρα προσπάθησε να συγκρατηθεί. Τα ματωμένα νύχια της χωνόντουσαν μέσα στην πέτρα... Μά σε λίγο ένοιωσε όλες της τις δυνάμεις να εξαντλούνται... Ανατινάχτηκε... Ένας ρόγχος την έπιασε, έπειτα τα χέρια της τεντώθηκαν και καταρράχτησε στο χέος...

Σκαμμένη επάνω από την άβυσσο, η Μαλφιέρα άκουγε το θόρυβο του σώματός της, που, καθώς έπεφτε, χτυπούσε επάνω στους βράχους... Κατόπινη ψιθύρισε:

— Πάνε δύο! 'Ο Τζοβάνι μέσα στα ύπνευα του πύργου του Γκόλγουορθ... 'Η Βαρβάρα μέσα σ' αυτό το γκερέο... Έτσι αυτοί οι δύο δεν θα μπορούσαν να μιλήσουν πια και να καταθέσουν τίποτε εναντίον μου...

Τώρα είναι η σειρά των άλλων... Και, αφού είπα τα λόγια αυτά, κατέβηκε γρήγορα το βουνό και ξαναγύρισε στο πανδοχείο, όπου βρήκε τον κόμητα ντε Φόρφελντ έτοιμο να βγεί έξω...

— Έρχομαι να σ' αναζητήσω, της είπε. Τί άπρονοησία να βγής τέτοια ώρα έξω!

— Θέλω να δώ από κοντά τη γέφυρα του Διαβόλου! του απάντησε. Έχετε δίκιο, φίλε μου... Δεν πρέπει να μένουμε εδώ... Θα φύγουμε την αυγή...

Πράγματι, μόλις ανέτειλε ο ήλιος, ο κόμης κάλεσε τους οδηγούς και το καραβάνι ξεκίνησε άμέσως για τη διάσχιση του βουνού. 'Ο ξενοδόχος, βλέποντάς τους να φεύγουν, ξαφνιάστηκε και λυπήθηκε πολύ, γιατί έχανε τόσο γρήγορα τέτοιους πλούσιους και γενναίους μεγιστάνες. Μια άλλη άφορη έκπληξή τους γιὰ τον ξενοδόχο ήταν η εξαφάνιση της Βαρβάρας.

— Θα φύγε, συλλογιζόταν, χωρίς ό-βηγίο... Καί χωρίς να μου πληρώσει τη νυχτιά της... Κάποια πληρογυ-ναίκα θάπαν χωρίς άλλο...

Και ούτε τη συλλογίστηκε πεία...

XVIII

ΝΟΡΑ

'Ο κόμης και η κόμηςσα ντε Φόρ-φελντ διέσχισαν χωρίς κανένα έπει-σάδιο ένα μεγάλο μέρος της Έλβε-τίας.

Στη Βέρνη, στη φειγμή που έφτα-ναν στα πρώτα σπίτια της πόλεως, ένας καβαλλάρης, τυλιγμένος στο μαν-δύα του και ακολουθούμενος από τόν υπηρέτη του, έφτασε πίσω τους καλ-πύχοντας. Σάν πλησίασε στο άμάκι που μετέφερε το ζεύγος Φόρφελντ, ο καβαλλάρης κράτησε λίγο το αλογό-που και από μακριά εξέτασε προσε-χτικά τόν κόμητα και τη σύνο-φο που.

— Επί τέλους! ψιθύρισε. Είν' ε-κείνοι!

Και άρχισε πάλι να τους παρακο-λουθί, χωρίς να γίνεται αντιληπτός. Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Φόρ-φελντ και η Μαλφιέρα στάθηκαν σ' ένα σπίτι με χαριτωμένη εμφάνιση, έ-πιπλωμένο με νοαφική απλότητα, που είχαν φροντίσει να το νοικιάσουν από πριν.

Οι δύο νεόνυμφοι διέσχισαν γελών-τας τα τρία-τέσσερα δωμάτια της κα-τοικίας αυτής, γοητευμένοι από τη γραφικότητά της και την όμορφοιά της, αυτοί που ήταν συνηθισμένοι στη μεγαλοπρέπεια και στην πολυτέλεια.

Έξαφνα η Μαλφιέρα, ακούγοντας κρότο βημάτων, γύρισε πίσω και χλώ-

— Θέλω να πώ, κόμη, είπε ο βα-ρώνος, ότι η γυναίκα που συνοδεύε-τε είναι μια τρομερή εγκληματίας!... Σκορπίζει το θάνατο στο πέρασμά της... Σπείρει το μίσος στο δρόμο της... Την καταδικάζω από τα βάθη της Γερμανίας για να της αποσπάσω τη μάσκα της... 'Ε λοιπόν, κόμη, πριν σ' ασφίξω το χέρι, θέλω να μά-θω αν είστε συνένοχος των πράξεων αυτής της γυναίκας...

Χλωμός, καταπληκτος, ο Φόρφελντ άκουγε τα τρομερά αυτά λόγια με μια όργη που μεγάλωνε ολοένα.

— Βαρώνε! είπε με τα δόντια σφιγ-μένα, θέλω να πιστέψω, για να σ' ασ δικαιολογήσω, ότι τρελλαθήκατε!... 'Η γυναίκα την οποία προσβάλλετε έ-

μέσα στο μυαλό του. 'Η Μαλφιέρα, καθ' όλη τη διάρκεια της λογομαχίας, δεν είχε πει ούτε λέξη.

'Ο Φόρφελντ έταμαζόταν τώρα να την εξετάσει και να της υποβάλει διάφορες ερωτήσεις. Μά έκεινη τόν πρόλαβε με μια λέξη:

— 'Ο δυστυχισμένος! του ψιθύρισε με υποκριτικό οίκτο. Με άγαπούσε...

— Αυτός! φώναξε ο κόμης. 'Α! τώρα τα καταλαβαίνω όλα... Μά μή φοβάστε! Σε δύο ώρες θα έχω έπι-στρέψει...

— 'Ησυχάστε... Και σ' ασ ορ-κίζωμαι ότι θα τιμωρήσω τόν ύδοστή- σας αυτόν, όπως τού αξίζει!... 'Ετσι θα σ' ασ απαλλάξω και από τις ένο-χλήσεις του...

— Πηγαίνετε λοιπόν! ψιθύρισε κά-νοντας την περιλυσή η Μαλφιέρα. Πηγαίνετε αφού πρέπει... 'Εγώ θα προσευχηθώ για σ' ασ... και ο Θεός θα μ' ευσπλαχνιστεί...

'Ο άποχαριστισμός των νεονύμφων ήταν σπαραχτικός... Τέλος ο κόμης τραβήχτηκε από την άγκαλιά της συζύγου του και βγήκε έξω. Σ' έναν δρόμο της Βέρνης συνάντησε δύο ά-ξιωματικούς και τούς παρακάλεσε να του χρησιμεύσουν ως μάρτυρες στη μονομαχία του. Οι άξιωματικοί δέ-χτηκαν ευχαρίστως και τόν άκολου-θησαν ως τήν είσοδο της πόλεως, ό-που συνάντησαν το βαρώνο ντε Ρούτ-βειν, ο οποίος είχε κι' αυτός τούς μάρτυράς του.

Έπειτα από ένα λεπτό, οι δύο άν-τίπαλοι διασταύρωναν τα σπαθιά τους...

Είν' άπαραίτητο να διακοφούμε μια στιγμή τη διήγησή μας, αί να εξηγή-σουμε στους αναγνώστες πώς και για-τί ξαναβρήκαμε το βαρώνο ντε Ρούτ-βειν στη Βέρνη να τρέχει πίσω από τη Μαλφιέρα.

Μετά το δράμα του Ντίσιμπουργκ, ο νέος αυτός ευγενής, ο οποίος είχε ανακατευθεί στη συνωμοσία της Μαλ-φιέρας για να λησμονήσει την προ-δοσία της Νόρας και να εκδικηθεί τόν αυτοκράτορα της Αυστρίας, ο οποίος του την είχε πάρει, κατάλαβε άμέ-σως σε ποιές τρομερές άτιμιές ήθελε να παρασύρει αυτόν και τούς άλλους συνωμότες της τρομερή γυναίκα.

Έφυγε λοιπόν μετανοημένος από τη Βαυαρία και ξαναγύρισε στο άνα-κτορό του στη Βιέννη.

Μία ώρα μετά την άφιξή του, ο γέ-ρος έπιστάτης του παρουσιάστηκε μπροστά του και του είπε:

— 'Υψηλότατε, εύδοχιστε να πα-ράστε μια στιγμή στο μεγάλο σαλό-νι... Μία γυναίκα θέλει να σ' ασ μι-λήσει...

— Ποιά είναι αυτή η γυναίκα;

— 'Η 'Υψηλότατε σας θα ιδή... Περίεργος, ο βαρώνος κατέβηκε ά-μέσως στο σαλόνι, μια άπέραντη και μ' έξαιρετική πολυτέλεια επιπλωμέ-

Το σπαθί του κόμητος Φόρφελντ πέτυχε κατάστηθα το βαρώνο Ρούτβειν...

— 'Ο βαρώνος ντε Ρούτβειν ή-μιασε. 'Ο βαρώνος ντε Ρούτβειν ή-μιασε. 'Ο βαρώνος ντε Ρούτβειν ή-μιασε.

— Μπα! έκανε ο κόμης γυρίζον-τας κι' αυτός. Σας είστε, αγαπητέ μου φίλε;... 'Ωστε θα ταξιδεύουμε μαζί;...

Και άπλωσε το χέρι του προς τόν νέο βαρώνο.

— 'Ο Ρούτβειν όμως δεν του έτεινε το δικό του. 'Αμέσως ο κόμης φώ-ναξε με περηφάνεια:

— Κύριε, σ' ασ έκανα τήν τιμή να σ' ασ δώσω το χέρι μου!

— Κόμη—είπε τότε ο Ρούτβειν με σοβαρότητα και θλίψη. Συγχαρησάτέ με... 'Ελπίζω ώστόσο ότι μπορώ να σ' ασ σφίξω ακόμα το χέρι σας... κι' ότι η ύποψή μου θα καταρρεύσει μόλις τους.

— Τί σημαίνει αυτό;

νη αίθουσα. Μά καθώς άνοιξε τήν πόρτα, άπόμεινε άκίνητος, σάν άγαλ-μα. Στη μέση του σαλονιού στεκόταν όρθια μια γυναίκα με μεγάλο πένθος. Κι' αυτή η γυναίκα ήταν η Νόρα...

— 'Αργά, ο βαρώνος διευδύνθηκε προς αυτή, παλεύοντας μεταξύ της καλής του άγάπης και της τρομερής άναμνή-σεως της προδοσίας.

— Βίλφριντ! ψιθύρισε έκεί-

φωναί τσακισμένη από τη συγκίνησή. 'Εμαθα τήν έπιστροφή σου και, κα-θώς βλέπεις, έτρεξα κοντά σου! 'Α-πάντησέ μου με μια λέξη: Είσαι πάν-τοτε για μένα αυτός που μ' άγάπη-σε, αυτός τόν όποιο κλαίω, πιστή και φυλακισμένη, χρόνια τώρα, από τότε που έφυγες;...

— 'Ω Νόρα! Νόρα! Τί φορητό κα-κό μου έκανες;... 'Αλλοίμονο! Δεν έ-παφα ποτέ να σ' αγαπώ! Μά πώς θα μπορούσα να σε λησμονήσω...

— Νά με λησμονήσεις, Βίλφριντ; έκανε η Νόρα καταπληκτική. 'Α, κα-ταλαβαίνω τώρα τόν νόνο σου και τήν περιφρόνησή σου! 'Εν τούτοις εί-μαι πολύ λιγώτερο ένοχη άπ' όσο νο-μίζεις...

— Τί θέλεις να πής; ρώτησε ο βαρώνος.

— Θέλω να πώ, του απάντησε η Νόρα, ότι από τήν ή-μέσα που έφυγες κλαίω και τιμωρού-μαι κόνη μου... 'Οτι κάθε μέρα, τήν ίδια ώρα, έρχομαι εδώ για να γονατίσω μπρός στην είσοδο της υπέστες σου και να τής ζητήσω συ-νώνην... 'Αγ. Βίλ-φριντ, το ξέρω... 'Υ-πάρχει στην άρχή μια μενάλη ένοχος. Οαμ-πλώθηκε από τήν αί-γλη του αυτοκράτο-ρος και τραβήχτηκε από κοντά του... Μά ήννοούσα κι' εγώ ή ίδια πόσο σ' αγαπού-σα. 'Εννοούσα τη θέ-σι που είχες μέσα

στην καρδιά μου από το κενό που της άφηρες...

— Νόρα! ψιθύρισε ο βαρώνος. 'Ο-νειρεύομαι... 'Ω! μήν παίξετε μαζί μου. Λυπηθήκατε με...

— Βίλφριντ... 'Εχεις δίκιο να μήν πιστεύεις στα λόγια μου... Ρώτησε ό-μως δολιχά τη Βιέννη... Ρώτησε τόν αυτοκράτορα τόν ίδιο... 'Ετσι θα μάθεις ότι, μολονότι παραπληγήκα για μια μέρα, άμέσως μετανόησα...

Μετά τήν αναχώρησή σου, ένοιωσα τήν καρδιά μου να σπαραίζεται... Μή βλέποντάς σε να γυρίζεις πίσω, ντό-θηκα στα μάτια... Ναι, ρώτησε και όά μάθεις ότι σου έμεινα άγνή και πι-στή...

— Νόρα!... Πολυαγαπημένη, Νό-ρα! φώναξε ο βαρώνος. Ξαναχώ!... Ξαναγεννιέμαι!

Σε λατρεύω!... Πέταξε αυτά τα ρούχα τού πέν-θους! Σε λίγο θα φορέσεις τόν νυμφικό πέπλο...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, μεθυσμένος από

τήν άπροσδόκητη εύτυχία του, τρέ-μοντας από χαρά κι' άγάπη, άνοιξε τήν άγκαλιά του. Μά η Νόρα τραβή-χτηκε πίσω, χλωμιάζοντας.

— Χαίρε, Βίλφριντ! του είπε. Δεν ήθελα παρά μόνο τη συνώνη σου... 'Ηρθα μονάχα για να σου άποδείξω τήν άθωότητά μου... Δεν ήρθα καθό-λου να σε διαμνησθήσω από τη γυναίκα που φέρει τώρα τόν νόμο σου. Τα λόγια σου με προσβάλλουν βαθειά.

— Τί θέλεις να πής; φώναξε ο βα-ρώνος ντε Ρούτβειν πεποδευμένος και μη καταλαβαίνοντας τα λόγια που έ-κουγε. Σοφ δοκίζωμαι στη τιμή μου, στο Θεό, ότι δεν καταλαβαίνω καθό-λου τα λόγια σου... Ποτέ μου δεν έ-παφα να σ' αγαπάω!

— Τότε λοιπόν για να παρηγορηθής παντροεύτηκες με μια άλλη; τόν διέ-κοψε πικρά η Νόρα. 'Ω, βέβαια, τό είχες τό δικαίωμα αυτό ύστερα από όσα φανταζόσουν για μένα...

— 'Εγώ παντρεμμένος! φώναξε ο βαρώνος. Τί νέα άτιμία είν' αυτή;

— Θεέ μου! ψιθύρισε η Νόρα. Εί-νε δυνατόν;... Πρόκειται περί συκο-φαντίας...

— Νόρα... Όύτε παντροεύτηκα, ού-τε άλλην άγάπησα ποτέ... Σε άγα-παώ, σ' αγαπώ και θα σ' αγαπώ πάντοτε...

Οι δύο έρωτευμένοι ξεόσπασαν σε λυγμούς. Έπειτα έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, μεθυσμένοι από τήν άγάπη κι' εύτυχία, ψι-θυρίζοντας τα θεία λό-για που έμπνέει ο έ-ρως...

Έπειτα από τις δι-αχύσεις αυτές, έπειτα από μακρές ώρες που τίς πέρασαν διηγούμε-νοι τη ζωή τους κατά τη διάρκεια του χωρι-σμού τους, ο βαρώνος θέλησε να μάθει πώς η Νόρα είχε πιστέψει ότι ήταν παντρεμμένος. Τότε έκείνη του έδει-ξε μια έπιστολή, τήν

αποφάσισε ο Βο-ναπάρτης να στεί-λει στη Ρωσία, έίπε νικήσει προ-τύτερα έδλους του; άλλους λα-ούς και, σάν πο-νύρο πνεύμα που ήταν, άφηρε τελευταίους τούς Ρώ-σους έπειδή τους φοβόταν.

Τό τρέας λοιπόν αυτό έπαισε κα-ταπάνω στην άγια χώρα μας, όμοιο με χιονοθύελλα, μαζί με τούς δώδε-κα σωματοφύλακές του, σκορπίζοντας παντού τήν ερήμωση και τήν κατα-στροφή.

Τότε όμως ο πατέρας μας ο Τά-ρος αποφάσισε να τόν τιμωρήσει και τόν κατατρόπωσε μαζί με τό στρατό του στις όχθες τού ποταμού Βερεζίνα.

Από τό στρατό του που εξοντώθη-κε δεν έμειναν παρά μονάχα τέσσε-ρες άνδρες.

Τότε ο Τάρος κάλεσε τούς βασι-ληδες όλων των χωρών σε μια πο-λιτεία κοντά στο Δούναβι για ν' ά-ποφασίσουν μαζί τους πώς να τιμωρή-ση τόν ένοχο.

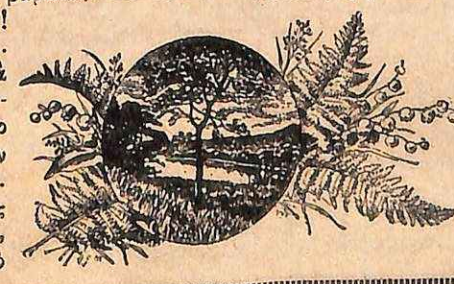
Όταν οι πρίγκιπες μαζεύτηκαν γύρω από τόν Τάρο, τούς έδωσε τό

όποια είχε λάβει μόλις πρό δύο ήμε-ρών. 'Αμέσως ο νέος βαρώνος άνα-γνώρισε σ' αυτή τόν γραφικό χαρ-ακτήρα της Μαλφιέρας... 'Η έπιστολή άνήγγελε ότι ο βαρώνος Ρούτβειν εί-χε παντρευτεί πρό τριών ετών κι' ότι είχε λησμονήσει έντελώς τη Νόρα, τήν οποία περιφρονούσε... 'Ηταν ή εκδίκηση της Μαύρης Δούκισσας...

'Ο βαρώνος έδραλε μια καυτή φρίκη, διαβάοντας τήν έπιστολή αυτή που θυμήθηκε τότε πού βδελυρό ρόλο του είχε αναθέσει να παίξει η τρομερή αυτή γυναίκα... Ξαναείδε μίς' στο μυαλό του τήν πονεμένη έ-ψι της Μινιόν, της δυστυχισμένης μικρούλας που λίγο έλειψε να τήν καταστρέψει... Και μια άπέραντη άη-δία τόν πλημύ-ρισε για τό κα-ταχόνιο που τό

πλάσμα που ήρ-αισμοποιούσε τή-ποια άτιμία μέ-σα εκδίκησεως.

(Ακολουθεί).

ΟΙ ΘΥΛΟΙ ΤΟΥ ΡΩΣΣΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ

'Ο μεταμορφωμένος 'Αντίχριστος. 'Η έκστρατεία του Ναπολέοντος στη Ρω-σία. Τό τρομερό τέρας. Τό συμβούλιο των βασιληάδων. 'Η τιμωρία τού κα-τακτητού. 'Όπου ο 'Αντίχριστος ξαναγυρίζει. 'Η πρότασι τού 'Αγγλου κοκκινωτήριχη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στά χωριά της Ρωσίας, μετά τό θάνατο τού Μεγάλου Ναπολέοντος, δημιουργήθηκε μια λαϊκή παράδοσις σκετική με τόν άήτητο Κορσικανό, τήν οποία δημοσιεύουμε παρακάτω:

«Τήν εποχή έκείνη ο Διάβολος ά-ποφάσισε να στείλει στη γή τόν 'Αν-τίχριστο με τό όνομα Βοναπάρτης για να κατακυριεύσει και να καταστρέψει τόν κόσμο.

Τόν έπήρε λοι-πόν από ένα έ-σπιονησι όπου ζούσε και τόν έ-καμε βασιληά των Γάλλων. έ-νός λαού διαβο-λικού που κα-τοικεί στα πέρα-τα της οικουμέ-νης, πέρα από τη Μόσχα και τήν Πετρούπολη.

Έκεί υπάρ-χουν γιγαντώσα-μοι άνθρώποι με δύο κεφάλια κι' ένας άπ' αυτούς απτάει όλη τη γή επάνω στί-πλάτες του.

Όταν λοιπόν αποφάσισε ο Βο-ναπάρτης να στεί-λει στη Ρωσία, είπε νικήσει προ-τύτερα έδλους του; άλλους λα-ούς και, σάν πο-νύρο πνεύμα που ήταν, άφηρε τελευταίους τούς Ρώ-σους έπειδή τους φοβόταν.

Τό τρέας λοιπόν αυτό έπαισε κα-ταπάνω στην άγια χώρα μας, όμοιο με χιονοθύελλα, μαζί με τούς δώδε-κα σωματοφύλακές του, σκορπίζοντας παντού τήν ερήμωση και τήν κατα-στροφή.

Τότε όμως ο πατέρας μας ο Τά-ρος αποφάσισε να τόν τιμωρήσει και τόν κατατρόπωσε μαζί με τό στρατό του στις όχθες τού ποταμού Βερεζίνα.

Από τό στρατό του που εξοντώθη-κε δεν έμειναν παρά μονάχα τέσσε-ρες άνδρες.

Τότε ο Τάρος κάλεσε τούς βασι-ληδες όλων των χωρών σε μια πο-λιτεία κοντά στο Δούναβι για ν' ά-ποφασίσουν μαζί τους πώς να τιμωρή-ση τόν ένοχο.

Όταν οι πρίγκιπες μαζεύτηκαν γύρω από τόν Τάρο, τούς έδωσε τό

λόγο και μίλησαν πρώτοι:

— Πρέπει να τόν στείλουμε στο έσπιονησι του! πρότεινε ένας.

— Πρέπει να τόν κάψουμε! πρό-σθεσε άλλος.

— Πρέπει να τόν κάνουμε κομμά-τια! είπε ο τρίτος.

— Πρέπει να τόν σκοτώσουμε με μια κανονιά! φώναξε κάποιος άρχον-τας που είχε δώσει στο Βοναπάρτη τήν κόρη του γυ-ναίκα.

Τότε ο Τάρος μας είπε:

— Άκούστε, ά-γαπητοί μου. 'Ε-γώ έχω τή γνώ-μη να τόν εξορί-σουμε σ' ένα έρη-μο νησί, να τόν σκοτώσουμε με μια κανονιά, να τόν κομματιάσου-με, να τόν κάψου-με και να γεμί-σουμε ύστερα τό ίδιο τό κανόνι με τή σκόνη του για να μή μείνει έτσι χαράκι από τό πέ-ρασμα του στη γή.

«'Η πρόταση τού Τάρος έγινε δεχτή κι' έτετα-λέστηκε. 'Αλλ' έ-πειδή ο Βοναπά-ρτης ήταν 'Αντί-χριστος, δεν έπα-θε τίποτε και τήν άλλη χρονιά ξανα-γύρισε πιο άγριος από πριν.

Τότε τόν έβαλαν στο κυνήγι και καταβόρυσαν να τόν πιάσουν ενώ έ-τοιμαζόταν να πείσει πάλι καταπάνω στη Ρωσία. Έγινε ξανά νέο συμβού-λιο για τήν τιμωρία του, αλλά κα-νένας δεν τόλμασε να πει λέξη.

Τότε πετάχτηκε ένας 'Αγγλος κοκκινωτήριχης και φώναξε:

— Μεγαλοδύναμε Τάρε! 'Εγώ ξέ-ρω στα πέρατα τού κόσμου ένα μέρος όπου δεν υπάρχει ούτε ούρανό, ούτε γή, ούτε ήλιος, ένα μέρος που τό χτυπούν ελεύθερα άγριοι άνθρωποι. 'Ε-κεί φυλάει νύχτα και μέρα σε μια πόλη ένας σκοπός και τό κλειδί αυ-τής της πόλης τούω εγώ. 'Εκεί λοι-πόν να στείλουμε τόν Βοναπάρτη...

— Καλά, είμαι σύμφωνος, άποκρί-θηκε ο Τάρος.

Κι' έγινε όπως έπρότεινε ο κοκκι-νωτήριχης 'Αγγλος.

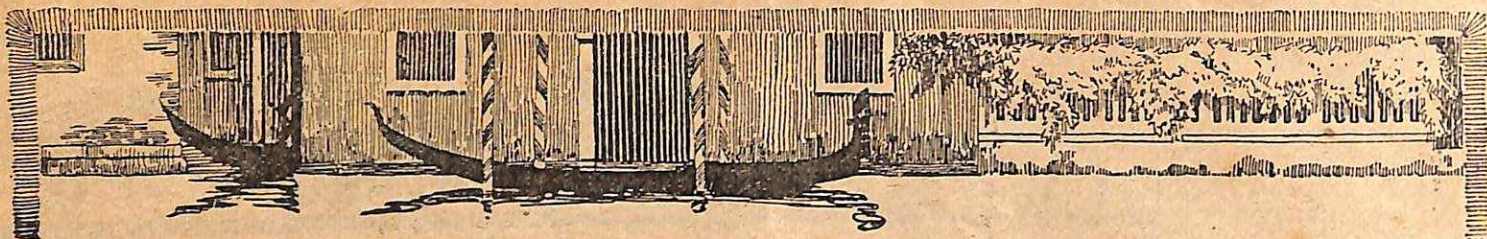
Ο Ναπολέων

— Καὶ ποῦ νὰ ξεράτε αὐτὴ ἡ δου-
ρεὶά πόσον ἀνθρώπους θὰ στείλῃ ἅ-
κυλά στὸν Ἄδῃ.

— Μήπως σκέπτεσαι νὰ κάμῃς
ἀμὰ ἐπαγασταί; τὸν ρώτησαν οἱ
ἀριστάμονοι ποὺ τὸν ἄκουσαν.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ πρῶτος πα-
ῖς, ἀλλὰ θὰ γίνω μαγιστὴ!

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΒΡΟΥΤΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Λουδοβίκος—Φίλιππος, ο αγαθός βασιλεύς της Γαλλίας. Άλλεπάλληλες δολοφονικές απόπειρες. Ή καταχθόνιος έκρηκτική μηχανή του Φιέζι. Ή αδιαφορία του βασιλέως προς τις σφαίρες. Ένας εξημέμενος νέος. Πώς ο Άλιμπω συνέλαβε την ιδέα να γίνει βασιλοκτόνος. Ήλιθιότητες και φαντασιοληξίες. Ή δολοφονική απόπειρα. Μέσα στη φυλακή. Ή τελευταίες στιγμές του δολοφόνου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Λουδοβίκος—Φίλιππος της Γαλλίας ήταν καλός και ως βασιλεύς και ως άνθρωπος. Δεν αγαπούσε καθόλου τις αλυσίδες δημοκρατίας και μεγαλοπρέπειες και συνήθιζε συχνά να κάνει τον περιπατό του σαν ένας αγαθός αστός με την ομπρέλλα του κάτω απ' τη μαχαίλη του, χαϊδεύοντας μ' εὐγένεια και εγκαρδιότητα τους διαβάτες που συναντούσε στο δρόμο του.

Εν τούτοις ἡ αντίδρασις πού ἐπικρατοῦσε ἐναντίον του καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας του ἦταν μεγάλη. Οἱ ἐχθροὶ του μάλιστα δὲν περιόριζόντουσαν μόνο σὲ ἔργα, ἀλλὰ καὶ σὲ λόγια. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά τὸν πολιορκῶσαν οἱ βασιλικοὶ—ναί, οἱ βασιλικοὶ, οἱ ὅποιοι ἤθελαν γιὰ βασιλεία τους τὸ νόμιμο διάδοχο τῶν Βουρβόνων—κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ δημοκρατικοί, τοὺς ὁποίους ἐνέπνευε τὸ πνεῦμα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1789.

Μὰ οἱ πὺ ἐπικινδύνουν ἀπ' ὅλους ἦσαν οἱ ἀναρχικοὶ, οἱ ὅποιοι καὶ παρεσυραν ὅλους τοὺς ἄλλους ἀντιδραστικούς σὲ διάφορες ἐμπρακτικὲς ἐκδηλώσεις ἐναντίον τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ βασιλέως. Ἐτσι, κατὰ τὴν κηδεὶα τοῦ στρατηγοῦ Γκαζάρκ, φαντακτοῦ δημοκράτου, τὸ πλῆθος πού τὴν ἀκολούθησε ὀργάνωσε ἔξωφρα μιὰ τεραστία διαδήλωση κι' ἄρχισε νὰ φωνάζει: «Κάτω ὁ Βασιλεύς!» Ὅταν δὲ ὁ στρατὸς θέλησε νὰ τὴν διαλύσῃ, οἱ διαδηλωταὶ σήκωσαν ὀδοφράγματα καὶ ταμπουρώσαντες σ' αὐτά, ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν κατὰ τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι μὲ μεγάλη δυσκολία καὶ πρὸ πάντων μὲ πολλὰ θύματα κατώρθωσαν ν' ἀποκαταστήσουν τὴν τάξι.

Ἐπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, στὰ 1835, ὁ ἀναρχικὸς Φιέζι ἀποπειράθηκε νὰ δολοφονήσῃ τὸν βασιλέα, χρησιμοποιοῦντας ἕνα καταχθόνιο ἐκρηκτικὸ μηχανήμα δικῆς του ἐμπνεύσεως, πού ἀπετελεῖτο ἀπὸ 24 φωστῆρες θιγαμίδας, τὰ ὅποια ἔσκασαν συγχρόνως.

Ο Λουδοβίκος—Φίλιππος γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα αὐτή, ὅπως ἐκ θαύματος εἶχε γλυτώσει καὶ ἀπὸ διάφορες ἄλλες ἀποπειρές. Ἡ οἰκογένειά του, τρομοκρατημένη, δὲν πολιοῦσε πια νὰ ζεμνίστῃ ἀπὸ τ' ἀνάκτορα τοῦ Κεαρμεικοῦ. Μὰ ὁ ἴδιος ἡμεῖς ν' ἀνησυχῇ καθόλου γιὰ τὸν κίνδυνον πού ἀπειλοῦσε τὴν ζωὴ του, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐξακτῇ εὐσυνείδητα σὰν καλὸς δημόσιος ὑπάλληλος τὰ καθήκοντά του ὡς βασιλέως. Ὅταν μάλιστα καμμιὰ φορὰ οἱ ὑπουργοὶ του, φοβούμενοι γιὰ τὴν ζωὴ του, ἐπέμεναν νὰ μὴν παρουσιαστῇ αὐτοπρο-

σώπως, ἀλλὰ δι' ἀντιπροσώπου του σὲ καμμιὰ δημόσια τελετῇ, ὁ Λουδοβίκος—Φίλιππος τοὺς ἀπαντοῦσε μὲ τὴν ἐξῆς στερεότυπη φράσι: —Μπᾶ! Δὲν βαρύνετε! Θὰ παίξω κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ἐπικίνδυνον παίγνιό.

Μὰ μιὰ μέρα λίγο ἔλειψε νὰ τὸ χάσῃ τὸ παίγνιό αὐτό, τὴν ἡμέρα πού ἀπεπειράθη νὰ τὸν δολοφονήσῃ ὁ Λουδοβίκος—Φίλιππος.

Ἄλλὰ πρὶν διηγηθῶμε τὴν ιστορικὴ αὐτὴ ἀπόπειρα βασιλοκτονίας, νομίζουμε ἐνδεέφρον νὰ σᾶς πούμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν ὥλὴ τοῦ πατ' ἡλίου βασιλοκτόνου.

Ο Ἄλιμπω ἦταν γυνὴς ἐνὸς ἀμαξίου τοῦ Ναρκμπόν. Ἡ νεανική του ἡλικία πέρασε χωρὶς περιπέτειες, ἂν καὶ ψυχικῶς ἦταν πολὺ ταλαιμένη. Ο Ἄλιμπω δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ περκοῖ τὴν σὲ μιὰ δουλειά. Χρημάτισε διαδοχικὰ ἱεροσπονοδότης, ἐμποροῦπάλληλος, ὑπάξιωματικός τοῦ πεζικοῦ, τηλεγραφικός ὑπάλληλος καὶ ὑποψήφιος δάσκαλος. Τέλος πάντων, ὅσοι πάντως, περιέφερε μὲς ἀπ' ὅλα σχεδὸν τὰ ἐπαγγέλματα τὴν ἀθεράπευτη τεμπελιά του. Ἐτσι δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ συμπληρώσῃ τὴν καλὴ ἀνταρροφὴ πού ἔλαβε κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν καὶ νὰ ὑφωθῇ πάνω ἀπὸ τὴν ἡλιθιὰ προλήψεως τῆς ἐποχῆς του.

Ὅσο ἔχε μιὰ φιλοδοξία πού δὲν ἦταν καθόλου μικρή. Ἦθελε, ἀπλοστα, ν' ἀποθανατίσῃ τὸν πατέρα του στὴν αἰωνιότητα!

Ἐπειδὴ δὲ ἡ φιλοδοξία του αὐτὴ, πού ἔβλεπε καλὰ πὺς δὲν ἐπραγματοποιεῖτο, τὸν ἔρωγε καὶ τὸν μαρῶζωνε, μισοῦσε κάθε ἐργασία, μισοῦσε

τοὺς προϊσταμένους του, μισοῦσε τὴν κοινωνία ὁλόκληρη. Καὶ ἐστὶ μέσα στὸ ἀκαλλιέροστο μυαλό του τοῦ κολήθηκε μιὰ ἔκτονη ιδέα: Ἡ ιδέα ὅτι, ἂν ἦταν ἕνας ἀπόκληρος τῆς τύχης, ἔφατμε γι' αὐτὸ ἡ βασιλεία καὶ μάλιστα ὁ «τύραννος» Λουδοβίκος—Φίλιππος.

Θεωμένος ἀπὸ τὸ διάβασμα τῶν ἔργων τοῦ ἐπαναστάτου Σαιν-Ζουστ, ἄρχισε νὰ ονειρεύεται νὰ ἐνσαρκώσῃ στὸν αὐτὸ του ἕναν δευτέρου Βροῦτο. Ἦθελε νὰ γίνῃ μάρτυς τῆς ἐλευθερίας.

Στὸ Παρίσι σὺγγάζε στα πὺ ὑποπτα κέντρα. Σὺγγάζε σὲ σκοτεινὲς ταβέρνες, ὅπου διάφοροι συνωμῶται, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦσαν ἀκρίβητοι, ὀρκίζοντοσαν ἐπισήμως νὰ σκοτώσουν τὸν βασιλέα. Ἡ ἀποτυχὸς ἀπόπειρα τοῦ Φιέζι ἐρέθηκε ἄκουα περισσότερο τὸ ἐξήμενο μυαλό του, μέσα στὸ ὁποῖο ἡ ιδέα τῆς βασιλοκτονίας μεγάλωνε καὶ ριζωνόταν διαρκῶς περισσότερο.

Ἀγόρευσε μάλιστα καὶ τ' ἀπαράτητα ὅπλα γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ιδέας του—ἕνα ἐγγειρίδιο καὶ ἕνα πιστόλι νεοτάτου συστήματος—κι' ἐξακτοῦσε νὰ συγγάζε στα ὑποπτα κέντρα, καταδρομίζοντας κυριολεκτικῶς τὴς ἐπαναστατικὲς ἐφημερίδες πού τοῦ φούντωναν τὸ φλογὸ τοῦ μυαλοῦ καὶ ἐπαναλαβάνοντας ἀδιάστατα:

—Θέλω νὰ κάνω τὸ ὄνομά μου ἐνδοξό!

Συγγρόνως, μ' ὅλ' αὐτά, ὁ Ἄλιμπω περιέφερε κάθε μέρα ἔξω ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεαρμεικοῦ, περιμένοντας νὰ τοῦ παρουσιαστῇ ἡ κατάλληλη ἐκκαιρία.

Τέλος, στὴς 25 Ἰουνίου 1836, ἡ ἐκκαιρία αὐτὴ παρουσιάστηκε. Στὴς

5 τὸ ἀπόγευμα ὁ βασιλεύς παρουσιάστηκε μὲ τὸ ἀμάξι του, βγαίνοντας νὰ κάνῃ τὸν περιπατό του. Στὴν πόλιν τῆς ἐξόδου, καθὼς ὁ σκοπὸς τοῦ παρουσιαστέ ὅπλα, ὁ Λουδοβίκος—Φίλιππος ἔσκυψε γιὰ ν' ἀντιχαιρετήσῃ. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Ἄλιμπω πού παραινόμενος, τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ πυροβόλησε. Εὐτυχῶς ἕνα ἄλλο τοῦ ἀμαξιοῦ σάλεψε λίγο ἐκείνη τὴ στιγμὴ κι' ἐστὶ ἡ σφαῖρα πέρασε σὲ λίγων ἐκατοστομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ βασιλικὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ τὸ ἀγγίξῃ καθόλου. Ἀλλοῖως θὰ τὸν ἔφινε στὸν τόπο.

Ο Ἄλιμπω συνελήφθη ἀμέσως καὶ φυλακίστηκε στὴν Κονσερζερύ, ὅπου δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ μεταμέλεια γιὰ τὴν πράξιν του. Ὅταν μάλιστα τοῦ ἐθάλων τὴς χειροπέδες γιὰ νὰ μωρέσῃ νὰ ὑπογράψῃ τὴν πρώτη του κατάθεσι, ἐπρόσθεσε κυνικώτατα κάτω ἀπὸ τὴν ὑπογραφή του:

«Δυσπάρει μόνο γιατί ἀπέτυχε ἡ ἀπόπειρά μου».

Ὅταν δὲ ὁ Δαντρώ, ὁ δικηγόρος του, τοῦ εἶπε, μετὰ τὴ δίκη του, ὅτι θὰ φροντίσει νὰ μετατραπῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ πού τοῦ ἔχε ἐπιβληθεῖ, σὲ ισόβια δεσμά, ὁ Ἄλιμπω τὸν ἀπέτρειψε νὰ τὸ κάνῃ αὐτό, λέγοντάς του:

—Ἄν ἡ ποινὴ μου μετατραπῇ, θὰ μὲ στείλουν στὰ κάτεργα... Προτιμῶ τὸ θάνατο... Ἐτσι θὰ γίνω γνωστός!

Καθὼς βλέπετε, ἡ ὀλιθερῆς μανία του νὰ γίνῃ ἐνδοξὸς δὲν τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει οὔτε στὴν κρίσιν αὐτὴν στιγμὴν, πού ὅποιος ἄλλος ἂν ἦταν στὴ θέσιν του, θὰ συλλογιζόταν μόνο τὴν ζώην του.

Τέλος, ἔφατμε ἡ ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεως. Πρὶν ἀνεβῇ στὸ ἰκρίωμα, ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἀγαπημένη του πίπα—ἡ ὁποία σήμερον βρίσκεται στὰ ἐθνικὰ ἀρχεῖα τῆς Γαλλίας, ἀνὰ μέση σὲ ἄλλα πειστήρια διαφόρων μεγάλων ἐγκλημάτων—γιὰ νὰ καπνίσῃ γιὰ τελευταία φορὰ. Μὰ ἐπειδὴ δὲν τὴν εὑρίσκαν, ὕψωσε τοὺς ὤμους του ἀδιάφορα καὶ ψιθύρισε:

—Καλύτερα... Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ καπνίσω...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς τὸ κεφάλι τοῦ Ἄλιμπω, ὁ ὁποῖος ἦταν μόλις εἰκοσιπέντε χρόνων, τυλιγμένο μέσα στὸ μαῦρο κρέπιν πού συνήθιζαν νὰ φοροῦν τότε στοὺς πατροκτόνους, κολοῦσε χωρισμένο ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ο Πίγκερτον ἔσκυψε κι' ἔβαλε τὸ χεῖρ του στὸ στήθος τοῦ ἀράπη. Πλησίασε ὕστερα ἕνα μικρὸ καθρέφτακι στὸ μισάνοιχτο στόμα του. Κόιταξε τὸν καθρέφτη πούχε μείνει ἐντελῶς διαφανὴς καὶ εἶπε:

—Βίβε νεκρός!

Τοῦ ἐρέθησαν τὶς τσέπες του, μὰ δὲν βρέθηκαν σ' αὐτὲς ἀπολύτως τίποτε.

—Τὸν ἔχουν ῥαπαρώσει ἀπ' ὅτι κρατοῦσε ἐπάνω του, πρὶν ἀπὸ μᾶς, εἶπε ὁ Πίγκερτον. Οἱ κακούργοι τοῦ Σικάγου ἔχρουν νὰ κάνουν καλὰ τὴ δουλειά τους... Ὅσο ἂς προχωρῇ σουμέ...

—Ἀρχίζω νὰ τὰ ἐννοῶ ὅλα, εἶπε τώρα ὁ Ἰρβίγκ.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ὁ Πίγκερτον.

—Τὸ δωμάτιο τῆς χορευτρίας βρίσκεται ἀκριβῶς στὸ τέμα τῆς ὑπογείας βόθρας διόδου.

—Ναί, ἐστὶ ἐννε.

—Συνεπῶς οἱ κακούργοι ἔχρουν τὸ μυστικὸ αὐτὸ τοῦ μεγάρου.

—Ἡ μάλλον τὸ μάθανε τὴν τελευταία στιγμὴ, ἐτόνισε ὁ Πίγκερτον.

—Ποῖς τοὺς τὸ εἶπε ὅμως;

—Αὐτὸ εἶνε ἀπλοῦστατα. Τὸ μαγαζο ἦταν πρὶν χαρτοπαικτικὴ λέσχη. Συνεπῶς ἔχρουν τὸ μυστικὸ τοῦ υπογείου διαδρόμου πολλοὶ κακοποιοί.

—Ναί, ἐστὶ εἶνε, εἶπε καὶ ὁ εἰσαγγελεύς.

—Συνεπῶς, συνέχισε ὁ Ἰρβίγκ, ἐξηγοῦνται πλέον ὅλα. Τὴ κακούργημα διαπράχθη μέσα στὰ μάτια μας, χωρὶς ν' ἀντιληφθῶμε ἀπολύτως τίποτε, γιὰ τὸν ἕνα ἕνα πέρασμα αὐτό.

—Τὰ κακούργηματα θέλετε νὰ πῆτε, εἶπε ὁ Πίγκερτον. Γιατὶ ἔγιναν τρία ἐν ὅλῃ ἐγκλήματι. Ἐδολοφόνησαν τὴν Μπάρκλαϊν, τὴ Μωδ κι' αὐ-

τῶμα, μέσα στὸ καλάθι τῆς λαμπερῆς...

Μὰ ἐκεῖνο πού δὲν θὰ φανταζόταν ποτὲ ὁ μοιρῖος αὐτὸς Ἄλιμπω ἦταν ὅτι ὁ θάνατός του θὰ συνέτριβε γιὰ πάντα τὴν καρδιά μιᾶς νεαρῆς καὶ χαριτωμένης Ἀυστριακῆς πριγκηπίσσης. Ἡ ἀρχιδούκισσα Θηρεσία τῆς Ἀυστρίας ἐπρόκειτο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ νὰ παντρευτῇ τὸ δούκα τῆς Ὁρλεάνης, γιὸ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου. Τὸν ἀγαποῦσε τρυφερά, γιὰ τὸν ὅτι ὁ Γάλλος πρίγκηψ ἦταν πραγματικὰ ἕνας γόης...

Ο Θιέρσο, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε ὁ πουργός τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας, διαπραγματευόταν μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον τὸ συνοικεσιό τους. Μονάχα ὁ τρομερὸς Μέττερνιχ, ὁ ὁποῖος, ἔχοντας ὅπ' ὕψει του τὸ παράδειγμα τῆς Μαρίας-Αντουανέτας καὶ τῆς Μαρίας-Λουίζας, ἔχρουν ὅτι ὁ ἀέρας τοῦ Παρισιοῦ δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστος γιὰ τὴς Ἀυστριακῆς πριγκηπίσσης, ἔφερνε δυσκολίες στὴν ἐνωσί τους. Ἐτσι, ὅταν ἔγινε ἡ ἀπόπειρα τοῦ Ἄλιμπω, ἀντέταξε κατηγορηματικὴ ἀντίσκη... Πὺς θὰ ἐμπαινε ἡ ἀρχιδούκισσα μὲς στὴ βασιλικὴ οἰκονομία τῆς Γαλλίας, ἡ ζωὴ τῶν μελῶν τῆς ὁποίας κρεμόταν σὲ μιὰ κλωστή. Τὸ συνοικεσιό λοιπὸν ναυάγησε καὶ ἡ καρδιά τῆς ἐρωτευμένης πριγκηπίσσης κομματιάστηκε γιὰ πάντα...

ΤΑ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

τὸν τὸν δολοφόνου τῆς χορευτρίας.

Ἦχαν φτάσει τώρα στὸ πὺ στενὸ μέρος τοῦ διαδρόμου κι' ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν μερικὰ σκαλοπατῖα.

Στὸ ἐπάνω μέρος τῶν σκαλοπατιῶν αὐτῶν σταμάτησαν.

Ἐνας τοῖχος τοὺς ἔφραξε τὸ δρόμο.

—Πὺ βρισκόμαστε; ρώτησε ὁ εἰσαγγελεύς.

—Κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου τῆς χορευτρίας, ὑποθέτω, ἀπάντησε ὁ Ἰρβίγκ, ὁ ὁποῖος κυτοῦσε παντοῦ, σὰν ν' ἀναζητοῦσε κάτι.

—Ἐπὶ τέλους νὰ το! φώναξε ἔξωφρα κι' ἄπλωσε τὸ χεῖρ του σ' ἕνα κουμπί, πού μόλις διακρινόταν μεταξὺ τῶν σανίδων.

Ἐπίσης τὸ κουμπί, ἕνας μεταλλικὸς κρότος ἀκούστηκε κι' ἀμέσως ἔνοιζε μπροστὰ τοὺς μιὰ κατακνητῇ.

—Ναί, ὁ Καπὸνε ἔχρουν νὰ γάνῃ τίς δουλειές του. Ἦθελε νὰ δολοφονήσῃ τὴν Ἀίλιαν Μπάρκλαϊν καὶ τὴν ἔδολοφόνησε. Καὶ κατόπιν γιὰ νὰ μὴ συλληφθῇ καὶ μιλήσει κανένα ἀπὸ τὰ ὄργανά του τὰ ἐξεπάστρεψε κι' αὐτά.

Μόλις ὁ Τζάκ ἔχρουν τὸ ἐγκλήμα καὶ τοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ τῆς τεχνιτῆς λίμνης, ἐκαχιστὴ ῥώθηκε ἀπὸ κάποιον πού παραφύλαγε ἐκεῖ. Ὁ κακούργος γέμισε κατόπιν τὴν λίμνην μὲ νερό καὶ τὸ ἔσκαψε. Οἱ ἀστυφύλακες τὸν εἶδαν καὶ τὸν πυροβόλησαν. Μὰ τοὺς ἔφευγε.

—Καὶ ἡ Μωδ; Ποῖς τὴν ἐδήλητρησε; ρώτησε ὁ εἰσαγγελεύς.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο σκοτεινὸ σημεῖο ἀπ' ὅλην τὴν ὑπόθεσιν. Μὰ ὑπάρχει κι' ἐδῶ ὁ δαχτυλὸς τοῦ Καπὸνε.

—Τὸν ἔβλεπε!

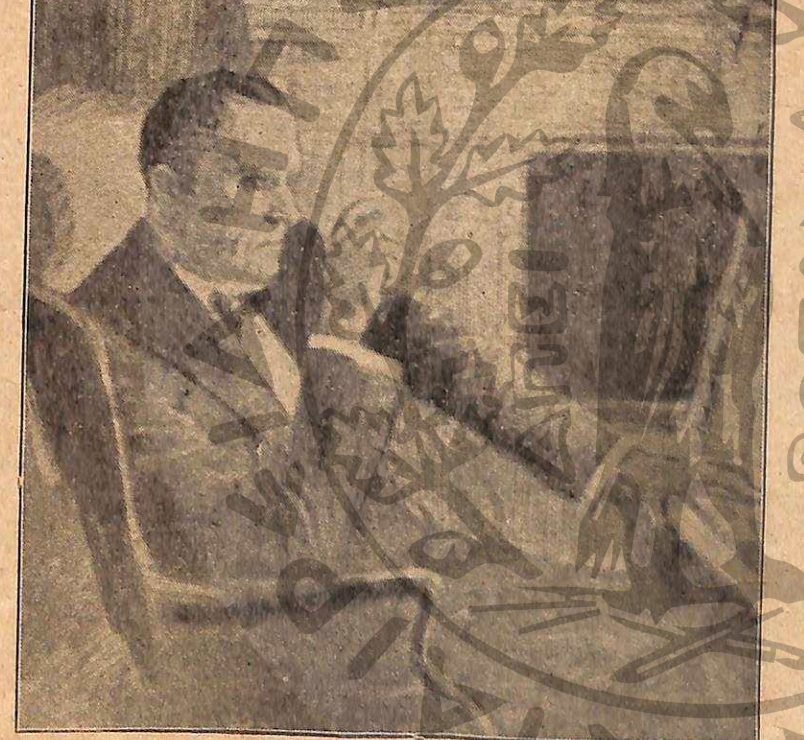
—Ναί, εἶνε ἕνας ἄθλιος, μὰ καὶ τετραπέτατος συγγρόνως.

—Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τὸν τυλαβῶμε. Βίβε ὁ φηκὸς αὐτοῦργός, ὁ ἀρχιμωχὸς ἑλίου αὐτοῦ τοῦ δολοφόνου. Κι' εἶνε ντροπὴ γιὰ τὴν ἀμερικανικὴ ἀστυνομία νὰ μὴν ελευθερώσει.

—Ἐχρουν ἀπολύτως δικαιο, εἰσαγγελεύς. Μὰ ἡ ἐλευθερία τοῦ αὐτοῦ εἶνε κατὰ τὸ ἐξῆς καὶ τὸ ἀποκαθάρσιν γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τοὺς Ἀμερικανούς. Πὺς θὰ συλλαβῶμε λοιπὸν τὸν ἄραιο αὐτόν, χωρὶς στοιχεῖα, χωρὶς ἐνδείξεις ἐναντίον του;

—Καὶ ἡ δολοφονία τῆς Μπάρκλαϊν; Ἡ δολοφονία τῆς Μωδ; Ὁ φόρος τοῦ μαγάρου;

—Θὰ μείνουν ἀτιμωμένα, δυστυχῶς, ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ὅσο νὰ εἶναι ἡ ἡμέρα πού ὁ ἄθλιος αὐτὸς θὰ πληρώσῃ γιὰ ὅλες τὸν μαζὺ τὴς πράξεις. Ναί, ἡ ἡμέρα αὐτὴ δὲν ὀ ἀγγήσῃ. Ὅ εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ μεγάλου θριάμβου τῆς ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου. Καὶ νὰ μὴ τὸ θυμῶνται! Ὁ κακούργος αὐτός, ὁ βουτυρμένος στὸ αἷμα, θὰ καθίσῃ μὰ μέρα στὴν ἡλεκτρικὴ πώλησιν. Ναί, ἡ ἡμέρα αὐτὴ τῆς κρίσεως δὲν εἶνε μακριά. Ὁ Καπὸνε θὰ πεθάνῃ!...

Ὁ Πίγκερτον καθῆσε κι' ἄρχισε νὰ τοὺς ἐξηγῇ πὺς συνέβη τὸ ἐγκλήμα...

Οἱ κακούργοι εἶχαν λάβει ὅλα τὰ μέτρα τους καὶ ἦσαν ἀπορροσισμένοι νὰ μποῦν στὸ σπῆτι, ἀποκομίζοντας τοὺς πάντας, ὅταν ἔξωφρα πληροφορήθηκαν τὸ μυστικὸ τῆς ὑπογείας διόδου.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ τὴν ἵποιν τοὺς ἔδωσε κάποιος χαρτοπαικτικῆς, τοὺς ἐχαρτοποίησε.

Μποροῦσαν ἐτσι νὰ κάνουν τὴν οὐλειά τους ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἀρκεῖ νὰ τρυπάναν στὸν κήπο...

Ἡ τὴν τοὺς βοήθησε καὶ ἡ δολοφονία διαπράχθη.

Ὁ Καπὸνε ὅμως δὲν ἀφίνει τοὺς συνενόχους του νὰ ζήσουν πολλὸν καιρό, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐγκλήμα.

Ἐτσι ἐδήλητρησε καὶ ἡ Μωδ κι' ἐδολοφονήθη ὁ Τζάκ ὁ Χασάπης.

—Ὅστε τὸν κρατοῦσε τὴν ἄλμην; φώναξε ὁ εἰσαγγελεύς.

—Ὅχι, δὲν τὸν κρατοῦσε καθόλου, δυστυχῶς, εἶπε ὁ Πίγκερτον.

—Πὺς αὐτό;

—Ἀπλοῦστατα γιὰ τὸν ἔχρουν κανένα στοιχεῖο ἐναντίον του καὶ γιὰ τὸν οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν. Ποῖς θὰ τὸν ἀποκαλύψῃ; Ἡ Μωδ; Ἦθελε. Ὁ Τζάκ ὁ Χασάπης; Ἐπίσης.

—Ἐπὶς προμερό!

—Ναί, ὁ Καπὸνε ἔχρουν νὰ γάνῃ τίς δουλειές του. Ἦθελε νὰ δολοφονήσῃ τὴν Ἀίλιαν Μπάρκλαϊν καὶ τὴν ἔδολοφόνησε. Καὶ κατόπιν γιὰ νὰ μὴ συλληφθῇ καὶ μιλήσει κανένα ἀπὸ τὰ ὄργανά του τὰ ἐξεπάστρεψε κι' αὐτά.

Μόλις ὁ Τζάκ ἔχρουν τὸ ἐγκλήμα καὶ τοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ τῆς τεχνιτῆς λίμνης, ἐκαχιστὴ ῥώθηκε ἀπὸ κάποιον πού παραφύλαγε ἐκεῖ. Ὁ κακούργος γέμισε κατόπιν τὴν λίμνην μὲ νερό καὶ τὸ ἔσκαψε. Οἱ ἀστυφύλακες τὸν εἶδαν καὶ τὸν πυροβόλησαν. Μὰ τοὺς ἔφευγε.

—Καὶ ἡ Μωδ; Ποῖς τὴν ἐδήλητρησε; ρώτησε ὁ εἰσαγγελεύς.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο σκοτεινὸ σημεῖο ἀπ' ὅλην τὴν ὑπόθεσιν. Μὰ ὑπάρχει κι' ἐδῶ ὁ δαχτυλὸς τοῦ Καπὸνε.

—Τὸν ἔβλεπε!

—Ναί, εἶνε ἕνας ἄθλιος, μὰ καὶ τετραπέτατος συγγρόνως.

—Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τὸν τυλαβῶμε. Βίβε ὁ φηκὸς αὐτοῦργός, ὁ ἀρχιμωχὸς ἑλίου αὐτοῦ τοῦ δολοφόνου. Κι' εἶνε ντροπὴ γιὰ τὴν ἀμερικανικὴ ἀστυνομία νὰ μὴν ελευθερώσει.

—Ἐχρουν ἀπολύτως δικαιο, εἰσαγγελεύς. Μὰ ἡ ἐλευθερία τοῦ αὐτοῦ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΖΩΗ ΧΑΜΕΝΗ

Ἡ δεσποινὶς Εὐγενία Γκωντριγιὰ ἦταν πειὰ σαράντα ἑπτὰ χρόνων. Ζούσε βλοσυρά, ἔχοντας γὰ μόνη της συντροφιά ἕναν σκύλο, μιὰ γάτα καὶ δύο καναρινία.

Ἄλλοιμονο! Ἡ δεσποινὶς Εὐγενία δὲν ἦταν οὔτε ὠραία, οὔτε πλούσια, κι' ἔτσι κανεὶς δὲν τὴν εἶχε ζητήσει γιὰ γυναικὶα του στὰ νεῖατά της.

Τώρα ζούσε ἀπὸ ἕνα μικρὸ εἰσόδημα, καὶ γιὰ τὰ τρέφει καλὰ τ' ἀγαπημένα της ζῶα, πολλὰς φορὲς ἔμενε ἡ ἴδια σθεδὸν νηστήκη.

Καὶ τὸ μεγαλύτερο γεγονός της ζωῆς της ἦταν ὅταν κάποτε προσκαλούσε στὸ τραπέζι της τὸν ἀδελφὸ της Γαστών καὶ τὴν κόρη του, τὴ χαριτωμένη Σουσάννα.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ δεσποινὶς Εὐγενία ἔστρωνε τὸ τραπέζι της μ' ἕνα τραπέζομαζίδιο ἀπὸ λεπτὸ λινό, πὺλ τὸ εἶχε κεντήσει ἡ ἴδια κι' ἐτοίμαζε φαγητὰ ὅσα μπορούσε πὺλ ἐκλεχτά.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὸ δεῖπνο αὐτὸ κόστιζε ἀρετὰ στὴ γεροντοκόρη, ἀλλ' ἦταν τόσο μεγάλη ἡ χαρὰ πὺλ δοκίμαζε ἐκείνη τὴ μέρα, ὅστε δὲν τὴν ἐννοιαζε γιὰ τὰ ἔξοδα... Ἐπειτα αὐτὸ δὲν γινώσκον καὶ τόσο σὺνὰ — πὺλ πολλὸ δὺλ Κυριακὴς καὶς ἡμέρα.

Ἡ Σουσάννα σκόρπιζε τόση χαρὰ μέσα στὸ θλιβερὸ σπίτι της γεροντοκόρης, ὅστε τὴν ἔκανε τὴ φωχὴ θεὰ της γιὰ μερικὲς ὥρες εὐτυχισμένη. Ἡ ὁμιλία της συναγωνίζονταν μὲ τὸ κελόδημα τῶν καναρινιῶν.

Κάθε φορὰ μάλιστα πὺλ πήγαινε, ἔφερνε κι' ἕνα μπουκέτο ἀπὸ δροσερὰ λουλουδιὰ στὴ θεία της, τὰ ὅποια ἐπὶ ὁλόκληρος μέρες στέλλιζαν καὶ μῦθοναν τὴ φωχὴν τραπέζια της δεσποινίδος Εὐγενίας.

Μιὰ μέρα ἡ Σουσάννα πήγε στὴς θείας της καὶ τὴς ἀνγγεῖλε τοὺς ἀρραβῶνες της.

Ἡ ἀγάπη γεροντοκόρης ἡμέρας πολλὴ μαθαίνοντας τὴν εἶδεν αὐτὴ κι' ἔσπευσε ἀμέσως νὰ προσκαλέσῃ γιὰ τὸ γεῦμα της προσεχὺς Κυριακῆς καὶ τὸν ἀρραβωνιαστὴ τῆς ἀνεψιάς της.

Εἶχε φτάσει πειὰ ἡ παραμονὴ τῶν γάμων τῆς Σουσάννας...

Ἡ δεσποινὶς Εὐγενία ἐτοίμαζε τὴν σουλιέττα της. Ὅτὰ φορούσε τὴν ἐπίσημη αὐτὴ ἡμέρα ἕνα φόρεμα ἀπὸ μαύρη δαντέλλα, πὺλ τὸ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴ μητέρα της. Τὰ μαυινία τοῦ φορέματος αὐτοῦ ἦσαν μακροὶ, ὁ λαμὰρ κλειστός, γιὰ τὴν δεσποινὶς Εὐγενία ἦσαν ἀρετὰ σοβαρὴ καὶ γνωστικὴ. Δὲν ἔμοιαζε μὲ τίς ἄλλες γεροντοκόρες πὺλ ἐπιμένουν νὰ ἐκθέτουν στὰ μάτια τῶν ἄλλων τὰ μαυινία τους κάλλη. Ἐπάνω δὲ ἀπὸ τὸ δαντελλένιο της φόρεμα, ἡ δεσποινὶς Εὐγενία θὰ ἔφαινε ἕνα εἶδος μαντίλλιας μαζὺ καὶ ἑπαινοφόρου, πὺλ τὸ φορούσε ὅταν ἦταν νέα.

στοὺς χορούς.

Τὸ εἶχε βγάλει μέσα ἀπὸ τὸ μπαούλο της καὶ τὸ ἄπλωσε ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα γιὰ νὰ ἀερίστῃ καὶ νὰ τοῦ φύγῃ ἡ μυρωδιά της καμφορᾶς. Καθὼς ἔμοιαζε κῦτταζε τὸ βραδυλὸ αὐτὸ ἑπαινοφόρο, ἄγγιζε νὰ σκέφτεται τὰ περασμένα.

Θυμόταν τὰ βράδια πὺλ ἡ μητέρα της τὴν πήγαινε στοὺς χορούς καὶ ἔφαινε ἐπάνω ἀπὸ τὸ ντεκωλτέ φόρεμά της τὸ ὠραίο αὐτὸ ἑπαινοφόρο.

Θυμήθηκε πὺλ πάντων μιὰ βραδυὰ πὺλ εἶχε χορέψῃ πολλὴ. Δὲν ἦταν βέλαια οὔτε τότε ὠραία, ἀλλ' ἦταν ἀκίμα πολλὴ νέα καὶ χόρευε καθὼς τῆς ἔλεγαν ὅλοι μὲ πολλὴν χάρι.

Ἐκείνο τὸ βράδυ φαίνεται ὅτι θὰ εἶχε κάνει πολλὴ περισσώτερη ἐντύπωσι ἀπὸ ἄλλοτε, γιὰ τὴν αὐτὴν ζητοῦσαν διαρκῶς ὅλοι οἱ νέοι γιὰ νύμφα τους.

Ἄλλοιμονο ὅμως! Ἦταν ἡ τελευταία βραδυὰ πὺλ διασκόδαζε.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες πέρασε ἡ μητέρα της. Καὶ ἀπὸ τότε, ποτὲ πειὰ ἡ Εὐγενία δὲν ἔβλεπε σὲ χορὸ.

Καὶ ποτὲ πειὰ δὲν ἔβριζε ἐπάνω στοὺς ὤμους της τὸ ὠραίο βραδυλὸ ἑπαινοφόρο.

Χρόνια ὁλόκληρα τὸ εἶχε κρυμμένο μέσα στὸ μπαούλο της, πασιπλισμένο μὲ σκόνη καμφορᾶς γιὰ νὰ τὸ προσφύλλῃ.

Αὐτὸ ὥστὸς βαστοῦσε ἀκόμα ἀρετὰ καλὰ... Ἀλλ' αὐτὴ; Ἡ Εὐγενία; Ἦταν πειὰ μιὰ γηρά...

Ἐκταν περᾶσει τὰ νεῖατά της χωρὶς νὰ προσφύλλῃ νὰ τὰ χερσὶ, χωρὶς ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ...

Ὡ, βέλαια, δὲν ἦταν ὠραία... Μὰ, μήπως ἡ Σουσάννα, ἡ ὁποία παντρεύονταν τώρα ἀπὸ ἔρωτα, ἦταν ὠραία;

Ὅχι... Δὲν εἶχε κι' αὐτὴ παρὰ μόνον τὴν δόξα καὶ τὴν λάμψή της νεότητος... Μὰ εἶχε τὴν εὐτυχία, ἡ ἀ-

γαπητὴ... Εὐτυχῶς, γιὰ τὴν θὰ ἦταν τρομερὸ νὰ μὴ γινώριζε κι' αὐτὴ τὴ θεία χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ἀλλ' ἔξαφνα ἕνα ῥίγος διεπέρασε τὸ σῶμα τῆς Εὐγενίας. Εἶχε ἀνοίξει τὸ παράθυρο γιὰ νὰ φύγῃ ἡ μυρωδιά της καμφορᾶς... Καὶ ὁ ἀέρας πὺλ ἔμπαινε ἦταν πολλὴ δροσερότης.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της, πήρε τὸ ἑπαινοφόρο τοῦ χοροῦ καὶ τὸ ἔβριζε στοὺς ὤμους της.

Μηχανικὰ ἔβαλε τὰ χέρια της πὺλ κρύωναν μέσα στὴς τσέπες τοῦ ἑπαινοφορίου.

Καὶ τότε τὸ δεξὶ της χέρι ἔπιασε ἐκεῖ μέσα ἕνα χαρτί.

Ἡ Εὐγενία τὸ πήρε καὶ τὸ κυττάζῃ... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἐκπληκτικὴ τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ διάβασε. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἔλεγε πὰ ἔξῃ: «Ἀπόψε, κατὰ τὸ χορὸ, δὲν τὸλ-

μᾶς νὰ μὴ γινώριζε κι' αὐτὴ τὴν θεία χαρὰ τῆς ζωῆς... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

TOY SAINT CLAIR

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὅπως σὰς εἶχαμε προαναγγεῖλε, ἡ κλήρωσις καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν δώρων τοῦ ποδοσφαιρικῦ διαγωνισμοῦ τῆς «Οἰκογενείας» θὰ ἐγίνετο, ἐφόσον δὲν ἐδημοσιεύετο ὁ νέος περὶ τύπου νόμος, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, καταργεῖ τὰ λαχεῖα, τὰς κληρώσεις καὶ τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν.

Ὁ νόμος ὅμως αὐτὸς ἐδημοσιεύθη ἤδη. Κατόπιν τούτου, εἰμεθα ὑποχρεωμένοι, μετὰ μεγάλης μας λύπης, νὰ διακόψωμε τὸν ποδοσφαιρικὸν μᾶς διαγωνισμὸν.

Ζητοῦμεν ἀπείρως συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μᾶς καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ μᾶς συγχωρήσουν, ἐφόσον τοῦτο μᾶς ἐπιβάλλεται ἀπὸ ἀνωτέρας καὶ ἀναποτρέπτου ἀνάγκης.

Συγχρόνως δηλοῦμεν ὅτι ἡ κατάργησις τοῦ ποδοσφαιρικῦ διαγωνισμοῦ δὲν σημαίνει καὶ κατάργησιν τῆς ποδοσφαιρικῆς σελίδος. Ἀπειναντίας θὰ τὴν τὸνῶμεν ἀκόμα περισσότερο, προσθέτοντες πορτραῖτα ποδοσφαιριστῶν, ποδοσφαιρικὰς ἀκτουαλιεῖ κλπ. Παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς ἀναγνώστας μᾶς, ὅπως μᾶς ἀποστέλλουν ποδοσφαιρικὴν κίνησιν, φωτογραφίας ποδοσφαιριστῶν, στίχους καὶ πᾶν ὅτι ἔστειλαν ἕως τώρα.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο... Ἦταν ἕνα μικρὸ γράμμα παλιό, πολλὴ παλιό, κιτρινωμένο...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Π. ΒΑΡΕΛΟΠΟΥΛΟΥ, Βέρροια. Στέλνετε ποδοσφαιρικὴν κίνησιν τὴν δημοσιεύομε. Π. ἔ. τ. ρ. ο. ν. π. α. π. α. ν. α. σ. τ. α. σ. ο. υ. Λεβόδεον. Λύσις ἀληθῆς. Στείλετέ μας λεπτομερῆ κατάλογον τῶν ἐν λόγῳ θιγέων. Ἐ. π. α. μ. ε. ν. ὡ. ν. δ. α. ν. π. ε. τ. ρ. α. κ. η. ν. Ἡρακλεῖον (Κρήτης). Δυστυχῶς ἡ «Μινιόν», ἡ ὁποία τόσο σὰς ἔχει γοητεύσει, δὲν εἶνε τυπωμένη ἐλληνικὰ σὲ διπλῶ. Τὴν μεταφράσομε ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ πρωτοτύπου. Σ. τ. ε. φ. Β. ἰ. ο. λ. τ. ε. η. ν. Θεσσαλονίκη. Δυστυχῶς, τὰ ποιήματά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχῆ. Νά, π. χ. μερικὸι στίχοι τοῦ:

Γιὰ τὴν θέλεις νὰ δῇς; τί σοῦ ἔκαμα πάλι; κι' ὅλο μένα κατηγορεῖς; μὴν ἀγάπησες ἄλλη καὶ μένα μ' ἀπαρεῖς φιλόνης της τὰ κάλλη; Γιὰ τὸ αὐτὸ δὲν

(ἀπαντᾷς καὶ θλίβεις τ' ἡ ν (ψυχὴ) μου στέκοντας μπρὸς (μου) σιωπῆς βράχε τοῦ ἔρωτός (μου) ἄλθῃται καὶ (δὲν) μιλᾷς

κακοῦργε ἔραστή (μου) !...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Καθώς μᾶς πληροφοροῦν τὰ καλότερα Παρισινὰ περιοδικὰ Μόδας, τὰ περισσότερα φορέματα τῆς ἐποχῆς, τὰ ὅποια θὰ γίνονται ἀπὸ κρέπ, θὰ γαρνιρῶνται μὲ βελονιὲς ἀπὸ χρυσῆ κλωστή καὶ ἀπὸ μετὰς τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὸ φόρεμα.

— Ἡ γαρνιτούρα αὐτὴ εἶναι πολὺ αἰκ καὶ δίνει στὴν τουαλέττα μιὰ ὀψι ἐντέλως ἀντιστεγνή.

— Ἦνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα μοντέλα τοῦ γνωστοῦ Παρισινοῦ Οἴκου Μόδας Πατοῦ εἶναι φόρεμα ἀπὸ κρέπ-ντέ-σιν βγιέ-ρόζ, γαρνιρισμένο στὸ κορμάκι καὶ κάτω στὴ φούστα μὲ βελονιὲς χρυσῆς κ' ἀπὸ μετὰς βγιέ-ρόζ, ἡ ὁποία διασταυρῶνεται ἔτσι, ὥστε νὰ σχηματίζουν τετράγωνα, ὅπως στὰ σκοτεινὰ ὑφάσματα.

— Φορέματα ἀπὸ λινό, ἀπὸ βατίστα, ἀπὸ ὀργκαντί, ἀπὸ βουάι καὶ ἀπὸ ταφά θὰ γαρνιρῶνται μὲ κεντήματα ἀγγλικὰ, δηλαδὴ κεντήματα κορτά.

— Γιά μιὰ νέα κυρία εἶναι πολλὴ ταιριαστὸ φόρεμα ἀπὸ βουάι, χρώματος κινρινόπου, μὲ κορτάκι γαρνιρισμένο ἓ ἓνα μεγάλο ζαμπὼ κεντημένο μὲ κέντημα ἀγγλικόν.

— Τὸ φόρεμα αὐτὸ θὰ ἔχῃ μανίκια πολὺ πλατεῖα κάτω, τὰ ὅποια θὰ εἶναι ἐπίσης κεντημένα. Τὸ ἴδιο κέντημα ἐπίσης θὰ ἰδοῦμε καὶ κάτω στὴν τουνίκα τῆς φούστας. Ἡ τουνίκα αὐτὴ θὰ φτάνῃ ὡς δέκα ἐκατοστάρια κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα.

— Φόρεμα τελετῆς γιὰ νέο κορίτσι ἀπὸ ταφά μπλέ-μωδ θὰ γαρνιρῶνται ὡσαύτως μὲ κέντημα ἀγγλικόν. Τὸ κορτάκι τοῦ θὰ εἶναι ἴσιο καὶ θὰ ἔχῃ μπουπέλλες κεντημένες μὲ πολὺ λεπτό κέντημα ἀπὸ κορντοῦν τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Ἡ φούστα τοῦ πάλι θὰ εἶναι γύρω κομμένη πὲ φεστόν, τῶν ὁποίων τὸ ἐσωτερικόν θὰ εἶναι ὅλο κεντημένο.

— Ὅλα τὰ λουσάτα φορέματα θὰ συνοδεύονται μὲ γάντια μακρὰ καφὲ ἢ μαύρα γιὰ τὴν ἡμέρα καὶ διαφόρων ἄλλων χρωμάτων γιὰ τὸ βράδυ. Θὰ ἰδοῦμε φορέματα βουάιν, μπλέ, συνοδεύμενα ἀπὸ γάντια ὀζ.

— Ἡ κάλτσα στὴν περίπτωσιν αὐτὴ θὰ εἶναι μπλέ καὶ θὰ γαρνιρῶνται κατὰ μῆκος τῆς μπαγκέτας μὲ μιὰ γκιρλάντα ἀπὸ μικροσκοπικὰ τριανταφυλλάρια ὀζ.

— Ἡ τελευταία μόδα ἀπαιτεῖ γιὰ τὸ βράδυ κάλτσες κεντημένες κατὰ μῆκος τῆς μπαγκέτας μὲ μικρὰ λουλουδάκια ἢ πουλάκια—πολὺ μικρὰ ἐννοεῖται.

— Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες νοῦβω-τέ εἶναι βουάιν γάντια, ἄσπρα μὲ τὴ χτένα ποὺ συγκολληθεῖ τὰ μαλλιά. Π. γ. εἶναι τὰ γάντια σας ὀζ; Τότε καὶ ἡ χτένα σας θὰ εἶναι ὀζ. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι βέβαια μικρὰ, ἀλλὰ γαρνιρισμένας λεπτομέρειες, ἡ ὁποία δίνουν πολὺ αἰκ στὸ σύνολο.

— Τὸ βράδυ θὰ φορέσουμε καὶ φορέματα ἀπὸ ταφά μαύρο διάστικτο μὲ βουάιν μαλακὲς ἀπὸ κρέπ-ντέ-σιν.

— Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης καὶ ὁμοιότατα

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΜΙΑ ΦΡΑΙΑ ΚΑΛΤΣΑ
ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΕΙ ΜΙΑΝ ΦΡΑΙΑΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ

Ἡ κάλτσα Etam ἀπὸ φυσικὴ καθαρά μετὰξο στρώνει θαυμάσια στὰ πόδια καὶ εἶναι τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ θερινοῦ σας φορέματος. Ἡ λεπτὴ ἐλαστικὴ ὕφανσις, τὰ ὡραία νέα θερινὰ χρώματα καὶ ἡ μακρὰ διατήρησις τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς, οἱ προξενοῦν τὴν μεγαλειότεραν εὐχαρίστησιν. Ἡ κάλτσα μαρτυρικῆς μετὰξο εἶναι μεγάλῃ ἀντοχῇ καὶ οἰκονομικῇ.

Etam

Δρ. 95-110-125-145

ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ ΠΑΤΡΑΙ
ΒΟΥΚΟΡΕΣΤΙΟΥ 81 ΔΡΑΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 81 ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' 23
ΠΕΡΙΣΣΕΛΟΥ ΚΑΙ ΤΙΜΙΜΗΚ
ΟΔΟΣ ΜΑΙΖΟΝΟΣ 54

φορέματα ἀπὸ σατέν, μὲ φουστὲς ἡ ὁποῖες θὰ λήγουν σὲ μύτες μὲ ζώνες ντραπέ καὶ κορσάκι σὲ σχῆμα μπολερό, πολὺ ντεκολτέ.

— Χαρτωμένες βραδυνὲς τουαλέτες θὰ γίνονται καὶ ἀπὸ μουσελίνα ἐμπριμέ, πρὸ πάντων γκιρζα σκούρα, μὲ μαργαρίτες μεγάλες, κίτρινες, ἄσπρες καὶ μαύρες.

— Τὸν τελευταῖο καιρό, ἡ Παρισινὴ μόδις προσπαθεῖ νὰ λανσάρουν πάλι τὰ φτερά καὶ τὰ ἄνθη στὰ καπέλλα. Ἀλλὰ ὡς σήμερα, ἡ γαρνιτούρα ποὺ ἐπικρατεῖ στὰ καπέλλα εἶναι ἡ κορδέλλες χάρυ γρώματος, πρὸ πάντων ἀπὸ σατέν μὲ δύο ὄψεις καὶ ἀπὸ γκρό-γκραίν. Τὰ φτερά καὶ τὰ ἄνθη περιορίζονται στὸ νὰ γαρνιρῶνται μόνο τὰ λουσάτα καπέλλα.

— Ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ γαρνιτούρα αὐτὴ εἶναι πολὺ περιορισμένη.

— Ἡ αἰγκρέτες εἶναι κομμένες πολὺ κοντὲς, τόσο κοντὲς, ὥστε νὰ γαρνιρῶνται τὸ μπῆρ ἐνὸς καπέλλου χωρὶς νὰ τὸ βαραίνουν καθόλου.

— Καὶ τὰ φτερά στρουθοκαμήλου εἶναι τώρα τόσο μικρά, ποὺ φαίνονται μᾶλλον περιορισμένα γιὰ τὰ καπέλλα μιὰς κόυκλας.

— Μόνο τὰ «κουτῶν» ἔχουν σιλάει ὅλο τους τὸ μέγεθος καὶ τὰ μεταχειρίζονται σὰν κορδέλλες, περιβάλλοντας τὴν κυλότητα ἢ ὡς μπορντοῦρα στὴν πλάση.

— Τὰ ἄνθη εἶναι πρὸ πάντων σὲ λεπτὲς γκιρλάντες καὶ σχηματίζουν κορώνες, τίς ὁποῖες τοποθετοῦν ὀλόγυρα κάτω ἀπὸ τὸ καπέλλο ἢ κάποτε—ὅπως συνηθίζονταν πρὸ σαράντα ἔτων—τὰ προσαρμόζουν πίσω κάτω ἀπὸ τὸ καπέλλο.

— Τὰ ἄνθη αὐτὰ θὰ εἶναι ἀπὸ μεταξωτό, ἀπὸ βελούδο, ἀπὸ ψάθα, ἀπὸ μουσελίνα κ' ἀπὸ δαντέλλα.

— Καπελὶν ἀπὸ ψάθα μαύρη θὰ γαρνιρῶνται μὲ κορδέλλα γύρω στὴν μπορντοῦρα πράσινη καὶ μὲ μπακτῶ στὴν κυλότητα ἀπὸ ἄνθη πράσινα καὶ μαύρα.

— Καπελὶν ἀπὸ ψάθα ἀγγλικὴ μαύρη θὰ γαρνιρῶνται στὸ μπῆρ μὲ ταφά κεντημένο μὲ βελονιὲς πολυχρωμῆς καὶ μὲ μπουκέτο ἀπὸ ἄνθη βελούδινα, πολυχρώμα.

— Καπελὶν ἀπὸ ψάθα πλεχτή, γυαλιστερή, ἄσπρη καὶ μαύρη, θὰ γαρνιρῶνται μὲ ἄνθη ἀπὸ ψάθα ἄσπρη.

— Καπελὶν ἀπὸ μπακοῦ μαύρο ἄζουρέ, θὰ γαρνιρῶνται μόνο μ' ἓνα μεγάλο τριαντάφυλλο κοντὰ στ' αὐτὴ.

— Θὰ ἰδοῦμε καὶ πολλὰ καπελὶν ἀπὸ κρένα ἴσια καὶ ἀπὸ κρένα πλεχτή, γαρνιρισμένας μὲ βελούδο ντραπέ.

— Συγγὰ τὸ ντραπέ βελούδο θὰ τελειώσῃ πίσω σὲ ἓνα μακοῦ πᾶν, τὸ ὁποῖο θὰ πέφτῃ ἐπάνω στὸν ὦμο.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Κοστούμι μανῖνιον ἀπὸ τζέ-σεῦ μπλέ—μαρὸν γιὰ τὴν κυλότητα καὶ τίς τσιρόντες καὶ ἀπὸ τζέ-σεῦ ἄσπρο γιὰ τὸ κορσάκι.
2) Κοστούμι μανῖνιον ἀσπρὸν ἀπὸ τζέ-σεῦ ἄσπρο καὶ κόκκινο ἢ πράσινο καὶ ἄσπρο.

ΜΑΘΕΤΕ ΣΩΣΤΟ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ

δηλαδή τρίψατε ἰσχυρῶς τὸ σῶμά σας πρὸ τοῦ ἡλιολούτρου — τὸ ὁποῖον οὐδέποτε πρέπει νὰ γίνεται μὲ τὸ σῶμα ὑγρὸν — μὲ

ΚΡΕΜΑ NIBEA

Ἡ ΚΡΕΜΑ NIBEA, ποὺ ἐμπεριέχει Εὐκαιρίνην (οὐσίαν συγγενὴ πρὸς τὸ δέρμα), εἰσχωρεῖ ἐντὸς τοῦ ἴσου τοῦ δέρματος καὶ ἀφομοιοῦται μὲ αὐτό, χωρὶς νὰ ἐπαφίση γλοιώδες ἐπίχρισμα. Προλαμβάνει τὰ ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐγκαύματα. Προκαλεῖ εὐχάριστον δροσερότητα. Δίδει εἰς τὸ δέρμα μίαν ὑγίαν καὶ ἀνθηρὰν ὄψιν.

Συδερίμα ἄλλη κρέμα ἐμπεριέχει Εὐκαιρίνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας βασίζεται ἡ ἰδιόζουσα δερματοκαλυντικὴ ἐνέργεια τῆς ΚΡΕΜΑΣ NIBEA.

Τιμαί: Δρς 8.—, 16.—, 22.—, 30.—

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: ΕΤΑΙΡΙΑ "ΔΑΦΝΗ",
ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 44 - ΑΘΗΝΑΙ.

ΤΟΜΠΡΑΛΚΟ - ΖΩΡΖΕΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΑΛ ΝΤΕ ΣΟΑ ΚΑΙ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

3 ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ
ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ",

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον "ΦΟΙΝΙΞ", ἸΩΝΟΣ 5, παραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λευτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, μὲ βάσιν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ Λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἰατρικὴ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελετὰ ἀνακαινίσας.
Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 π. μ.

Δύνασθε νὰ ἔχετε μόνοι σας τὰ μαλλιά σας καλλιτεχνικῶς ὀντουλαρισμένα καὶ μὲ μπούκλες, ἀγοράζοντες ἓνα μαγνίτην μὲ δια τὰ ἐξαρτήματα ἀντὶ δραχμῶν 15 (δδηνάι ἐντὸς τοῦ κατιῶν).
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Εἰς τὸ Μυροπολεῖον κ. Νικολαΐδου, Μητροπόλεως 42 καὶ εἰς τὸ Κομμωτήριον Λαμπροπούλου Ἀγίου Κωνσταντίνου 12, Ἀθήνα.
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Παρὰ τῷ Κομμωτήριῳ «Νέστορ», Μητροπόλεως 121.
Εἰς τὰς ΕΠΑΡΧΙΑΣ ἀποστέλλεται ἀντὶ δραχμῶν 20 (ἐπὶ συστάσει).
Γράψατε: Γεν. Ἀντιπρόσωπον, Ἡλίαν Λάϊον Ἀδάντων 10, Χαλκίδας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ αὐτοκίνητον 6 θέσεων, υἰάρχας Citroen. Πληροφορία εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

Ἐξασφαλίσαι τὴν ὑγείαν τοῦ

Διὰ νὰ ἐξασφαλίσαι τὴν μέλλουσαν
ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν τοῦ βρέφους σας
πρέπει νὰ τὸ τρέφετε μὲ Γλάξο, ὅταν
δὲν δύνασθε νὰ τὸ θρέψητε διὰ τοῦ
μαστοῦ.

Εἶναι ὁ ἀπλούστερος καὶ ἀσφαλέστε-
ρος τρόπος διατροφῆς διὰ τοῦ ὁποίου
τὸ μωρὸ θὰ ἀποκτᾷ συνεχῶς βάρος
καὶ ὑγείαν διότι τὸ Γλάξο θὰ θέσῃ
τὰ θεμέλια τῆς καλῆς ὀστεοποιήσεως,
λαμπρᾶς ὀδοντοφυΐας καὶ ἰσχυροῦ
ὀργανισμοῦ.

Ἐρωτήσατε τὸν ἰατρὸν σας.

Τὸ Θήλαστρον Γλάξο

εἶναι τὸ ὑγιεινότερον διότι ἔχει
δύο ὁπὰς πρᾶγμα τὸ ὅποιον
ἐπιτρέπει τὸν ἀπόλυτον καθαρι-
σμόν του καὶ διότι ἡ ἐσωτερικὴ
ἐπιφάνειά του εἶναι λεία καὶ δὲν
ἐπιτρέπει τὴν ἐναποθήκευσιν
ἀκαθαρσιῶν ἢ γάλακτος ὅπερ
ἔσθλινει. Ἡ ρῶγα καὶ ἡ βαλβὶς
του εἶναι ἀρίστης ποιότητος καὶ
ἐφαρμόζουν εἰς ἀμφοτέρω τὰ
ἄκρα χωρὶς νὰ δύνανται ν' ἀπο-
σπασθῶσι ἐπὶ τοῦ βρέφους.

Ζητήσατε θήλαστρον Γλάξο παρὰ
τοῦ Φαρμακοποιοῦ σας.